N:r 16. ÅRG. 29. 20 OKT. 1924. PREN.-PRIS 2:25.

以便以設耳

·MISSIONSTIDNINGEN·

·SINIMS·LAND·

·ORGAN·FÖR·SVENSKA·MISSIONEN·I·KINA·

耶和華以拉

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

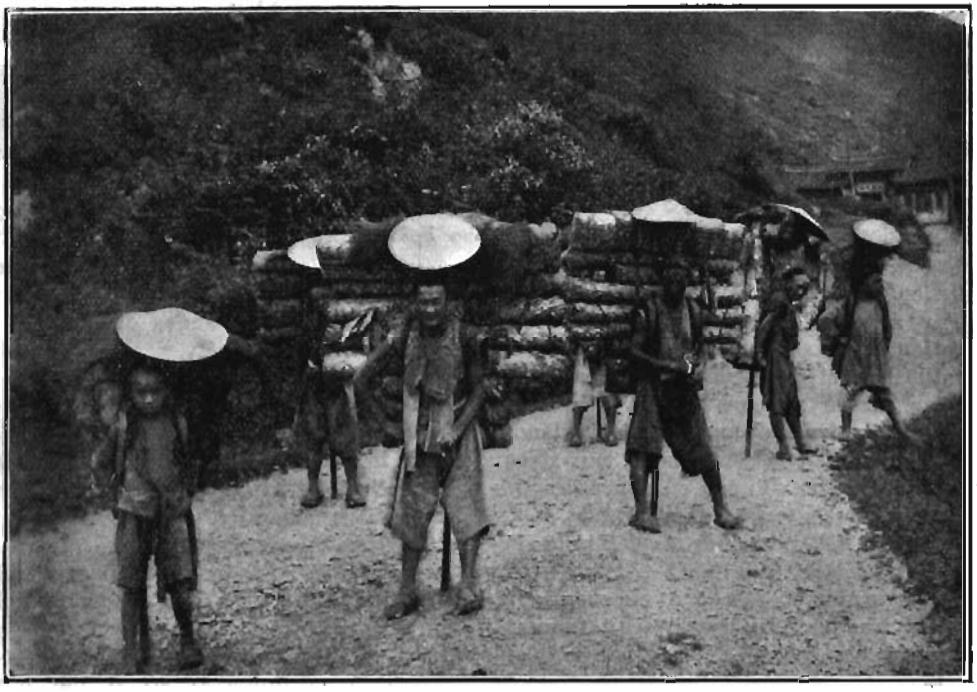

Kinesiska bärare.

S. M. K:s HÖSTMÖTE.

Höstmötet, som vi fingo fira den 12 okt. blev en på välsignelse rik dag. Det var en förväntansfull stämning över de skaror, som söndagsförmiddagen hade samlats i Betesdakyrkan. Med ledning av Jesaja 36:7 riktade ordf. i S. M. K., överste *H. Dillner*, i sitt inledningsanförande vår blick på att den rättfärdiges väg är *rak*, om ock icke jämn. Det finns dalar, många gånger djupa dalar, på en rättfärdig människas väg, dalar av sjukdom, fattigdom och missförstånd. Ned genom sådana dalar går vägen. Men den går igenom dalarna och upp ur mörkret, ty rak och banad är den om än smal.

Såsom det för den enskilde kristne, så är det ock för missionen i stort. Även missionen har sina dalar att gå igenom, dalar av penningeknapphet, av brist på missionärer, dalar av andefattigdom och kraftlöshet. Många sådana dalar har missionen att gå igenom på sin raka väg. Framåt går den dock mot den stora fulländningen, då Kristus skall taga sin stora makt och regera. Vi äro på den segrande sidan, i korsets tecken gå vi framåt.

Härefter höll missionär *Axel Hahne* sin avskedspredikan över Matt. 28:18 f. Det var ett gripande, allvarligt budskap, vår broder frambar. Referat över detsamma kommer att införas i nästa nummer av S. L.

*

Mötet fortsatte sedan kl. 6 e. m. i Stadsmissionens kyrksal vid Stortorget. Man märkte, att det var en verklig hjärtelängtan efter välsignelse hos de närvarande, när inledningssången: »O, helige Ande kom neder och öppna mitt hjärta för dig» tonade i det stilla, fridfulla kapellets valv.

Missionens v. ordf., överingenjör *K. G. Magnusson*, som ledde aftonens möte, erinrade om att denna dag var vår kyrkas tacksägelsedag. Han påpekade, huru dyrbart det var att vi få gå till Gud i bön med allt. Men vi böra ej glömma, att vi ock äro skyldiga vår Gud tack. Även vi som en mission ha mycken anledning att tacka Gud för den glädje, som han berett oss. Våra missionärer ha kommit hem och talat om för oss, hur stora ting Gud har gjort därute. Ja, man kan säga, att Gud har gjort det ena underverket efter det andra därute bland hedendomns starka bålverk. Dessa, som nu åter skola rsa ut, ha under sin vistelsetid här hemma fått vara till mycken välsignelse ibland oss och vida omkring i landet under sina resor. För allt detta äro vi skyldiga att till Gud frambära ett innerligt tack. Att de nu med nytt mod och ny hänförelse åter för tredje à fjärde gången kunna resa ut till sitt arbetsfält är också en anledning till stor tacksamhet.

Axel och Anna Hahne.

Härefter uttalade inledaren några hjärtliga ord, i anledning av att vi åter fått glädjen hälsa makarna Blom välkomna till hemlandet. En besvikelse var det för många, att missionär Blom, såsom det tillkännagivits, icke hade möjlighet när-

vara vid aftonens möte. Han hade nämligen blivit nödsakad undergå en öronoperation, då tillståndet var så allvarligt, att ett dröjsmål ej kunde tillrådas. Det var emellertid en glädje att kunna meddela de närvarande, att operationen hade lyckats och att vår broder befann sig på bättringsvägen. Till fru Blom, som var närvarande, riktades så några hjärtliga ord, likaså till de utresande. Härefter upplästes ett telegram från Uppsala med hälsning ur Jes. 5: 12 till de utresande.

*

Ordet lämnades nu åt fru *Anna Hahne*. Fru H. önskade lämna de närvarande som minnesord Ps. 23: 1. Hon berättade, att hon under det år, hon varit hemma, hade fått ägna sig åt det tysta och stilla arbetet bland barnen i sitt hem. Hon kände en innerlig tacksamhet över att Gud berett henne detta tillfälle, och hon hade fått se, huru Gud hade haft sin omvårdnad och ledning med dem såsom en familj. I våras syntes vägen till Kina alldeles stängd. Men sedan dess har Herren öppnat vägen. »Vi ha nu visserligen hört, huru oroligt det är därute, men vi känna dock ingen fruktan, då vi nu begiva oss åstad». Fru Hahne uttalade sitt varmt kända tack för all den kärlek och förståelse, hon fått röna under hemvistelsen, och vädjade till missionsvännerna att icke glömma bort att tänka på dem i förbön.

*

Härefter talade missionär *Axel Hahne*. Han hade icke fått något särskilt minnesord att lämna de närvarande missionsvännerna. I stället ville han meddela några allmänna tankar, som han bar på sitt hjärta. Han kände sitt hjärta fullt av tacksamhet till både Gud och människor. Under de senare åren hade han och hans maka fått se så mycket utav Guds nåd. Det är underbart att se, huru Gud griper in i vårt liv, även om detta är oansenligt och ringa. Är det icke underbart att tänka på, hur han ger krafter varenda dag. Den tjänst i hemmet, som hans hustru talade om, var en missionsgärning lika god som någon annan. Att såsom en moder ibland sina barn få tjäna Gud, är en av de största uppgifter, som kan tänkas. Och även här i vardagslivet få vi se, hur Gud griper in. Tal. tryckte särskilt på det ordet, som han sade, att han också mycket älskade: *Gud griper in*. Hur gott är det icke att få tala till Gud om allt.

När tal. för något över ett år sedan återkom till hemlandet, hyste han en stor

Maria Nylin.

bävan med tanke på de missionsföredrag, han skulle hålla, och de arbetsuppgifter, som förelågo honom i hemlandet. Men Gud hade hjälpt. Gud hade givit hälsa och krafter. När han för 12 år sedan reste ut, var han sjuk, och hade en förstörd matsmältning. Somliga, som sågo honom, yttrade då: Det dröjer inte länge förrän han är död. Men i stället hade Gud återställt honom, så att han nu kände sig mera frisk än han någonsin gjort, och var vid så mycken hälsa och kraft, som man kan begära att få äga vid 61 års ålder.

Tal. sade ock, att då han nu för fjärde gången reste ut, kände han det, som om det vore sista gången han nu stod inför missionsvännerna i Sverige. Han ville då begagna tillfället att tacka och lova för allt, vad Gud givit och gjort genom S.

M. K. Han kände det, som om den återstående tiden vore mycket kort. Det dröjer kanske ej länge, förrän Jesus kommer, eller ock kommer uppbrottet på något annan sätt. Han längtade blott efter, att få förhärliga Jesus, vare sig genom liv eller död. De faror, som vänta därute, behöva vi ej frukta. Gud är mycket mer trofast än vi tro honom om. Han förmår lika väl bevara därute som här hemma. Farorna därute äro måhända i yttre hänseende större, men de inre farorna förefalla större här hemma. Här hemma bland de många människorna och det brusande livet, får man inte så mycken tid till stillhet inför Gud. Det går lätt att tappa bort Gud i en stor stad som Stockholm. Ja, man kan t. o. m. tappa bort Gud på mötena. I Kina äger man rika tillfällen till stillhet och inre samling. Tal. berättade om, huru han brukade bedja till Gud och läsa sin bibel under färden på kärran och i de små anspråkslösa rummen på utstationerna. Vid sådana tillfällen hade han haft många av sina ljuvligaste stunder. Tal. berättade särskilt om, hur han vid ett sådant tillfälle hade fått lämna sig på nytt åt Gud, och hur han där hade sjungit under jublande fröjd: »Hjärtans Jesus vid ditt hjärta är så ljuvt att gömma sig». Han önskade missionsvännerna, att de skulle få komma ut och få liknande tillfällen även de.

Men han ville icke blott tacka Gud utan även tacka vännerna här hemma. Allt hade blivit så väl ordnat för honom och hans familj. De hade kunnat få ha sina barn hos sig i sitt hem, och det hem, som beretts åt dem, hade varit liksom ett Herrens altare, där de fått lägga sina små. För att det så ordnats, ville han tacka de ledande här hemma. Han tackade vidare syföreningsmedlemmarna och vännerna i landsorten, som överallt tagit emot honom såsom om han hade varit storfrämmande, ja, såsom en Guds ängel, vilket ju, sade tal., är ett stort oförstånd men ett snällt oförstånd. Tal. slutade med att överlämna missionsvännerna åt Gud och åt hans nåds ord, som förmår uppbygga oss och giva oss arvet, som vi vänta. Det är det verkliga. Det vi nu se, är endast skenbilder. Må vi få denna vår stora arvslott och må vi där en gång få mötas!

*

Härefter sjöngs gemensamt: »Framåt Kristi stridsmän, upp till helig strid», varefter fröken *Maria Nylin* talade. Fröken Nylin utgick nu för tredje gången, efter att under ett och ett halvt års tid ha varit hemma i Sverige. Hon lämnade såsom minnesord: *»Lova Herren min själ och förgät icke, vad gott han har gjort dig.»* Så talade hon om den längtan hem missionärerna känna. Under sin hemvistelse hade hon nästan ständigt varit på resor, och somliga hade beklagat henne på grund av detta ansträngande arbete. Hon ville dock betyga, att hon hade fått erfara stor glädje under sina resor och hade fått se mycket av Guds verk, samt att hon fått en annan syn på hemarbetet. Hon kunde också säga, att hon varit mera kroppsligt stärkt, när hon kom hem från sina reseturer än hon var, då hon började dem. Tal. sade vidare, att då hon nu för tredje gången vände åter till sitt arbete i Kina, så gjorde hon det under ett klart medvetande om, vad som väntade henne, och vad det nu innebar, att resa dit ut. Tiderna ha förändrats. Det var icke nu som för 20 år sedan. Då var missionsstationen en liten fristad, där den lilla ungdomsskara, man då hade under sin vård, var skyddad från inflytelser utifrån. Nu har ungdomsskaran vuxit, och vi kunna ej skydda dem som förr. Här gäller det kamp och strid. När vi tänka på att gå tillbaka, fråga vi ej så mycket efter de yttre farorna. Det är den andliga kampen och striden mot mörkrets andevärld, som ter sig mest fruktansvärd. Böcker av dålig halt smyga sig nu in även bland den kristna skolungdomen, och det händer, att man ibland kan, där man minst skulle kunna ana något sådant, påträffa dylik litteratur bland eleverna.

Fröken Nylin slutade sitt anförande med att ytterligare lämna ett minnesord ur Gal. 6:10: *»Må vi alltså, medan vi hava*

tillfälle, göra vad gott är. Det är icke förgäves. Vi skola ock, om vi icke förtröttas, när tiden är inne, få inbärga vår skörd.

Härefter talade fru *Ethel Blom.* Fru Blom, som arbetat i S. M. K. alltsedan sitt giftermål med missionär Blom år 1905, började med att erinra om, huru denna dag i sanning var en tacksägelsedag. Alla, som talat, hade slagit an samma sträng. Ja, i sanning, lovsång höves oss. Även hon ville för sin del säga, hur innerligt tacksam och lycklig hon kände sig över all den hjälp och nåd, hon under sitt arbete fått erfara från Gud.

Därpå framförde fru Blom en hälsning från sin make, vilken av redan angivet skäl, icke kunde närvara vid mötet. Missionär Blom hade önskat, att hon skulle till mötet framföra hans hälsning med ordet i 2 Kor. 415. *»Ty vi predika ju icke oss själva, utan Kristus Jesus såsom Herre och oss såsom tjänare åt eder för Jesu skull.»*

Tal. erinrade vidare om, hur hon, då hon förra gången reste ut, gjorde detta med en viss bävan. Efter allt vad hon genomgått under revolutionen och rövareanfallet på nedresan till kusten, hade hennes nerver blivit förstörda, och det var icke lätt att tänka på att återvända till de trakter, där hon upplevat detta. Hon kunde emellertid nu betyga, att hon hade fått vara frisk hela tiden och att hon nu var starkare, än när hon förra gången reste ut. Därefter gav oss fru Blom en livlig inblick i det mycket växlande och olikartade arbete, hon varit sysselsatt med därute. Hon hade fått arbeta såsom lärarinna, hon hade varit med och tjänat under två hungersnödsperioder, hon hade fått vårda de sjuka och hon hade arbetat bland fångarna i fängelset. I Yüncheng, där hon varit stationerad, kunde man inte säga, att det fanns mycket av den stillhet, varom det förut under aftonens lopp talats. Där var ett växlingsrikt och nog så jäktande liv bland skolungdomen och mycket annat, som rörde sig i denna framåtgående stad.

Tal. bad att få innesluta sin make och sig själv och sin lilla dotter i missionsvännernas förböner.

Därefter sjöngs sången: *»Hela vägen går han med mig, o vad kan jag önska mer!»* Omedelbart därefter framträdde ordf. och gjorde sig till tolk för Ishih församlings längtan efter att få ett kapell uppfört, vilket kunde rymma de skaror, som söndagligen samlas. Han önskade inte att någon insamling vid tillfället skulle göras, men att var och en skulle inför Gud fråga sig, vad Gud väntade av honom eller henne i denna sak. Det skulle vara en glädje för missionär Hahne, att vid återkomsten till församlingen i Ishih icke behöva komma med tomma händer utan kunna ha något med sig, som skulle möjliggöra denna längtans förverkligande.

Sedan direktör *Skoglund* sjungit »Den store vide Flok» lämnades ordet fritt, varvid många av de närvarande lämnade de utresande missionärerna minnesord. Därpå följde ett varmt bönemöte. Vid supén, som därefter vidtog, talade d:r *Knut Bergh* från Tranås. Han erinrade om det rikt välsignade avskedsmöte i Jönköping år 1890, då missionärerna Hahne och Berg första gången utgingo till Kina, och vid vilket tillfälle han varit närvarande. Professorskan *Hellström* sjöng ett par solosånger, vilka som vanligt grepo allas hjärtan.

N. H—n.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

För välsignelser under höstmötet s. 214. För Guds nåd emot S. M. K. s. 214, 215. Missionär Carl Blom, s. 214. För de utresande missionärernas verksamhet i hemlandet, 215—217. För vilan som missionärerna fått njuta å »Sommarro», s. 218. Om en god resa för missionärerna, s. 219. S. M. K:s bönemöten över hela landet, s. 219. Missionens ekonomiska behov, s. 219. Missionslitteraturen, s. 220.

Från Sommarro.

Av *Augusta Berg.*

Vi befinna oss nu på Sommarro. I dag ha vi haft den härligaste musik, i det att det regnat hela dagen. Hur ha vi ej bedit om detta regn och längtat därefter! Hopplöshetens blickar i de fattigas ögon ha varit något som trängt djupt in i hjärtat. T. ex. häromdagen satt en kvinna med sina tre barn på en vägavsats, just då vi på kvällarna bruka gå ut på promenad. Jag tilltalade henne, minns ej vad jag sade, men vad jag minns är den förtvivlade blick hon sände upp mot den klara himmelen och sade: »Hur skall det bli, om ej himmelens Gud låter det regna?» och såg så bedrövad på sina små liksom hon såg deras öde framför sig. I går kom hon till gudstjänsten.

I går kväll tog jag med en av tjänarinnorna och besökte henne. Så fick jag då höra hennes historia. Hon var från en plats ej långt från staden Lingpao. För några år sedan kommo rövarna till deras by, där hennes man var lärare. Byn sattes i brand, deras hus och all deras egendom brann upp, mannen togs till fånga. Hon var då ensam med sin fjortonårige gosse. 700 dollars lösen begärdes för mannen. Hon sålde jord och lyckades få ihop största delen av summan, så att han blev fri. Han var då sjuk och hade fått dysenteri. Gossen togs nu i pant för den återstående delen av den penningsumma, som fattades. Mannen blev sedermera grymt misshandlad, dog om en månad, och gossen, honom har hon ej hört det minsta ifrån. Hon vet ej om han lever eller är död!

Så stod hon då alldeles ensam, och för att få någon som skulle taga hand om sig gifte hon sig. De flyttade till en annan by, men även den platsen härjades av rövare. Så flyttade de då över till Shansi. Här ha de haft det mycket svårt. Hon hade nu fyra små barn och bodde i en eländig grotta. Skörden på den arrenderade jorden blev ej ens tillräcklig att betala arrendet. Kom det ej regn nu, kunde de ej få höstsådden i jorden och då blev det hungersnöd för dem! De ha inga egna djur att plöja sina åkrar med, utan de få då låna någons djur att spänna för plogen och till gengäld betala fyra dagsverken! Tusentals liknande livshändelser finnas härute!

En stor börda har nog nu fallit från hennes hjärta, i det att det nu regnat i två dagar. På sina platser har det varit stora regnprocessioner för att bedja om regn, och när nu regnet kommit, spelas teater som tack till gudarnas ära. — Mörker, mörker övertäcker ännu jorden, men det står ju så hoppfullt: »Dock, natt skall icke *förbliva*, där nu ångest råder.»

I slutet av juni kommo vi hit upp, några kommo till midsommar. Vi njuta av vila och ro häruppe och kunna ej nog tacka Gud för denna fristad. I vårt hushåll (min man och jag äro pappa och mamma här) äro vi tolv med lille Daniel Landin. Vi ha det gott och skönt tillsammans. Vi äro: Landins tre, Ringbergs två, Hanna Wang, Emma Andersson, Lisa Gustafsson, Ester Berg och vi. I Skogstorp bo Carléns, Frida Prytz, Verner Wester samt Engbäcks. Vi råkas allt ibland. Varje onsdag ha vi hemafton. Någon läser då högt ur Skovgaard-Pedersens sista bok »Källsprångens land». Då dricka vi ock kaffe hos varandra. Lördagseftermiddagarna samlas vi till bönemöte. Gudstjänsterna hållas här om söndagarna.

En evangelistkurs har hållits här nu snart en månads tid; missionär Ringberg och min man stå såsom ledare, och två kinesiska lärare medverka ock. Ett stort tempel är förhyrt och där äro präktiga salar både för klassrum och bostäder. Är det ej en märkvärdig tolerans! Denna tid av stillhet skall förvisso bli dem alla till rik välsignelse. August går igenom Mose' liv och kommer ofta hem från klasserna så glad, då han ser, att ordet tages emot. En eftermiddag i veckan ha de frågolådans besvarande. De komma ibland med

rätt kvistiga frågor, som visa, att de verkligen tänka.

Alla ledo vi av kronisk trötthet, när vi kommo hit upp, men nu ha vi kvicknat till litet var och börjat arbeta.

Utresande missionärer.

När tidningen går i press, äro, om Gud vill, missionärerna *Axel* och *Anna Hahne* samt *Maria Nylin* på väg till London för att därifrån den 25 okt. fortsätta till Kina med den japanska ångaren Hakusan Maru. Makarna Hahne återvända nu för fjärde gången och fröken Nylin för tredje gången till sitt missionsfält. Hahnes gå tillbaka till sitt gamla arbete i Ishih och fröken Nylin till arbetet i det kvinnliga seminariet i Yüncheng. Båda dessa platser äro som bekant belägna i provinsen Shansi.

I våra utresande missionärers sällskap befinner sig ock fröken *Naemi Andersson* från Jönköping, som reser ut för att hälsa på sin syster, fru Ringberg, och se arbetet.

Det är under oroliga tider, som våra syskon återvända till Kina. När telegrammen meddelat om inbördeskriget, som pågått särskilt runt omkring Shanghai, har man stått nog så undrande inför, huru allt detta skall komma att utveckla sig, och om det under sådana förhållanden vore rådligt att utsända missionärer. Kina Inlands-Missionens styrelse i London har emellertid telegrafiskt förfrågat sig hos C. I. M:s ledning i Shanghai i denna angelägenhet och fått telegrafiskt svar, att de därute icke ansågo något skäl föreligga, varför missionärerna skulle inställa sina utresor. Själva ha vi icke något direkt meddelande från våra egna om det nuvarande läget och de strider, som pågå. Breven ha visserligen varit tunnsådda den sista tiden, men ett och annat har dock kommit fram. I de brev, vi fått, nämnes ingenting om oroligheterna. Läget är dock sådant, att vi på ett särskilt sätt behöva anropa Gud om att han håller sin skyddande hand över missionärerna därute och dem, som nu bege sig ut på resa.

S. M. K:s bönemöten i Stockholm

hava nu tagit sin början och komma att fortgå som vanligt i Betesdakyrkan varje tisdag kl. 7 e. m.

Ett ämne till förbön.

Till ledning för missionens vänner och förebedjare, som särskilt vilja bära S. M. K:s angelägenheter fram i förbön inför Gud, vilja vi meddela, att Gud på sistone låtit oss uppleva en tid av synnerlig knapphet i ekonomiskt hänseende. Sedan alla resekostnader och övriga ofrånkomliga summor nu blivit utbetalade, stå vi med så gott som tomma händer, när vi inom några dagar skola till Kina utsända våra missionärers nödtorft för den del av året, som återstår.

Förvisso vill Herren höra vår samfällda bön även om Han ibland något dröjer för att pröva vår tro.

Flera dyrbara bevis ha vi den sista tiden erhållit därpå.

Den, som följer med missionens kamp, är säkert icke okunnig om, att de flesta missionssällskap nu kämpa med betydande ekonomiska svårigheter. Detta är fallet icke blott i vårt land utan även i andra. Norska kyrkans mission tynges av en mycket stor deficit och den norska Landsinremissionen, som de senaste åren lagt i dagen en storartad offervillighet, tillkännager nu, att den ser sig nödsakad vidtaga kraftiga inskränkningar i sitt arbete.

Men icke blott valutasvaga länder, som t. ex. Norge, få göra dylika erfarenheter; även i sådana länder som England, Amerika och vårt eget land möter oss samma förhållande.

Offergåvor

till Kapellet i Ishi i form av konstskatter från Kina ss. rökelseurnor, fåglar, mynt, etc. samt ett synnerligen vackert sängöverkast hava av missionärer skänkts och finnas till påseende å exp.

MISSIONSLITTERATUR.

Från *Svenska Missionens i Kina förlag* kunna följande böcker rekvireras:

Hudson Taylor.
Mannen som vågade. En skildring för ungdom av Marshall Broomhall. Med talrika illustrationer. Pris kr. 1: —. 5 ex. 25 % rabatt.

Ädelstenar i Mästarens krona.
Livsbilder från missionsarbetet i Kina av fru R. Goforth. Pris kr. 2: 25. På denna bok lämnas nu 50 % rabatt.

Från lidande till seger.
En kineskvinnas livskamp av Ingeborg Ackzell. Rikt illustr. Pris kr. 1: —. 10 ex. 25 % rabatt.

Missionskallelsen.
Av J. Hudson Taylor. Pris 25 öre. 5 ex. 25 % rabatt.

Nya Begynnelser på den Gamla Grunden.
Av Joh. Rinman. Pris 50 öre. 5 ex. 25 % rabatt.

»Om i bedjen».
3:dje upp. Av James H. Mac Conkey. Pris 25 öre. 10 ex. 25 % rabatt.

Svenska Missionen i Kina, *dess uppkomst, utveckling och närvarande ställning* av Nath. Högman. Ny omarbetad och rikt illustrerad upplaga. Pris 50 öre. 10 ex. 25 % rabatt.

Hans Stjärna i Östern.

21:a årgången.

Innehåller:

Det ljus som lyser i mörkret.
Av Nath. Högman.

Missionsarbetarens glädje- och kraftkällor.
Av Axel Hahne.

Inled oss icke i frestelse.
Av Erik Folke.

Jesper Svedberg, en svensk föregångsman för yttre mission.
Av K. G. Magnusson.

»Och så blev jag räddad.»
Av August Berg.

Från mohammedanmissionskonferensen på Oljeberget.
Av Nils Rodén.

Bibelordets makt.
Av Robert Bergling.

Hemsökelser i Kina.
Av Martin Lindén.

En kristen begravning.
Av Karin Landin.

Missionslivet i Schweiz.
Av Karl Fries.

Lösen de fångnas band.
Av Dagny Bergling.

Kalendern, som är rikt illustrerad, innehåller även fotografier på Kommitténs för S. M. K. ordinarie ledamöter.

Pris kart. kr. 2: 25, klotb. kr. 3: 25. 5 ex. 25 % rabatt.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — S. M. K:s höstmöte. — Tacksägelse- och böneämnen. — Från Sommarro. — Från redaktion och expedition. — Missionslitteratur.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget. 1924.

N:r 17. ÅRG. 29. 5 NOV. 1924. PREN.-PRIS 2: 25.

以便以設耳

·MISSIONSTIDNINGEN·

·SINIMS·LAND·

·ORGAN·FÖR·SVENSKA·MISSIONEN·I·KINA·

耶和華以拉

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

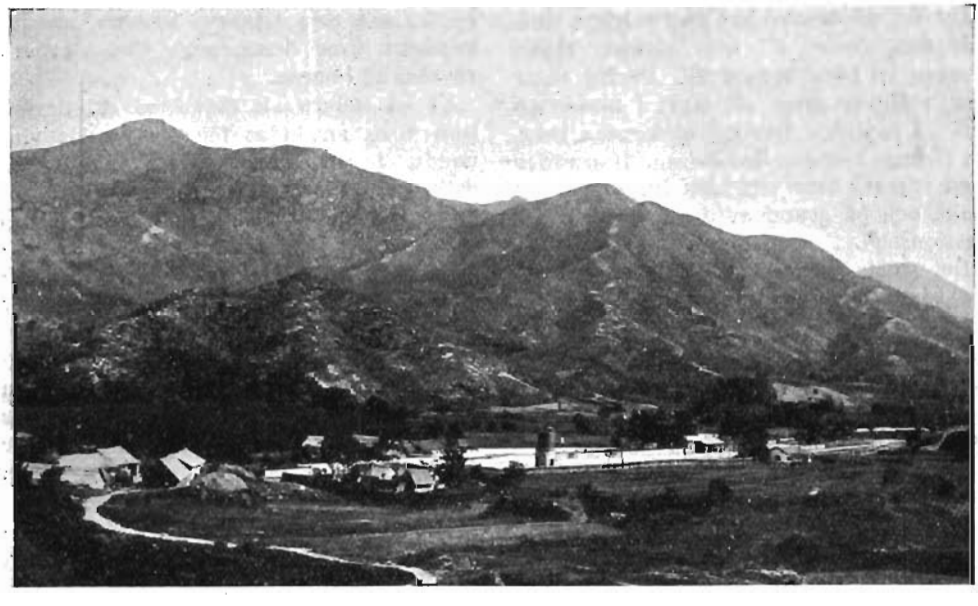

Sintien, Svenska Skolans närmaste järnvägsstation.

MISSIONSBUDET OCH LÖFTENA.

Föredrag av missionär *Axel Hahne* vid S. M. K:s höstmöte i Betesdakyrkan, Stockholm den 12 oktober.

Matt. 28: 18—20.

I vår text möter oss missionsbudet på båda sidor omslutet av två stora, mäktiga ord. Först säger Herren Jesus: »Mig är given all makt i himmelen och på jorden», och tillägger sedan: »Se, jag är med eder alla dagar intill tidsålderns ände.» Dessa tvenne ord få inte glömmas. De äro mäktiga och ge kraft åt budet, som kommer från Herren.

Under denna lilla stund, tänkte jag dock inte att söka utreda innebörden av missionsbudet. Men jag ville gärna peka först och främst på det första ordet, som visar oss, att Herren talar till oss såsom en *härskare* talar. Herren Jesus behöver inte tigga oss om hjälp. Han är segraren. Han stod, då han talade dessa ord, färdig att sätta sig på tronen på Faderns högra sida, och han visste, att hela världen skulle komma att höra honom till. Därför säger han: »Mig är given all makt i himmelen och på jorden.» Det må vi komma ihåg, att Herren Jesus är härskaren. Han råder med allmakt över allt. Allt har han i sin makt, och på grund av detta ger han sitt missionsbud.

Det gäller att nu lägga till hans fötter, det som hör honom till. Detta uppdrag ger han sina lärjungar, just därför att världen är hans. Det kan väl då från vår sida inte bli fråga om annat än att ställa sig till hans förfogande, att lyda honom och låta honom regera. Hur skulle man kunna medverka till att lägga hela världen under Herrens spira, om man inte själv helt ställer sig till hans förfogande?

Villkoret för detta är ett *målmedvetet missionsarbete*. Vi måste ha ett bestämt mål för vår strävan och hålla detta ständigt i sikte, samt använda de medel, som äro de rätta och för Gud välbehagliga. Blott på så sätt kunna vi utföra verket, och nå målet.

Målet ha vi då klart för oss. Herren säger: Gån för den skull ut och gören alla folk till lärjungar! Erövren nu den värld åt mig, som jag har fått såsom arvsrätt given åt mig, denna värld, som jag själv har skapat! Gören dem till mina lärjungar! Detta är Herrens Jesu bud till sin församling. Detta är sålunda målet. Men målet är ytterst Jesus Kristus själv, att han må få vara härskare, att han får råda över det, som är honom givet. Hans lärjungar skola hjälpa till med detta och vara hans redskap till denna världs erövring. Missionens mål är Jesus och hans ära, inte först och främst att göra människor lyckliga eller att först och främst frälsa dem från helvetet. Målet är mycket större, mycket vidsträcktare. Det är att göra Jesus gällande här i världen, att göra honom till härskare. Skall detta kunna förverkligas, då måste han först vara härskare i sina tjänares hjärtan, absolut härskare över dessa, som skola erövra världen åt honom.

Vi ha vidare att tänka på de medel, som skola användas för detta måls vinnande. Jesus säger i det 24 kap.: »Och detta evangelium om riket skall bliva predikat i hela världen för alla folk.» Jesus så att säga preciserar det i Luk. 24. »Bättring till syndernas förlåtelse skall predikas i hans namn bland alla folk.» Det är evangeliet som skall föras ut till människorna, så att det blir verksamt till bättring, och så att syndernas förlåtelse kan komma dem till del. Herren Jesus säger därom ännu ett ord i Apg. 1:8: »Men när den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft och bliva mina vittnen, både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien, och sedan intill jordens ända.» I skolen undfå kraft av den helige Ande, som kommer över eder, och I skolen vara mina vittnen.

Dessa ord kunna ju vara nog för att klargöra vilka de medel äro, som skola användas för att erövra världen åt Jesus. Man skall predika evangelium och utbreda det och sålunda arbeta på att göra alla folk till Jesu lärjungar. Genom att

predika för samvetena, att med sanningen hänvända oss till varje mänskligt samvete inför Gud, som aposteln Paulus säger, skola vi nå vårt mål. Vi måste själva vara vittnen, så att vi ha en levande erfarenhet av Guds ord och evangelii kraft, då vi predika för andra. Detta är ett medel. Ett annat är evangeliet, det rena evangeliet om Jesus, om bättring till syndernas förlåtelse. Det är, kan man säga, församlingens mål, församlingens missionsarbete, målet därför, och medlen, som skola användas.

Detta är ett bud, som Herren Jesus har givit åt sin församling för alla tider. Men om man skall få någon nytta och välsignelse för egen del av Guds ord, går det inte att taga det så där i allmän mening såsom sagt till Guds församling, utan vi måste själva var och en ställa oss inför Guds ord och låta detta tala till vårt hjärta. Gud arbetar genom individer. Var och en måste ställa sig inför Gud, var och en för sig göra upp med Gud, och var och en taga emot välsignelse från Gud. Det måste bli något personligt, något individuellt över hela vårt missionsarbete och allt vårt förhållande till Gud. Må då detta bud, men inte bara budet utan löftet som på båda sidor omsluter detta bud, bli riktigt levande för oss så att vi må kunna taga det på ett verkligt levande och praktiskt sätt.

För att kunna göra detta behöva vi få se Jesus Kristus själv mitt ibland oss var och en, att få höra honom tala till vars och ens hjärta, att vi sålunda må kunna taga budet ifrån hans egen mun.

Men hur skall då detta vara möjligt? Jo, genom tron kunna underbara ting ske. Jesus Kristus kan komma oss nära. Vi kunna få se honom och höra honom tala. Vi kunna bliva delaktiga av hans undervisning, hans kraft och hans välsignelser. Detta får också varje själ erfara, som med hela sitt hjärta vänder sig till honom. Var och en som söker, han finner. Då säger han till oss: »Mig är given all makt i himmelen och på jorden.»

Tänk om Jesus står och säger så här i denna församling, som han sade till lärjungarna: Åt mig, eder Frälsare och konung är given all makt i himmelen och på jorden. Om Jesus vidare sade: »Se, jag är med eder alla dagar intill tidsålderns ände», vad verkan skulle då detta ha? Jo, först och främst skulle det bli en allmän glädje över att sådana nådesord komma ifrån honom, som håller tro till evig tid. Vi skulle själva få vara vittnen till att Jesus Kristus i sin allmakt är hos oss och att han aldrig lämnar oss. Vilken iver skulle det inte bli i tjänandet! Det skulle bli ett löpande på Guds vägar, ett tjänande med glädje. Vilken harmoni skulle det icke skapa bland Guds folk? Det skulle bli ett fullt och gemensamt uppgivande i detta saliga tjänande, om vi förnummo Jesus Kristus stående mitt ibland oss, uttalande dessa nådefulla ord.

Och varför skulle vi inte få erfara, att Jesus så gör? Det är en verklig sanning detta, att han har all makt och att han är mitt ibland oss. Han är hos sina lärjungar alla dagar intill tidens ände.

Jesu Kristi missionsbud har denna verkan på oss, då vi på ett sådant personligt sätt få komma honom nära, se honom och höra honom tala. Vi bli då vittnen. Det är det första villkoret för att kunna vittna om Jesus och för att kunna utföra hans verk.

Så blir det då för denne missionsarbetare. Han må vara missionär hemma eller ute. Gud gör ingen skillnad på detta. En sådan missionsarbetare kommer då att utföra ett verkligt målmedvetet missionsarbete. Han ställer målet högt, han kommer ihåg, att målet är heligt, att det gäller Jesu ära. Det gäller då, att inte använda andra medel än sådana, som anstå vår konung, ty de måste vara heliga och Gud välbehagliga.

Om denna sanning bemäktigar sig oss, då skola de medel, vi använda, bli heliga, då skola vi predika det rena evangeliet, korsets evangelium. Jesus själv skall göras känd.

Härvidlag är det av vikt att just få sin egen uppgift i missionsarbetet. Det skulle bli mera kraft i Guds församling, och mycket, mycket mer skulle göras, om var-

je enskild själ ställde sig inför Gud. Ty vi skola inte tro, att det är för gammalt att så gå fram till honom. Ju mer vi fråga och bedja Gud om, ju mera välsignelse och kraft få vi, och ju mer skall Gud kunna använda oss.

En kär broder yttrade, att det är en fara, att vi förlyfta oss, att Guds församling förlyfter sig, försöker sig på uppgifter, som den icke är vuxen, eller snarare sådana, som icke äro henne givna av Gud. Det är åtminstone säkert, att många enskilda förlyfta sig, försöka sig på sådant, som de inte kunna utföra och som Gud aldrig har förelagt dem, som han inte ämnat att de skulle göra. Man kan på detta sätt sätta målet för högt, t. ex. då man säger: Sveriges folk ett Guds folk. Eller som det skedde i Kina för några år sedan. Man gav ut en paroll, som lydde så här: Kina för Kristus, eller som i Korea: En miljon människor för Kristus inom en viss tid.

Paulus var mycket måttlig angående sitt mål. Han säger, att han ville på allt sätt sänka sig ned till de olika människor, som han umgicks med och predikade för. För en jude ville han bli en jude, och för sådana, som voro utan lag, ville han själv vara såsom vore han utan lag, på det att han på allt sätt måtte frälsa några.

På ett annat ställe säger han också, att han önskade, att Jesus Kristus skulle förhärligas i hans kropp vare sig genom liv eller död, och att han ville utföra det, som Kristus hade anförtrott honom. Så hade Paulus sitt mål ställt.

Aposteln Paulus talar också om, att evangelii arbete kan lida skada, genom att vi bygga med undermåligt material.

Detta var han rädd för. Därför försökte han alltid att använda de bästa medlen och aktade sig själv, så att han inte skulle dragas med i någon fara. Han ville försaka allt för Jesus, för att vinna och lära känna honom, hans uppståndelses kraft och hans lidandes delaktighet.

Detta är just vad en målmedveten missionsarbetare gör. Han söker inte endast omvända andra. Han söker samtidigt sin egen själs väl. När han går med mat åt andra, äter han också själv för att kunna arbeta åt andra. Han försummar inte Guds nåd för egen del. Därför att han lärt känna, huru god, huru ljuvlig Herren är, därför vill han fortsätta att lära känna honom mer och mer.

Så är det också något, som är mycket viktigt för aposteln Paulus. Han talar om, att han tuktar sin kropp och kuvar den för att han icke, när han predikar för andra, själv skall komma till korta vid provet. Jag tror, att vi alltför litet taga Paulus till vår förebild i detta hänseende. Men det är dock så, att allt måste underläggas Gud. Även det rent mänskliga hos oss kan ställa sig hindrande i vägen för Guds sak. Det mänskliga måste ha sin tillbakaträngda plats. Vi äro inte alla gudamänniskor som Herren Jesus, men Gud vill dock, såsom aposteln Paulus skriver till Timoteus, att vi skola bli gudsmänniskor. En gudsmänniska vakar över, att de mänskliga känslorna, som vilja behärska honom, icke få gripa anden fången eller hindra Guds verk. Äro vi uppmärksamma på oss själva, skola vi finna, att vi ofta bundits av våra mänskliga känslor, så att inte anden fått fritt råda.

Det är Gud själv, som arbetar genom oss. Det gäller då för oss att ge rum åt honom, så att han får sina planer och sin vilja fram med oss. Hur välsignat är icke detta! Då blir också viljan genomträngd utav Guds ande, och Gud blir stor och vi själva bli små.

Jag vill till sist påminna om orden i slutet av texten: »Se jag är med eder alla dagar intill tidsålderns ände.» Vi få vara förvissade om, att vi ha en ibland oss, som är värd att taga hänsyn till, som vet råd och som kan hjälpa oss i allt, som bara har fridens tankar med oss, planerar det bästa för oss, som vill oss väl och vill bruka oss till välsignelse för andra, och göra oss själva lyckliga.

Tänk om vi upplevde Herren Jesus mera i vårt liv. Han har sådana underbara rikedomar att giva oss. Gud är gränslöst rik, gränslöst kärleksfull. Men jag tror också, att det är svårt att uppdraga grän-

sen för vad ett hjärta kan få erfara, om Gud får råda och får sin vilja fram med det. Det är vida gränser för Guds verkan i oss, om vi bara helt släppa oss till. Han har mycket att giva oss. Vad han har befallt, det har han också makt att utföra genom sina tjänare. Har han lovat att vara med, då är han också med oss. Lovat vare hans namn! Vi tro på detta, kasta oss på dessa löften, taga emot dem som verkliga fakta, räkna med dem i alla förhållanden. Vi skola ju annars alltid ha synliga fakta för allt. Men när det gäller Herren Jesus, behöva vi bara tro på hans löften, ty vad han har lovat, det är han ock mäktig att hålla.

Låtom oss då räkna med honom, uppleva honom i vårt liv och så få del av hans välsignelser. Amen.

General Feng Y hsiang.

Då general Fengs namn genom händelserna i Kina nu ofta nämnes i dagspressen lämna vi här nedan några data ur Fengs liv.

General Feng Y hsiang, som nu är en något över 40 års man, föddes av fattiga föräldrar i provinsen Anwei. Familjen förlorade alla sina ägodelar vid en översvämning och måste tigga sig fram norrut till Paotingfu. General Feng gick därigenom miste om förmånen att tidigt få gå i skolan, och som simpel soldat inskrevs han i rullorna vid 18 års ålder. Han är utrustad med ett ovanligt gott huvud och en förträfflig fysik och har förstått att anpassa sig så väl, att man ej kan märka någon brist i hans uppfostran. Vid trettiosju års ålder höll han på att lära sig engelska.

År 1900 kom han som ung rekryt i Paotingfu för första gången i kontakt med missionärerna. Han greps av deras lära genom vad som inträffade vid »American Board's» missionsstation i södra förstaden till Poatingfu. Dit hade boxarskarorna samlats för att döda missionärerna och de kristna. Miss Morell stod i porten och bönföll om deras liv. Då hon såg, att böner intet förmådde uträtta, sade hon: »Låt mig dö för de andra. Döda mig, men skona dem.» General Feng blev emellertid vittne till, hur en mängd mis-

General Feng.

sionärer fingo sätta livet till vid detta tillfälle, vilket gjorde djupt intryck på honom. Så gjorde även det bemötande, han fick, då han av en missionsläkare behandlades för en böld.

Feng hade nått majors rang och var stationerad i Peking 1912, det år då dr Mott höll sina stora möten där. Han bevistade mötena, blev omvänd och gick in i en bibelstudieklass. Vid tiden för sammandrabbningen mellan nord- och sydprovinserna hade han blivit befordrad till brigadgeneral och fått självständigt kommando över provinsen Szechwan. Vid ett tillfälle intog han en stark, befäst ställning, varigenom han fick Sydtrupperna i sitt våld. De nedlade sina vapen och underkastade sig segrarens villkor. Generalen befallde, att 10 dollar skulle erläggas för varje officer och 5 dollar för varje

soldat, och därefter sände han dem hem. »De förbluffade sydsoldaterna föllo till marken gråtande», berättade sedan generalen själv. De hade väntat sig en fruktansvärd hämnd.

Senare placerades han med sin brigad i Anwei och för några år sedan återintog han från Sydtrupperna staden Chengteh i Hunan. När han blivit stadens herre fingo alla lösaktiga kvinnor order att försvinna inom tre dagar. Alla spelhålor och teatrar stängdes eller förvandlades till skolor, verkstäder eller predikolokaler. Opie- och morfinhusen stängdes, och deras ägare bötfälldes. Folket fruktade storligen nordsoldaterna, men så många av de 9,000, som då stodo under general Fengs befäl, hade redan blivit kristna, att fullständig trygghet rådde. Ingen rökning, inga dryckeslag, inga svordomar och intet kortspel tilläts bland soldaterna.

General Feng vill inte, att hans soldater skola bli stråtrövare och banditer, när de lämna armén, och därför låter han inreda verkstäder åt dem. Generalen synes ha ett fullständigt grepp om sina karlar, och vem som helst av dem är redo att gå i döden för honom. Han kallar dem »sina gossar», och är som en far för dem. Under sin Chengtehtid upprättade han en opie- och morfinasyl för alla opierökare och morfinslavar, som han lyckades infånga. Och det voro många, då hans område omfattade sju, åtta miljoner Hunan-bor.

General Feng förser sitt folk med religiösa böcker och har utarbetat en katekes om militärmoral byggd på bibliska tankar. Han tror på en kristendom grundad på kunskap. Vid ett möte hade general Feng bett en särskild förbön för sin gamle vän och vapenbroder Wupeifu, vilken han nu tycks ha vänt ryggen, och missionär Goforth hade då frågat honom, om denne var en kristen. Feng hade svarat: »Nej, men han är nästan övertygad om sanningen. Här har jag hans katekes om militärmoral, som han nyligen skickat mig.» Av företalet märkte Goforth, att den var upprättad efter general Fengs mönster. Mot slutet uppställde general Wu som mönster Cromwell och hans före varje drabbning bedjande »järnsidor».

I december 1920 var general Feng utsatt för ett allvarligt attentat i Chengteh i Hunan. En vansinnig man sårade honom med två revolverskott och dödade hans följeslagare dr Logan. Till minne av dr Logan har Feng inköpt en »K. F. U. M.-hydda» för soldater, rymmande 600 personer.

Efter sitt långa och välsignelserika regemente i Hunan, förflyttades general Feng till den nordliga provinsen Honan. Av arméns 10,000 man voro redan för ett par år sedan 5,000 döpta. Alla officerarna voro kristna och av menige man ungefär åtta av tio. Av 400 man, som vid den tiden avskedades, då de uppnått den fastställda åldersgränsen, hade alla under sin tjänstgöring lärt sig ett yrke och hade pengar att lyfta på banken.

Låt oss innerligt och troget omsluta general Feng med våra böner just nu!

En minnesrik dag.

När general Feng var guvernör i Honan.

Av fru *Rosalind Goforth.*

Aftonen före »republikens dag» år 1922, mottogo vi en inbjudan från provinsen Honans guvernör att bevista en stor trupprevy i huvudstaden, som skulle äga rum tidigt följande morgon. General Feng var då guvernör över Honan. När vi kommo till platsen, hade militärrevyn redan begynt. General Feng stod under en särskilt uppförd baldakin iförd paraduniform. Bredvid honom stod provinsens civilguvernör i slående motsats mot generalen, iförd enkla, svarta kinesiska kläder. Själva revyn blev en överraskning för en var. En major i den amerikanska armén, som var närvarande, förklarade sig vara utomordentligt överraskad av vad han såg. 20,000 trupper i full rustning passerade förbi i revyn. Men för oss missionärer var det, som sedan följde, det som vi ansågo vara mest beaktansvärt.

Omedelbart efter revyns slut, hölls ett patriotiskt möte mitt på paradplatsen. Runt omkring den höga plattformen för talarna, samlade sig hundratals skolbarn och studenter från de olika stadsskolorna. Varje skola hade en bestämd uniform. Där funnos också flera hundra inbjudna gäster och omkring 50 utlänningar. Dessa senare anvisades en utmärkt plats just framför generalen. Bakom honom stod arméns musikkår och på ena sidan arméns kristna sångkör. Runt omkring dessa stodo sedan i kompakta formationer 20,000 soldater uppställda.

Mötet öppnades av general Chang, som beträdde den höga plattformen, och därifrån höll ett tal, i vilket han gav Gud äran för allt, vad de sett denna dag. Därefter uppmanade han general Liu att leda i bön. Under det denne kristne general bad en ödmjuk men innerlig bön för sitt land, stod den stora människomassan fullkomligt stilla med böjda huvuden. Därpå sjöng den kristna kören en patriotisk, kristen sång. När det ögonblick kom, då man skulle göra honnör för fanan, vände sig alla emot denna och vinkade med sina små nationalflaggor, som alla, t. o. m. skolbarnen, syntes hava i sina händer.

När därpå guvernören, general Feng Y hsiang, beträdde plattformen, blev han under några ögonblick stående och betraktade den scen, han såg för sina ögon, under det en förunderlig stillhet och en känsla av ivrig förväntan förnams bland oss alla nedanför plattformen. Hans tal var ytterligt enkelt men utomordentligt praktiskt och gripande. Han höll fram ett stort stycke papper, på vilket det kinesiska skrivtecknet, som betyder blod, skrivits. Han talade om de män, som många av dem hade känt och älskat såsom bröder, vilkas blod nu hade ljutits för deras egna landsmän. Därpå höll han fram fem andra skrivtecken, vilka betydde: Offervillighetens anda. Han Han höll fram dessa skrivtecken och lät den stora skaran högljutt återupprepa dem, till dess de alla kunde dem. Därpå betonade han Kinas stora behov av denna offervillighetens anda, och uppmanade alla att uppoffra sig själva för sitt lands bästa. Hans kristna tro lyste klar genom hela hans tal. Man kunde inte annat än bedja Gud, att Gud måtte uppväcka många fler män lika general Feng, vilka måtte förena sina krafter med honom för sitt folks bästa.

Ett utkorat redskap.

Av *Hanna Wang.*

Den 19—25 maj hade vi besök av den länge väntade kinesiske evangelisten Hsie. Han talade tre gånger om dagen, omkring två timmar varje gång. Ehuru mötena voro så långa, syntes ingen tröttna att höra på honom. Han talade på ett mycket medryckande sätt. Åhörarskaran var stor hela tiden, särskilt på manssidan. En hel del av den studerande ungdomen samt ämbetsmännen i staden besökte mötena. Säkert komma många åter för att höra honom, då han i höst, vill Gud, återkommer till oss. Resultatet av mötena känner endast Herren, men det tro vi, att många fördomar mot utlänningarna och »den sanna läran» ramlade dessa dagar. Tungchowfu är ju känt för sitt förakt och sin oemottaglighet, när det gäller det andliga arbetet, men vi ropa till Gud och bida efter en förändring i detta hänseende. Må Gud få använda denne sin tjänare till att så må ske!

I detta sammanhang vore det intressant att få återgiva åtskilligt av vad han sade under dessa möten, men jag skall nämna endast några korta drag.

Redan såsom mycket ung fick Hsie blick för världens tomhet och fåfänglighet och kände avsky därför. Denna känsla drev honom till att besluta sig för att bli buddistpräst och därmed en helig man, som kunde ha hopp om salighet i ett kommande liv. Men han blev hindrad att taga detta steg genom att han fick känne-

dom om tempellivets skuggsidor och elände. Nog var detta Guds ingripande, ty Han hade sina planer med den unge mannens liv. Vid 30 års ålder, tror jag det var, fick han för första gången höra

Buddistpräst.

»den sanna läran» och trodde. Han hade varit mycket rädd för utlänningarna på grund av allt ont, han hört om dem, bl. a. att de togo ut ögon och hjärtan ur folk som nyss dött, och gjorde medicin därav. Första gången han besökte en predikolokal, satte han sig så nära utgången som möjligt, för att i händelse han märkte något farligt kunna fort fly därifrån. Men han märkte intet sådant och satt därför uppmärksamt lyssnande kvar. Han gick sedan ofta för att höra om denna lära och kom till övertygelse om, att endast den ende sanne Guden var värd tillbedjan. Då rensade han sitt hem från avgudar och inredde rummet, där dessa stått, till en bönekammare där Gud tillbads.

Men något behov av Jesus kände han likväl ej, och det sade han öppet till evangelii förkunnare på platsen, och fortfor en längre tid att tillbedja endast den Högste. Hur mycket, som än gjordes att visa, att Jesus var den stora syndabort-tagaren, försonaren för världens synd, kände han icke något behov av att tillbedja honom, ty han var ju endast en helig man liksom Konfucius och andra Kinas heliga. Då lät Gud honom förnimma en inre tomhet och otillfredsställelse, som ledde honom till Frälsaren med de genomstungna händerna: »Faderns dragande till sonen». Detta skedde genom en syn, som helt öppnade hans hjärta för vad hans frälsning kostat Jesus. Från den stunden blev han helt förvandlad. »Vill du lära känna dig själv och ditt beroende av en Försonare, en Frälsare, så följ mitt exempel», sade han vid ett tillfälle. »Innan jag fått lära känna Jesus såsom min Frälsare, brukade jag ofta rannsaka mitt inre för att se om möjligen i mitt liv fanns sådant, som misshagade den Högste, eftersom jag ej kunde känna tillfredsställelse i min tillbedjan. Och jag fann åtskilligt vid dessa självrannsakelsestunder, som jag beslöt mig för att arbeta bort. Verklig bättring måste det bli. För att minnas och kunna arbeta bort allt detta onda, ritade jag upp på vitt papper formen av ett hjärta. För varje syndig och oren tanke och handling och ont ord, jag gjorde mig skyldig till, gjorde jag en svart punkt i detta hjärta. I början kände jag mig lugn, ty det blev ej så många fläckar, men eftersom tiden gick, blevo fläckarna allt flera, till dess halva hjärtat var svart och halva vitt. Då började jag ängslas. När slutligen hela hjärtat blev svart, blev ängslan till verklig nöd. Ju mer jag kämpade att bli fri från dessa synder, som voro orsaken till fläckarna på hjärtat, dess mera bunden tycktes jag bli, och jag visste ej, vad jag skulle göra i min nöd. Hade ej Herren i sin nåd visat mig frälsningen och förlossningen i Jesus, hade intet hopp stått åter för mig, och nu manar jag eder, mina åhörare, att följa mitt exempel, och även ni skola be-

höva Jesus. Detta är ett verkligt sanningsord.»

Denna sista sats upprepade han ofta, och det tycktes mig vara såsom ett hammarslag på de sanningsspikar, som han ville nita in i åhörarnas hjärtan. Hur underbart blev han icke sedan ledd att »bli ett vittne om vad han hört och sett», ledd att gå trosvägen i fråga om sitt underhåll, att av de stundom mycket knappa medlen för sitt och familjens uppehälle ändå giva tionde enligt Mal. 3: 10, ja t. o. m. ofta mera än det, och så få erfara uppfyllelsen av löftet i nämnda vers i rikt och härligt mått. I hopp om att en mur av förbön må slutas omkring denne Herrens tjänare, att han må bli bevarad i ödmjukhet och användbarhet, ha dessa drag nedtecknats.

Då fångarna löstes.

Av *Dagny Bergling.*

»Vill Ni följa med till fängelset», frågade en av våra söner. Ja, flera voro villiga att gå med, bland dem även evangelisten Fong. Framkomna till stora Rådhusgården var fängelsedirektören icke där, men portvakten öppnade för Carola Rudvall, Rudolf och mig, under det att Morris, Martin och herr Fong stannade utanför och predikade för skaran, som nyfiken samlats omkring oss. Inne på första fängelsegården var så rent och fint med planteringar och träd. Direktör O är mycket snäll emot fångarna och gör vad han kan för dem. Bänkar sattes fram i skuggan. Då direktören kom släpptes alla ut ur sina celler och ställdes upp på gården. Vi sjöngo och bådo, och sade sedan, efter den nåd Herren gav, något om vår Jesus och vår himmelske Fader och hemmet där uppe. En del av fångarna kände vi förut, men många voro nya. Plötsligt kom ett bud in och fyra namn lästes upp. Dessa, vilkas namn uppläste, bleknade märkbart och fördes bort, under det att två vakter följde dem. Tre av dem voro kraftiga unga män, men hur svaga och skälvande blevo de icke med detsamma. De skulle till domsalen — skuldbelastade. Hur skulle slutdomen utfalla?

Mötet fortsattes dock. Många ögon voro tårfyllda, och alla syntes lyssna upp-

Kinesiska fångar.

märksamt till frälsningens budskap. Vänner i Sverige hade sänt penningar till bibeldelar, som de med glädje mottogo. Direktören lovade oss att skaffa litet frukt till fångarna att läska sig med i värmen. Fångarna gåvo oss en blick full av tacksamhet för denna tanke på deras välbefinnande. De få i fängelset endast ett halvt bröd per dag och vatten, om ingen släkting giver dem något därutöver.

Så hördes rasslet av nycklar, den solida dörren till fängelsegården öppnades åter, och in kommo fyra glada, frigivna fångar. En hade ju fått prygel och hade litet svårt att gå, men lyckliga voro de — frigivna! — De bugade sig för direktören och för oss, plockade samman sina tillhörigheter, lovade att besöka missionsstationen och så bar det i väg ut i det fria.

När en sådan glädje kan avspegla sig i ansiktet när en jordisk dom har frigjort

fången, huru mycket mer skall icke den stråla av frid, som hos den himmelske domaren fått evig frihet och nåd för blodets skull.

Herren give oss nåd att föra många till domaren, som älskar de fångna och löser alla band och bojor och giver rättighet till arvet i det himmelska hemmet.

Vem vill gå med sina tankar
från det varma hemmets härd
till de tusenden, som vandra
utan hem i fridlös värld?
Vem vill göra mer än ägna
dem en flyktig tanke blott;
vem vill giva uti kärlek
och till Herrens ära blott?

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Angående oroligheterna i Kina.

meddelar »Chinas Millions» i sitt sista nummer, att ledarna på båda sidor hava avgivit försäkringar till de utländska ministrarna, att utlänningarnas personer och egendom skola beskyddas. Då det är påtagligt, att det nu ligger i de kinesiska myndigheternas intresse att undvika komplikationer med de utländska makterna, detta beskydd också kommer att lämnas. Det är icke otroligt, att såsom i den strid, som ägde rum i provinsen Honan för två år sedan, tillfälle kommer att givas missionärerna att lämna läkarhjälp åt sårade soldater under de kommande månaderna. Framför allt, låtom oss bedja, att det stora arbete, för vilket vi såsom en mission äro till, nämligen att predika evangelium ibland allt folket, icke må bli förhindrat!

*

Underrättelser från vårt fält i Kina

hava den sista tiden varit mycket få. Förmodligen har något avbrott i postförbindelserna i anledning av inbördeskriget ägt rum. De sista underrättelserna, som genom tidningstelegram nått oss, bebåda en ljusning i läget. Väl vore om den kristne generalen Feng kunde få göra sitt inflytande gällande. Se art. om honom i detta nummer. Låtom oss ej glömma general Feng i våra förböner.

*

Försäljning

anordnas av Syföreningarna för Svenska Missionen i Kina onsdagen den 3 dec. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3, Stockholm.

Ebba Burén 60 år.

Ebba Burén.

Den 22 nov. fyller fröken *Ebba Burén* 60 år.

Fröken *Buren* avskildes till missionär vid S. M. K:s årsmöte 1894 och ankom till Kina d. 2 okt. samma år. Hon var då den 20:de i ordningen av de missionärer, som gått ut i S. M. K.

Det är alltså en lång arbetsdag fröken Burén kan blicka tillbaka på när hon nu firar sin 60-årsdag. Hon fick vara med i banbrytningsåren, i en tid då det hade mycken försmädelse, försakelse och fara

med sig att tränga in i det inre av Kina. Att på den tiden tränga långt in i det inre av landet var ett företag, som krävde mod. Tillsammans med fröken Anna Janzon fick fröken Burén sitt arbetsfält i Ishih. Här arbetade dessa två, till dess

Systerstationen i Honanfu. Fröknarne Burén och Janzon i dörröppningen.

boxareuppproret utbröt år 1900. Man kan säga, att det är dessa båda systrar, som varit Konungens vägrödjare i Ishih-distriktet.

År 1902, när missionärerna återkommo efter boxareuppproret, bosatte sig fröknarne Burén och Janzon i staden Yungning, den sydligaste utposten på vårt fält. I detta fattiga distrikt har vår syster flitigt färdats omkring och utstått många försakelser.

Sedan år 1905 har fröken Burén verkat i Honanfu, även där tillsammans med fröken Janzon.

Den 30 sept. 1919 utreste fröken Burén för fjärde gången till Kina där hon alltsedan dess varit verksam i Honanfu.

Må vi på denna fröken Buréns högtidsdag innesluta henne i vår tacksägelse och förbön.

N. H—n.

Evangelii undergörande kraft.

Den framstående muhammedanmissionären dr Samuel M. Zwemer har nyligen besökt Sumatra för att lära känna missionens nuvarande ställning därstädes. En ytterst intressant redogörelse för detta sitt besök har dr Zwemer publicerat i en amerikansk missionstidskrift. »Om någon i dag skulle tvivla på evangelii kraft», säger dr Zwemer, »låt honom då besöka detta missionsfält och se bevisen på Guds nåd bland batakerna eller bland ön Nias inbyggare. Under loppet av en enda generation har evangelium här varit i stånd att vinna hundraden och tusenden från hedniskt mörker till kristligt liv och ljus. Sumatra är ett av de minst kända missionsfälten och likväl ett som varit mest rikt på frukter och resultat. För att rätt kunna värdesätta den trefaldiga kamp, som på Sumatra pågår emellan kristendomen, islam och den anemitiska hedendomen, måste man känna till något av ölandets geografi. Sumatra ger också ett sällsynt tillfälle för jämförande religionsstudium, och åtminstone på detta fält kan man med sanning tala om ett framgångsrikt motstånd mot islam, och om en döende hedendom samt om korsets framtida seger.

Sumatra ligger under ekvatorn, vilken delar ön i ungefär två lika delar. Dess ytinnehåll är 184,000 eng. kvadratmil. Ön är omkring 1,000 eng. mil lång och 250 bred. Höga bergskedjor kanta hela västkusten, under det att östkusten utgöres av ett flackt lågland. Jordbävningar äro vanliga. Utefter hela bergskedjans top-

par finnes en lång rad av vulkaner. Åtskilliga av dessa äro i verksamhet. Skogar betäcka bergen och hela ön är utomordentligt fruktbar. Klimatet är tropiskt, och regntiden fördelar sig över hela året.

Invånareantalet är omkring 6 miljoner och fördelar sig i tvenne stora grupper, indoneser och malajer. Det är ingen stor fysiskt åtskillnad dem emellan, utan allesammans hava de malajtyp. Av utlänningar beräknar man att där finnes omkring 10,000 européer, 225,000 kineser och nära 5,000 araber.

Med avseende på missionens framgångar på Sumatra säger dr Zwemer, att missionärernas metod är att undvika all kompromiss och att intaga en mycket bestämd ställning gentemot islam. De framhålla, att Jesus icke allenast är större än Muhammed, utan såsom en av missionärerna säger: »En ny Gud, Jesu Kristi Fader, som är ett med Sonen, måste intaga Allahs plats i en muselmans hjärta.» Det är icke endast fråga om att korrigera den muhammedanska uppfattningen av Gud. Detta är en hopplös uppgift. Man söker bibringa muhammedanen en helt och hållet ny uppfattning av Gud. Icke ens det gamla arabiska namnet för Gud, Allah, bibehålles, utan man använder, särskilt ibland batakerna, det gamla för Gud.»

Missionärernas predikometod på Sumatra är djärv och utan fruktan. »Ingen muhammedan», säga de, »kan bli en kristen, om han ej blir övertygad om att Muhammed är en falsk profet. Målet för vår predikan är att förmå muhammedanen att inse, vem Jesus är. Då detta sker, störtar hans tro på Muhammed samman. Han måste bli övertygad om tvenne fakta: att de kristna verkligen ha en annan Jesus än den Jesus, som islam omtalar, och att Muhammed icke är, vad han själv gör anspråk på eller vad de muhammedanska lärarna säga honom vara.»

Dr Zwemer omnämner särskilt sitt besök hos det Rhenska missionssällskapet i Padang och detta sällskaps arbete på ön Nias. Den sista väckelsen därstädes har haft till resultat en stor tillslutning av hedningar till Jesu Kristi kyrka. Man beräknar, att antalet omvända på denna ö endast nu belöper sig till 46,759. Under ett års tid hade de över 2,000 dop och 24,866 personer, som mottogo dopundervisning.

I Padang besökte dr Zwemer också arabkvarteret och fann därstädes överallt alster från »The Cairo Moslem Press», vilka utbjödos till försäljning. Porträtt av Mustapha Kemal och andra turkiska hjältar prydde de privata bostädernas och butikernas väggar. Den pan-islamitiska andan tog sig också uttryck på tändsticksaskarnas etiketter, »Made in Zweden», vilka hade ett porträtt av Radjan av Stambul såsom islams överhuvud.

Dr Zwemer skildrar också en mycket intressant resa, som han företog på ön, följande den nya väg, som regeringen byggt och som går över den underbart sköna bergsgedjan ned till ett flackt högland, som omger den pittoreska sjön Toba. Ett litet stycke från denna väg finnes ett monument upprest till minne av tvenne amerikanska missionärer Munson och Lyman, vilka dödades och uppåtos av kannibaler år 1834. Monumentet har följande enkla inskription: »Joh. 16: 1—3», och sedan på batakiska språket. »Martyrernas blod är kyrkans utsäde.»

Hur märkligt har icke detta besannat sig på Sumatra! Den förste omvände batakern Jakobus lever ännu, och han döptes år 1861! I dag finns det över 21,600 kristna bataker. Vad har icke Gud gjort!

Dr Zwemer sammanträffade också med dr Johannes Warneck. Denna mission har ett stort teologiskt seminarium och andra skolor samt en kyrka, som har 1,500 sittplatser. Framgången ibland batakerna har nästan varit alltför hastig och resultaten för överväldigande stora för arbetarnas kraft. Församlingen behöver tid och missionärerna tålamod för att arbetet skall kunna tillfullo utvecklas. Det är icke lätt att passera ifrån ett stenålderstillstånd fram till det tjugonde århundradets ståndpunkt under loppet av en enda generation.

Hela antalet missionärer, som f. n. arbeta på Sumatra, utgör 79. Av dessa äro 45 tyskar, tillhörande Rhenska missionssällskapet.

»Endast 79 utländska arbetare för detta stora fält, där skörden i sanning är mogen, och så många härliga skärvar redan bärgats!» utbrister dr Zwemer. »Huru länge skola öarna vänta! Om någon betvivlar evangelii kraft eller dess underverkande kraft i dag, låt honom då resa till Sumatra!»

TACKSÄGELSE- och BÖNEÄMNEN

General Feng, s. 225, 226.
Evangelisten Hsie, s. 227.
Arbetet bland fångar, s. 229.
Oreligheterna i Kina, s. 230.
Fröken Burén, s. 230.

FRÅN NÄR OCH FJÄRRAN

Angående de svenska missionssällskapen har Svenska missionsrådet låtit utarbeta en statistik för 1923 över de missionssällskap, som äro anslutna till missionsrådet. Av denna statistik framgår, att den svenska missionens arbete är statt i en stadig utveckling. Till jämförelse meddelas här 1922 års siffror inom parentes. Svenska missionärer 692 (613); infödda missionsarbetare 2,820 (2 661); huvudstationer: 181 (168); nattvardsberättigade församlingsmedlemmar 45.137 (40 264); döpta under året 7,206 (7.967); hela antalet anhängare 83,414 (78,844); söndagsskolor 541 (456); elever i söndagsskolor 18.002 (15.263); seminarier 12 (11); seminarieelever 234 (295); vardagsskolor 1,190 (1.111); skolbarn 44,268 (39.171); industriskolor 11 (9); elever 269 (225); barnhem 60 (52); barn i dessa 3 311 (2,850); sjukhus 22, antal sängar i dessa 364; sjukhuspatienter 2,754; kliniker 62; klinikpatienter 110,704; inkomster under året på missionsfälten kr. 467,016 (391,832); inkomster i hemlandet 3,907,675 (3.516,974); sammanlagda utgifter på missionsfälten och i hemlandet 4.113,425 (3.935,999). Tretton missionstidningar utgivas i en sammanlagd upplaga av 128.500 ex. (132.500).

De missionsorganisationer som äro representerade i Svenska Missionsrådet äro följande: Svenska Kyrkans Mission, Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen, Svenska Missions-Förbundet, Helgelseförbundet, Svenska Alliansmissionen, Sällskapet Svenska Baptistmissionen, Örebro Missionsförening, Svenska Missionen i Kina, Svenska Jerusalemsföreningen, Föreningen för Israelsmissionen, Kvinnliga Missionsarbetare, Svenska Mongolmissionen och Metodistkyrkan i Sverige. Dessutom utsända den svenska avdelningen av Frälsningsarmén samt den svenska pingströrelsen ett stort antal missionärer till olika missionsfält.

*

På *Sumatra* hava under den korta tiden av 50 år över 200,000 människor vunnits för Kristus. Där förr röken från människoätarnas lägereldar steg upp mot skyn, där peka nu över 500 kyrkspiror upp mot himmelen, vittnande om den förändring, som försiggått. Där två missionärer år 1834 blevo dödade av kannibalerna — där står nu ett teologiskt seminarium, industriskolor och en stor spetälskeasyl.

*

Nordtyska missionssällskapet har fått utsända tre av sina missionärer till sitt gamla missionsfält bland awefolket i Togo, Västafrika. De ha blivit mottagna av både kristna och hedningar på ett sätt, som vittnade om, med vilken glädje man hälsade sina gamla lärare åter välkomna. Missionär Schossers och missionär Schröders färd från Accra till Akpafu liknade, ju närmare de kommo målet, ett triumftåg. Hövdingen sände sin hängmatta fru Schosser till mötes för bennes bekvämlighet och kom därefter med musik, åtföljd av samtliga lärare och många kristna. Runt omkring det ständigt växande tåget, som uppstämde den ena sången efter den andra, sprungo män, svängande flaggor. På stationen var allt i god ordning, och stationshuset var uppsnyggat.

Litteratur.

Fredrik Franson. En livsskildring. Av Ad. Thomander. Lindblads förlag. 160 s. Pris häft. 3 kr., klotb. 4: 50.

Ännu är det helt visst många i vårt land som minnas Franson och genom honom mottagit heliga, eldande intryck. Alla dessa skola helt visst med glädje läsa denna välskrivna levnadsteckning. Men man kan icke annat än därjämte innerligt önska, att många fler, särskilt bland de unga, skola komma att göra bekantskap med den.

Förf. är en varm beundrare av Franson. Han har ock klart förstått vad som var hemligheten i den märklige mannens liv, och han har sympatiskt tecknat Fransons livsbild. Men han har också insett vad som var Fransons begränsning. Fransons gåva var mera att tända elden och få den att brinna än att vara en administrativ ledare för ett ordnat missionssällskap. Den uppgiften överlät han åt andra. En sällsynt nitälskans eld brann i denne märklige mans liv och han har en i vårt lands missions historia enastående plats.

N. H—n.

Minnesskrift utgiven vid Lärarinnornas Missionsförenings 25-års jubileum 1924.

I denna synnerligen tilltalande, rikt illustrerade minnesskrift får man en allsidig inblick i L. M. F:s välsignelserika arbete under de gångna 25 åren av föreningens existens. Fotografier av föreningens styrelseledamöter och av de av densamma underhållna missionärerna och missionsskolorna äro införda. En i slutet av minnesskriften införd statistik visar att L. M. F. nu räknar 2,868 medl. och en årsinkomst av kr. 60,994: 44. Under de 25 år L. M. F. existerat ha kr. 458,287: 49 insamlats.

Från S. A. M:s Förlag.

Soluppgången. Julkalender. Pris kr. 2: 50.

På Konungens bud. Missionskalender. Pris kr. 1: 75.

Under Julhelgen. Pris kr. 1: 10.

De två förstnämnda av dessa julpublikationer äro redan förut kända. »Soluppgången» ägnar sin uppmärksamhet huvudsakligen åt hemlandsmissionen under det »På Konungens bud» för hednamissionens talan. »Under Julhelgen» är däremot ny, alltså ännu en jultidning till de många, som finnas. Alla dessa förlagets publikationer framträda i vördad dräkt och bjuda på ett gott innehåll.

N. H—n.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under oktober 1924.

Allmänna missionsmedel.

1463. Ps. 146: 5, till R. Anderssons underh. 200: —
1465. »Onämnd» 10: —
1466. »Från en sjuksköterska» 20: —
1467. »Ur Guds rike förråd» 20: —
1468. K. E., G:a Uppsala 15: —
1469. H. G., Göteborg 12: —
1470. Testamentsmedel efter avl. fröken Anna Kylén, Sthlm 1,000: —
1472. Missionsmedel fr. M. 38: —
1474. T. G., Skellefteå, till E. Sjöströms underh. 100: —
1475. K. M. A:s Pensionsfond till A. Forssbergs underh. 75: —
1476. K. M. A., till d:o 50: —
1477. »Annie» 10: —
1478. »Onämnd» 100: —
1479. A. J., Alingsås 25: —
1480. »Till de heligas undsättning» 28: —
1481. H. o. O., Norrköping 25: —
1482. Hj. S., Uppsala 25: —
1483. »Tionde» 12: —
1484. »Gåva av en avliden missionsvän» 1,500: —
1485. E. J., Boden, till J. Aspbergs underh. 100: —
1486. H. T., till d:o 25: —
1492. Av missionsvänner i Höganäs, sparb.-tömning 29/9, gm S. A. 113: 17
1493. R. J. K., till missionärernas utresor 50: —
1494. B. E. D., gm E. G., Sollefteå 21: —
1495. Offerkuvert från Fridhem, gm H. I., Ålgarås 6: —
1496. »Tionde av arbete», gm d:o 50: —
1497. N. O., Huskvarna 50: —
1498. W., Huskvarna, gm N. M. O. 5: —
1499. Stengöl-Spjutsbygds syförening, auktionsmedel 34: —
1502. »Blanka pengar och ettöringar i Herrens Jesu välsignade namn», av O. & H. K., Lund 13: 17
1503. Offergåvor fr. vänner i Köping, gm A. H. 12: 40
1504. Från missions- och offerfest i Sand, till M. Nicholsons underh. 76: —
1505. S. A., Brodderud, »en ringa gärd av tacksamhet till Herren» 100: —
1506. A. J., Koverhult, sparb.-medel 4: —
1508. B. J., »på 75-årsdagen» 17: 50
1509. Sparb.-tömning i Bråsta skolhus för V. Westers underh., gm A. P., Kumla 175: —
1510. S. J., Östertelje 15: —
1511. H. B., Sthlm 10: —
1512. »En gammal vän till missionen» 10: —
1513. »Neh. 4: 14, Josua 1: 9, tackoffer» 50: —
1516. Koll. i Mossby, gm C. E., Kumla 12: 59
1517. Koll. i församlingssalen, Köping, gm A. H. 59: 02
1518. Barkeryds arbetsförening 200: —
1519. Missionsm. fr. F. M., i Östnor. 10: —
1520. K. B., sparb.-medel, gm G. A., Järpen 37: 35
1521. S. L., d:o gm d:o 4: 03
1522. G. A., d:o gm d:o 3: 85
1523. Gr. H., d:o gm d:o 5: 77
1524. »Två missionsvänner i Filipstad», gm R. B. 75: —
1525. L. M. F., till Frida Prytz och M. Nylins underh. 900: —
1526. G. K., Björköby 20: —
1528. Koll. i Betetsdakyrkan, Sthlm 12/10 405: —
1529. En sparbössa, lämnad i Betesdakyrkan 12/10 11: 04
1532. I. A., Norrköping 90: —
1533. »D—n, Sala» 100: —
1538. Bönekretsen på Fjällgård, sparb.-medel, gm M. A. 124: 35
1539. E. D., Göteborg 100: —

1542. »Tackoffer, Ps. 145: 7» 100: —
1544. A. E. L., Ösjöbol 10: —
1545. L. M. F., till M. Nylings utresa 1,360: 48
1546. Koll. i Åsaka 15/10 30: —
1550. G. J—n 25: —
1551. »Herrens del», E. L., Sundsvall 100: —
1552. Kinakretsen, Boden, gm E. J. 150: —
1553. H. J., Mellangård, gm P. J., Tranås 25: —
1554. Del av testamente efter makarna Alexandersson, Malmö gm A. J. L. 500: —
1555. E. L., Köpenhamn 482: 02
1556. Adelöfs syförening 50: —
1557. J., Motala, gm G. G. 10: 05
1559. E. B., Sthlm 10: —
1560. E. & M. F., återbet. respengar till Holsby 64: 20
1562. E. H., Sthlm 300: —
1563. Tabors Mfg i Sandseryd 140: —
1564. »Tackoffer» 50: —
1565. »En nådesyster», gm Ovikens Kristl. Ungdf. 50: —
1566. K. F. U. M:s södra distrikt till O. Beinhoffs underh. 1.300: —
1567. B., Djursholm 40: —
1568. M. M., Ljungby 30: —
1569. »Bidrag till sista kvartalets utgifter» 20: —
1571. E. H., Broddetorp 17: 30
1572. 2 Kröu. 20: 20—22, ur sparbössan, till J. Aspbergs underh. 10: —
1573. O. & H. K., Lund, »tackoffer för det nya hemmet» 50: —
1574. »1 maj—30 april» 1,000: —
1575. Koll. i Finspång 15/10 10: 47
1576. Koll. i Norrköping den 19/10 75: —
1577. Resebidrag fr. K. F. U. M., Norrkg 40: —.
1578. Koll. i Flisby den 20/10 31: 76
1579. Sparb.-medel från Flisby 132: 34
1580. F., Flisby 25: —
1581. Kollekter i Kristinehamn 25 och 26 okt. 226: 25
1582. »Tackoffer» 100: —
1583. M. L., Tyringe 100: —
1584. Missionsoffer i Skulleryds missionshus 26/10 34: —
1585. Koll. vid J. H:s besök i Magra, gm H. B. 40: —
1589. Daggryningen i Skellefteå till E. Sjöströms underh. 125: —
1590. K. R., Skellefteå, sparb.,medel, till d:o 27: 50
1591. A. B—n, Skellefteå, veckoslantar till d:o 4: —
1592. B. H., Skellefteå, »en nypa mjöl» 6: —
1593. A. L., d:o, offerkuvert 10: —
1594. N. S. d:o 10: —
1595. »Tackoffer», d:o 25 —
1596. »Ja, Fader», d:o 50: —
1600. »Ps. 90: 14» 500: —
1601. »Sak. 4: 6» 500: —
1602. H. E., Katrineholm, »ett tack till Gud för ett 40-årsminne» 50: —
1603. E. H., Uppsala, »en hand full mjöl och litet olja i krukan» 10: —
1604. »Onämnd» 100: —
1605. »Onämnd» 100: —
1606. M. & P. J., Nässjö, till G. och O. Carléns underh. 100: —
1607. J., M. och A. J., d:o till d:o 100: —
1608. I. H., Sthlm 50: —
1609. B. och S. H. 23: —
1610. »Joh:s H—s minne» 30: —
1611. A. M. 10: —
1612. Borås-Sjömarkens Kinakrets, sparbössemedel 115: —
1613. Björköbys mfg 25: —
1614. E. W., Björköby 10: —
1615. Kinakretsen, Gbg, för E. Gunnardos underh. 40: —
1617. »Annie» 10: —
1618. Koll. i Bodafors, gm J. K. 46: 80
1619. D:o i Betel, Nässjö, gm C. J. G. 77: —
1620. C. J. G., Nässjö 100: —
1621. Koll. i Kalmar, gm E. B. 109: 36
1622. Resebidrag gm d:o 43: 65

Kr. 15,507: 42

S. M. K:s pensionsfond.

1462. »2 M. 35: 5» 50: —
1471. »Tackoffer från missionärer på fältet» 326: 26
1500. »Ett löfte», gm M. A., Spjutsbygd 5: —
1501. »Herrens tionde», gm d:o 15: 30

Kr. 396: 56

Särskilda ändamål.

1464. J. H., Stensjön, till E. Lenell, att anv. efter gottf. 5: —
1473. Kinesgossarnas Vänner i Kungsholms folkskola, till gosskolorna i Kina 8: 20
1487. Hara Syförening, till barnh. i Sinan 50: —
1488. Barnens sparb. till d:o, gm A. A., Haraby 15: —
1489. »Ingeborgs Vänner» till I. Ackzell, att anv. i verks. efter gottf. 20: —
1490. Fyra missionsvänner i Grebo, till N. Engbäck för underh. av en evangelist 30: —
1491. L. H. L., Visby, till H. Linder, att anv. efter gottf. 45: —
1507. »Lille Sveus sparb. till Mammas skolflickor», gm J. A. V., Mönsterås 12: 38
1514. »Duvbovänner», till Martin Bergling för hans arbete 10: —
1515. H. J., Katrineholm, till R. Bergling, att anv. efter gottf. 20: —
1527. K. A., Örebro, för bibelkv. Liu Tasaos underh. 125: —
1530. P. E. W., Djursholm, för evang. Sung Hsi-lien 60: —
1531. L. v. V., Sthlm, till kapell i Ishih 25: —
1534. K. W. Sthlm, till d:o 200: —
1535. Ps. 23: 1, till d:o 25: —
1536. »En vän», till d:o 10: —
1537. G. B., till d:o 15: —
1540. M. A., Hålland, till F. Prytz, att anv. enl. överenskommelse 10: —
1541. L. U. Sthlm, för kapell i Ishih 200: —
1543. »T. T. B. G.», till M. Ringberg, för verks. i Pa-tå, gm A. A. 250: —
1547. E. A., Uppsala, till Anna Eriksons arbete bland kvinnorna 30: —
1548. Till M. Ringberg, för Chü Kuanghsiangs underh. 100: —
1549. M. Ö., Stocksund, till E. Berg 50: —, D. & R. Bergling 75: —, M. Björklund 75: —, att anv. efter gottf. 200: —
1558. I. H., Sthlm, till kapellet i Ishih 10: —
1561. F. S. och S. W., Hagalund till M. Ringbergs verks. 50: —
1570. A. M., till barnh. i Sinan, gm M. H., Björnö 5: —
1586. H. H., Jämsenum, till A. Eriksson, att anv. efter gottf. 60: —
1587. E. L., Luk. 19: 5, 6, till barnh. i Sinan 5: —
1588. Mark. 6: 50, 51, 56, till d:o 15: —
1597. M. V., till E. Sjöströms arbete 100: —
1598. »Änkans skärv», till kapell i Ishih 4: —
1599. M. och N. C., Sthlm, till E. Andersson till inköp av bibelkonkordanser och bibellexikon till de kvinnl. gästrummen 100: —
1616. K. F. U. M:s missionskrets Gbg, för D. Landins K. F. U. M:s verks. 150: —

Kr. 1,964: 58

Allmänna missionsmedel	*15,507: 42*
S. M. K:s pensionsfond	*396: 56*
Särskilda ändamål	*1,964: 58*
Summa under okt. mån. 1924	*Kr. 17,868: 56*

Med varmt tack till varje givare!

»Dig, Herre, är ingen lik; du är stor, ditt namn är stort i makt.» Jer. 10: 6.

MISSIONSLITTERATUR.

Från *Svenska Missionens i Kina förlag* kunna följande böcker rekvireras:

Hudson Taylor.
Mannen som vågade. En skildring för ungdom av Marshall Broomhall. Med talrika illustrationer. Pris kr. 1: —. 5 ex. 25 % rabatt.

Ädelstenar i Mästarens krona.
Livsbilder från missionsarbetet i Kina av fru R. Goforth. Pris kr. 2 25. På denna bok lämnas nu 50 % rabatt.

Från lidande till seger.
En kineskvinnas livskamp av Ingeborg Ackzell. Rikt illustr. Pris kr. 1: —. 10 ex. 25 % rabatt.

Missionskallelsen.
Av J. Hudson Taylor. Pris 25 öre. 5 ex. 25 % rabatt.

Nya Begynnelser på den Gamla Grunden.
Av Joh. Rinman. Pris 50 öre. 5 ex. 25 % rabatt.

»Om i bedjen».
3:dje upp. Av James H. Mac Conkey. Pris 25 öre. 10 ex. 25 % rabatt.

Svenska Missionen i Kina, *dess uppkomst, utveckling och närvarande ställning* av Nath. Högman. Ny omarbetad och rikt illustrerad upplaga. Pris 50 öre. 10 ex. 25 % rabatt.

Sinims Land.
Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25; 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90. 1 månad kr. 0: 65.
Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 3: 25 pr år.

Hans Stjärna i Östern.

21:a årgången.

Innehåller:

Välkommen, Jesu, till vårt tjäll!
Av K. W. S.

Det ljus som lyser i mörkret.
Av Nath. Högman.

Missionsarbetarens glädje- och kraftkällor.
Av Axel Hahne.

Inled oss icke i frestelse.
Av Erik Folke.

Jesper Svedberg, en svensk föregångsman för yttre mission.
Av K. G. Magnusson.

»Och så blev jag räddad.»
Av August Berg.

Från mohammedanmissionskonferensen på Oljeberget.
Av Nils Rodén.

Bibelordets makt.
Av Robert Bergling.

Hemsökelser i Kina.
Av Martin Lindén.

En kristen begravning.
Av Karin Landin.

Missionslivet i Schweiz.
Av Karl Fries.

Lösen de fångnas band.
Av Dagny Bergling.

Så i kärlek.
Av Aina Lagus.

Kalendern, som är rikt illustrerad, innehåller även fotografier på Kommitténs för S. M. K. ordinarie ledamöter.

Pris kart. kr. 2: 25, klotb. kr. 3: 25. 5 ex. 25 % rabatt.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Missionsbudet och löftena. — General Feng Y hsiang. — En minnesrik dag. — Från missionärerna. — Från redaktion och expedition. — Ebba Burén 60 år. — Evangelii undergörande kraft. — Från när och fjärran. — Litteratur. — Redovisning.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget. 1924.

N:r 18. ÅRG. 29. 20 NOV. 1924. PREN.-PRIS 2: 25.

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

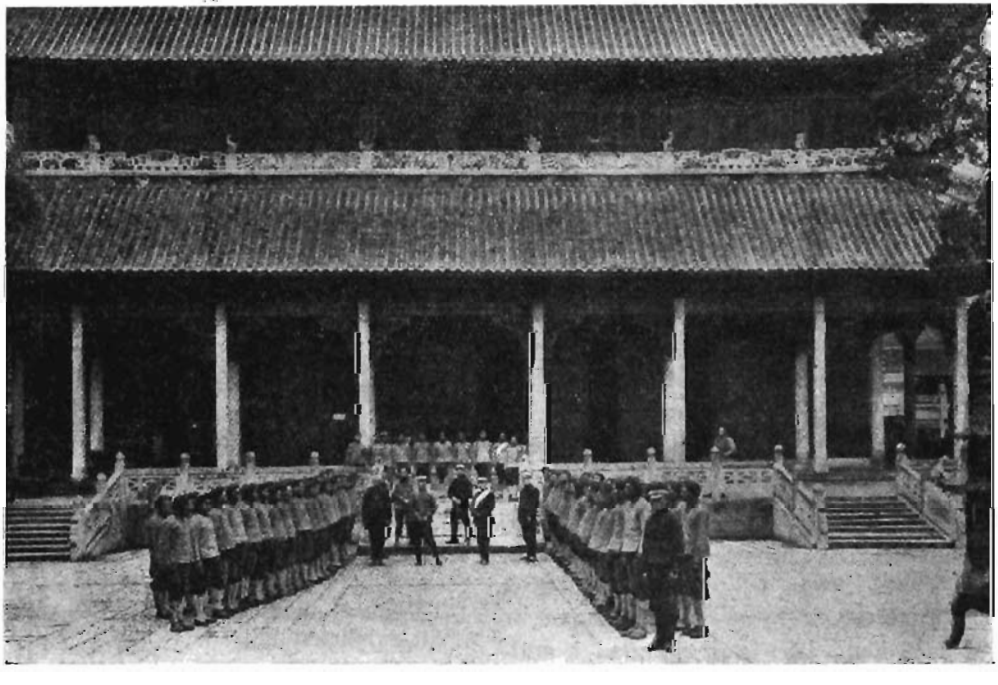

Kinesiska soldater exercera på en tempelgård.

VÅRA RIKEDOMAR.

»Visst aktar världen mig mycket ringa,
Och av dess skatter har jag just inga,
Men jag ej byter med vem det var,
I himlen har jag så rik en far.»

Så sjöng en gång sångaren av Guds nåde, Fredrik Engelke. Om oss missionärer kan det väl i de allra flesta fall sägas, att av världens skatter och rikedomar ha vi »just inga», men äro vi fattiga för det? Nej, o nej! Tidigt fingo vi lära oss att för det lekamliga livets behov »se på fåglarna», som icke så, icke skörda och icke samla i lador, men likväl icke sakna något.

Vi fingo lära oss att taga fasta på löftena och att i det dagliga livet pröva deras äkthet och hållbarhet. Bönens och förtröstans väg är alltid en välsignad väg att vandra om ock ibland mödosam.

Men vi besitta andra och stora rikedomar. »Allt är det Edert», säger aposteln, och i brevet till församlingen i Rom säger han dessa dyrbara ord: »Han har rikedomar att giva åt alla, som åkalla honom.» 10: 12.

Dessa rikedomar ligga förborgade i Kristus Jesus. Leva vi efter våra tillgångar? Profeten Jesaja talar om »dolda skatter och bortglömda rikedomar», kap. 45: 3. Efter dessa skatter måste vi »söka» och »leta.» Ordspr. bok. 2: 4. Då jag häromdagen genomläste de nyss anförda orden ur Jesaja läste jag »bortglömda» i stället för »bortgömda» Jag kom sedan att tänka på att det kan ligga en fara uti att vi »glömma bort», vad vi äga. Om vi känna oss fattiga mitt i vår rikedom, måste vi »söka» och »leta». Då kan det hända, att vi få erfara betydelsen av vår Frälsares utsago, att »intet är förborgat, som icke skall varda uppenbart.»

Det fanns en gång en from gammal prästman, som var mycket givmild, ja, så givmild, att hans vänner ofta protesterade och menade, att han måste spara något för den sena ålderns dag. Men alltid förgäves. En dag hade han varit mer än vanligt frikostig, med den påföljd att hans vänner i all välmening, togo honom i allvarlig upptuktelse. Påföljande morgon fanns han död i sitt rum. Bland hans efterlämnade papper hittades en lapp med följande innehåll:

»Silver har jag i mitt hår,
Diamant i ögats tår,
Guld i hjärtats barnatro,
Ädelsten i samvetsro.
Sedan klädnad vit och sid
Under denna korta tid,
Rum i Lammets bröllopssal
Bland Guds helgon utan tal.
Harpoklang och jubelsång
Under evigheten lång.

Tala ej om fattigdom
Vid en sådan rikedom!»

Vem vet, kanske hade han mer än en gång, och varför ej den sista dagen av sin levnad sjungit:

»Han ger härnere, vad jag behöver,
Och himlaarvet blir ändock över,
Tills ovan molnen jag snart får gå,
Att evigheten tillträda få.»

Kamrater, förvaltare av Guds hemligheter! »Vi ha fått för intet, låtom oss ock giva för intet!»

August Berg.

FRÅN MISSIONÄRERNA

När hären i Kina mobiliserades.

Häromdagen kom en trevlig, liten officersfru på besök. Hennes man hade strax förut varit här och hälsat på Nils. De äro båda kristna och ha en pigg liten gosse på 4 år, vilken de söka uppfostra till en sann kristen.

Förr bodde de här och tillhörde vår församling, men i slutet av maj måste de flytta till en by ej långt från vår äldste Iangs hem. Dit gick sedan fru Hsiao (så heter officersfrun) varje söndag med sin lille gosse till gudstjänsten och fick andlig hjälp av den präktiga fru Iang. Själv blev hon också till välsignelse för de troende där, ty hon vittnade alltid med frimodighet om Herren.

Nu voro de emellertid på resa härigenom. Hennes man hade, såväl som hela det regemente han tillhörde, fått order från Wu. Pei fu att komma med i kriget mot Chang-Tso lin.

Stackars lilla fru Hsiao. Hon hade sitt föräldrahem i Fengtsien, som ju tillhör Chang-Tso-lins »rike». Där hade hon mor och syskon. Att hon var orolig för dem såväl som för sin man, som nu skulle sändas till krigsskådeplatsen, det behöver knappast sägas. Då hon inte, i likhet med de flesta officersfruar, kunde återvända till sitt föräldrahem, enär detta låg inom krigszonen, skulle hon t. v. stanna i Shanchow, Honan. Jag bad henne där söka upp »evangeliesalen», och lära känna de troende där, vilket hon villigt lovade att göra.

Utsikt över staden Tungkwan. Foto J. Olsson.

Det var gott, att tillsammans få anbefalla oss i Herrens hand, innan vi skiljdes. Vi veta ju inte heller om vi mera få mötas här nere.

Med den 20:de divisionens avtåg härifrån, förlorade vi flera snälla troende soldater, vilka jämte många av sina icke troende kamrater flitigt besökte

gudstjänsterna om söndagarna, och även andra dagar kommo på besök. Deras fruar voro också galda att ta emot oss i sina hem, när helst vi kommo, och de lyssnade gärna till evangelium ehuru de icke voro troende. Vi hade glädjen döpa 8 soldater här i våras, av vilka 6 voro från Hua In-Miao. Nu ha de alla rest.

Då vi kommo hem hit, från Kikungshan, hade soldattransporten just tagit sin början. Vad en sådan stor och påskyndad soldattransport innebär här i Kina, det kan inte den förstå, som inte sett något av eländet. Överallt här beslagtogos alla båtar på floden, alla åkdon och djur; mulor, hästar, åsnor, oxar och kor. Därtill så många män, som kunde fås, för att hjälpa till med transporten. Så kom det dåligt väder; hällregn i 4 dagar. Soldaterna måste i alla fall i väg. Människor och djur fingo slita oerhört ont på de dåliga vägarna. Här och var kunde man få se en död ko, eller åsna på vägen, vilka stupat och lämnats åt sitt öde. Huru många av körkarlarna, vilka våta och leriga över hela kroppen, fingo arbeta över förmåga, tagit skada för sitt återstående liv, det vet ingen, och få bry sig ens om att tänka på det.

Våra bröder tillika med missionärerna, som tänkte sig ned till Honanfukonferensen, kunde inte komma härifrån. En broder från Pehshuei distrikt kom hit men fick vända om igen. 3 bröder från Puchowfu kommo sedan regnet upphört, för att som de hoppades, på båt härifrån komma ned till järnvägen. Men någon båt eller ens en liten plats på en båt, fanns ej att få, och så måste också de återvända hem.

Några av de nydöpta soldaterna från Hua-In Miao kommo hit en regnig eftermiddag för att säga farväl. De hade nog inte fått tillfälle därtill, om de inte några mil utanför Tungkwan hade måst vända om emedan vägen rasat igen, så att de inte kunde komma fram. Nu fingo vi träffa dem, bedja med dem, och i Herren styrka deras hjärtan, innan de fortsatte sin färd.

Som officerarna, både högre och lägre, hade sina familjer här, vilka de nu inte vågade lämna kvar, blev det mycket lidande även för kvinnorna och de små. De måste resa, utan hänsyn till väder, hälsa eller omständigheter. Jag hörde om flera ömmande fall, bl. annat en liten fru som just dagen efter sitt barns födelse måste stiga upp och resa med båt nedför floden.

Utpressning av pengar från de civila hörde naturligtvis till. I Hua In Miao gingo officerarna med några soldater omkring i affärerna, eller hos andra privatpersoner och fordrade att få 60, 70 eller 80 dollars. Visade personen i fråga sig ovillig att ge detta, så riktades geväret mot honom. Naturligtvis fingo soldaterna vad de begärde. Här kunde man några dagar knappt få köpa bröd. Stora truppstyrkor från andra trakter av Shensi marscherade härigenom på sin väg till fronten. Alla skulle de ha mat. Priserna stego mycket på några dagar. Soldaterna hade också stora brödskulder hos bagarna.

Det regemente, som nu reste härifrån var det bästa i dessa trakter. Den 35 divisionens män, som nu är kvar här äro som rövare jämförda med dem. Deras högste chef är en ivrig buddist och fientlig mot evangelium, varför hans soldater aldrig komma till gudstjänsterna. De våga ej, även om de själva skulle önska. Han håller nu på att bygga stora och kostbara tempel. Då en präst kom och redovisade för en summa på 6 à 7,000 dollars som hade gått åt för ett visst tempelbygge sade han: »Ja det gör ingenting, om det hade varit dubbelt så mycket, vore jag villig betala det. Det är ju för en god sak.» Men under allt detta få hans soldater mestadels gå utan sold. Han är också mycket nitisk i att »släppa levande djur fria», varför han här förbjuder de fattiga fiskarna, vilka eljest kunde ha en liten inkomst med sitt yrke, att fiska. »Här går jag och släpper fiskar fria och så fångar ni dem! Jag skall skjuta den som så gör», säger han. Ett så starkt hot gör att man nu inte kan få köpa fisk här, där tillgången på fisk eljest är så god.

Hur stor respekt soldaterna här ha för den högsta myndigheten i provinsen, det kan följande visa: En kinesisk professor

kom härigenom för en tid sedan på väg till Sianfu. Han var anställd av guvernören som professor i högskolan i Sianfu. Då han inte kunde få åkdon här, bad han min man, att få sätta in sitt bagage här hos oss tills vagn från Sianfu kom och hämtade det. Sedan begav han sig dit till fots eller i rickcha. Häromdagen kom så en man med vagn från Sianfu, samt guvernörens pass, för att hämta sakerna. Soldaterna togo helt enkelt vagnen ifrån honom utan att bry sig det minsta om passet. Han gick då upp till yamen med passet, och bad mandarinen se till, att han fick vagnen tillbaka. »Den har militären tagit», svarar han, »det har inte jag med att göra.» Så gick han då till militärledarna. »Det är mandarinens män som tagit den», säga de, »det bry inte vi oss om.» Han kunde helt enkelt inte få sin vagn, förrän han telegraferat till Sianfu, och myndigheterna här från guvernören fingo telegrafisk befallning att utlämna vagnen.

Som det nu är mycket mindre soldater här, börja också rövarna bli helt djärva på backarna häromkring. Under dessa sista 3 veckor ha flera människor dödats och andra tagits för lösen. Däribland också gamla kvinnor från rika familjer. En sådan, tillhörande en förmögen familj på landet 10 km. härifrån, blev häromdagen av rövarna fastbunden vid en stol och buren bort till deras gömställe. Där satte de ned stolen med henne, ropande: »Rikedomsguden har kommit», och så brände de rökelse framför henne. Allt på spe förstås, under det att de av hennes söner fordrade en lösen på 6 à 7,000 dollars. Hurudant tillståndet kommer att bli i denna provins om kriget med Chang-Tso-lin blir långvarigt, det kan man inte låta bli att fråga sig.

Vi ha ännu inte fått vår bostad färdig. Kunna inte få murare, eller andra hantverkare. De ha nu så brått att bygga tempel för generalen. I vår tillfälliga bostad är det så dragigt, att vi inte gärna kunna bo här den kalla årstiden. Bibelkvinnan tillsammans med en annan kvinna har varit ut i byarna på västra platån, en veckas tid. De kommo hem helt uppmuntrade. I morgon v. G. resa de ut igen på en 14 dagar. Resa då upp på platån söder om staden. Må Herren välsigna dem rikligen! Bed för utsädet som de få så, att det må falla i god jord. Bed också för de nära 100 medlemmar, som tillhöra Tungkwan moderförsamling. Hua-In-Miao, Peh-Tsai-t'suen och Ma-tsuen äro då inberäknade. Vi se inte så många på månadsmötena här, som vi skulle önska. Somliga gå avfälliga, och frågan om att utesluta dessa ur församlingen har kommit upp. Äldste Chang som stått här som ledare nu en 10 år känner djupt för dessa. Likväl kom han med några namn på en lista förra månadsmötet på sådana, som han tyckte det var hopplöst att kunna föra till bättring, utan som han ansåg *måste* uteslutas. Efter samråd beslöts, att ännu en gång förmana dem. Ett par bröder tillsammans med den äldste utsågos att besöka dem. Må de omvända sig, och bli församlingen och Gud till heder. Bed för dem!

De bästa hälsningar från oss här i Tungkwan.

Tungkwan den 1 oktober 1924.

Nils och *Olga Svensson.*

*

Bedrövelse efter Guds sinne.

En skön vårafton sutto vi, en ung troende kines och undertecknad, och samtalade om ett och annat rörande vårt liv såsom kristna. Han var djupt bedrövad. Han kände sig så svag och hjälplös i striden mot kött och värld och så oduglig till att vara sin Mästares efterföljare. Hans unga hustru gick visserligen till gudstjänsterna om söndagarna, men i själ och hjärta stod hon emot Guds Ande, och hennes uppförande under veckan visade tydligt att hon var helt oberörd av det Guds ord, hon hört.

Detta vållade honom bekymmer. Han bad för henne och med henne, men allt syntes förgäves. Hans äldre bröder, som bodde på samma gård, ville ej ens höra talas om Jesusläran, och hans gamla mor sade väl ej så mycket därom men höll envist fast vid sina dagliga gudstjänstöv-

ningar inför de stumma husgudarna. Allt detta plågade honom och gjorde, att han ej kunde vara riktigt glad i sin tro.

Han tänkte vidare på de många grannarna, som älskade livet i synd och last, trots att de hört evangelium så många gånger. Ingen syntes tänka på själens välfärd och den långa evigheten med rättvis vedergällning efter vars och ens gärningar. Och när han vidare stannade inför Frälsarens outgrundliga kärlek in i döden på korset för *alla* människor och sedan tänkte på de otaliga skaror bara i hans eget hemland, som aldrig hört det glada budskapet, då blev han vemodig och önskade, att han vore fri och obunden, så att han kunde gå åstad och förkunna vad han själv erfarit av Guds nåd på platser, där ingen ännu dragit fram och predikat om Kristus, syndares Frälsare.

»Hade du då inga bekymmer innan du blev kristen?» frågade jag honom.

Å jo, bekymmer hade han nog då också lika många som nu, men då gällde bekymren endast honom själv och hans lekamliga välgång, huru han skulle kunna bli rik, kunna bygga flera hus och köpa mera jord och husdjur etc. Och ju mer han kunde förvärva, desto mer ville han ha. Nu däremot var han ej endast bekymrad över sig själv och sin själs eviga väl, utan ansvaret för släktingars och grannars, ja alla omvändas frälsning vilade tungt på honom och vållade honom hjärtesorg.

»Men», sporde jag vidare, »skulle du vilja byta bort de bekymmer du nu har mot dem, du hade, innan du blev frälst?»

Nej, det ville han inte, det kunde han icke ens tänka på.

Innan vi skildes åt, fingo vi böja våra knän och gemensamt tacka vår Frälsare för de saliga bekymmer, Han i sin nåd behagar lägga på våra hjärtan, och vi bådo om nåd att kunna vara trogna mot Honom, så att vi i någon mån måtte kunna likna vår Mästare, som var bedrövad intill döds för vår skull och gav sitt liv för att frälsa oss arma syndare.

Hur mycket hade ej Guds Ande fått lära denne unge man om Jesu sinne, den osjälviska kärlekens bekymmer för andras frälsning, det rätta missionssinnet! Och sådana bekymmer är det missionens Herre vill lägga på alla Guds barns hjärtan, på ditt och mitt. Må vi då icke söka att bliva dem kvitt, utan i stället med lydaktiga hjärtan vara uppmärksamma på vad Gud därigenom vill lära oss och vart Han vill leda oss med sin gode Ande!

Joh. Aspberg.

—

Svenska Kyrkans Missions 50 års jubileum.

Den 2—5 nov. firades i Uppsala *svenska kyrkans missions 50-årsjubileum* under stort deltagande från vänner till missionen. Icke mindre än närmare 1,200 deltagare hade anmält sig och kommo dessa från alla Sveriges landskap, från höga norden ned till Skåne.

Svenska kyrkans missionsarbete började i Natal i Syd-Afrika. Att börja med stod detta i förbindelse med biskop Schröder, och en missionär — C. Flygare —, som arbetade samman med sagda biskop, var den kring vilket det nyvaknade missionsintresset först samlade sig. År 1876 sändes den första missionären från Sverige. Det var pastor Otto Witt. År 1886 vidgades missionsarbetet och Zulufältet upptogs. År 1903 lades ett nytt område, Rhodesia, till de förutvarande. Alla dessa missionsområden äro till finnandes i Syd-Afrika.

År 1901 upptog kyrkan mission i Indien bland tamulerna och år 1917 utsändes en missionär till Kina, som således blev kyrkans tredje missionsfält.

Vid jubileet har sv. kyrkan 135 missionärer i aktiv tjänst, samt 1,093 infödda arbetare. Till församlingarna höra 33,795 döpta. Endast förra året döptes 2,318 hednakristna. Icke mindre än 19,762 elever finnas i vardagsskolorna och 12,256 patienter fingo under 1923 hjälp och vård och kommo under kristligt inflytande på sjukhusen. Missionens inkomster detta år uppgingo till 1,294,843 kr. med 1,332,449 kr. i utgifter.

Till jubileet har av missionsdirektor Gunnar Brundin utgivits en synnerligen värdefull och intressant översikt över svenska kyrkans mis-

sion genom 50 år. »En missionerande kyrka» (pris 5: 25), till vilken vi hänvisa.

För att åskådligt visa detta stora, omfattande missionsarbete var en etnografisk utställning anordnad, visande de tre missionsfälten. En myckenhet material var samlat och utställningen var helt enkelt storartad. Den blev ock livligt uppskattad av konferensdeltagarne, som flitigt besökte och grundligt studerade densamma.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Inbördeskriget i Kina, s. 239.

Troende officerare och soldater i de olika kinesiska arméerna och general Feng, s. 239, 240.

Den 35:te divisionen och dess högste chef, s. 240.

Bibelkvinnornas verksamhet, s. 241.

Församlingen i Tungkwan, s. 241.

Sv. Kyrkans 50-åriga missionsarbete, s. 242.

Försäljning

anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina onsdagen den 3 dec. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på *S. M. K:s exp.*, Drottninggatan 55.

Doktorinnan *Maria Berg*, Hantverkaregatan 28.
Fröken *Emma Beskow*, Kammakareg. 6, 1 tr., ö. g.
Fröknarna *M.* och *N. Cavalli*, Östermalmsgatan 23, 4 tr.
Fru *Elin Holmgren*, Fjellstedtska skolan, Uppsala.
Fru *Mina Johansson*, Grevtureg. 31, 1 tr.
Fröken *Tekla Lilljeqvist*, Malmskillnadsgatan 31, 1 tr.
Fru *Olga Magnusson*, Äppelviken.
Fröken *Louise Schön*, Lützengat. 5, 3 tr.
Fröken *S. Storckenfeldt*, Engelbrektsgatan 6 a, 2 tr.
Fröken *Thyra Sandstedt*, Sibyllegatan 55—57, 2 tr.
Överstinnan *Louisa Tottie*, Storängen.
Fru *Karin Wennerström*, Lidingön.
Fru *Hanna Hallström*, Bragevägen 8.
Fru *Beda Redell*, Upplandsgatan 28.

Missionärernas adresser.

Aug. och Augusta Berg, Th. och Sekine Sandberg, Frida Prytz, Maria Nylin, David och Karin Landin, Emma Andersson, Morris o. Carola Bergling *Pro temp.* Henrik Tjäder, G. W. Wester,	Yüncheng, Sha. China.
Axel och Anna Hahne, Maria Björklund, Lisa Gustafsson,	Ishih, Sha. China.
Oscar o. Gerda Carlén Elna Lenell, Elna Gunnardo,	Juichenghsien, Sha. China.
Anna Eriksson,	Hanchenghsien, She. China.
Rob. o. Dagny Bergling Ester Berg,	Hoyang, She. China.
Ingeborg Ackzell, Hanna Wang,	Tungchowfu, She. China.
Hugo och Marie Linder,	Pucheng, She. China.
Nils och Olga Svensson,	Tungkwan, She. China.
Anna Janzon, Ebba Burén, Nath. och Elsa Engbäck,	Honanfu, Ho. China.
Malte och Ida Ringberg, Johannes Aspberg,	Mienchih, Ho. China.
Maria Pettersson, Minnie Nicholson,	Sinanhsien, Ho. China.

I hemlandet:

Rich. och Hildur Anderson,	Ingarud, Mariestad.
Carl och Ethel Blom,	Norrtullsg. 51, Sthlm.
Hilma Tjäder, Agnes Forsberg, Fredrika Hallin,	Missionshemmet, Duvbo, Sundbyberg.
Estrid Sjöström, Ossian o. Edith Beinhoff, Carl Bergqvist,	S. M. K:s expedition, Drottninggatan 55, Stockholm.
Maria Hultkrantz,	Björnö, Heljebol.
Judith Hultqvist,	Bodasjögle, Stensjön.
Josef och Johanne Olsson,	U. S. A.

Bedjen för missionärerna!

Skriven till missionärerna!

MISSIONSLITTERATUR.

Från *Svenska Missionens i Kina förlag* kunna följande böcker rekvireras:

Hudson Taylor.
Mannen som vågade. Tredje uppl. En skildring för ungdom av Marshall Broomhall. Med talrika illustrationer. Pris kr. 1: —. 5 ex. 25 % rabatt.

Ädelstenar i Mästarens krona.
Livsbilder från missionsarbetet i Kina av fru R. Goforth. Pris kr. 2: 25. På denna bok lämnas nu 50 % rabatt.

Från lidande till seger.
En kineskvinnas livskamp av Ingeborg Ackzell. Rikt illustr. Pris kr. 1: —. 5 ex. 25 % rabatt.

Missionskallelsen.
Av J. Hudson Taylor. Pris 25 öre. 5 ex. 25 % rabatt.

Nya Begynnelser på den Gamla Grunden.
Av Joh. Rinman. Pris 50 öre. 5 ex. 25 % rabatt.

»Om i bedjen».
3:dje upp. Av James H. Mac Conkey. Pris 25 öre. 10 ex. 25 % rabatt.

Svenska Missionen i Kina, *dess uppkomst, utveckling och närvarande ställning* av Nath. Högman. Ny omarbetad och rikt illustrerad upplaga. Pris 50 öre. 5 ex. 25 % rabatt.

Sinims Land.
Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25; 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65.
Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 3: 25 pr år.

Hans Stjärna i Östern.

21:a årgången.

Innehåller:

Välkommen, Jesu, till vårt tjäll!
Av K. W. S.

Det ljus som lyser i mörkret.
Av Nath. Högman.

Missionsarbetarens glädje- och kraftkällor.
Av Axel Habne.

Inied oss icke i frestelse.
Av Erik Folke.

Jesper Svedberg, en svensk föregångsman för yttre mission.
Av K. G. Magnusson.

»Och så blev jag räddad.»
Av August Berg.

Från mohammedanmissionskonferensen på Oljeberget.
Av Nils Rodén.

Bibelordets makt.
Av Robert Bergling.

Hemsökelser i Kina.
Av Martin Lindén.

En kristen begravning.
Av Karin Laudin.

Missionslivet i Schweiz.
Av Karl Fries.

Lösen de fångnas band.
Av Dagny Bergling.

Så i kärlek.
Av Aina Lagus.

Kalendern, som är rikt illustrerad, innehåller även fotografier på Komitténs för S. M. K. ordinarie ledamöter.

Pris kart. kr. 2: 25, klotb. kr. 3: 25. 5 ex. 25 % rabatt.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Våra rikedomar. — Från missionärerna. — Svenska kyrkans missions 50-årsjubileum. — Tacksägelse- och böneämnen. — Försäljning. — Missionärernas adresser.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1924.

N:r 19. ÅRG. 29. 5 DEC. 1924. PREN.-PRIS 2:25.

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

Kikungshan. Foto: *Rich. Anderson.*

Advent.

Det höres som vita vingars sus,
den signade tid —
ett löfte om klarnande morgonljus,
åt människor frid,
Det tonar om stillhet och helgdagsro
i stormig värld —
det bygges en strålande stjärnebro
för himmelsfärd.

Han kommer, vår Konung! Så möte vi
med fröjd hans dag!
Saktmodig han bjuder åt träl och fri
Guds välbehag.
Saktmodig han kommer att draga in
i hjärtats värld,
och vinna vår kärlek — så din som min —
för livets färd.

O, må vi då höra det sakta sus,
som viskar om frid,
och möta i klarnande adventsljus
vår Konung så blid.
O, må vi då stilla vårt hjärtas röst
i lyssnande ro,
när Konungen själv med sin himmelska tröst
vill huld bland oss bo.

Anna Ölander.

Se, din konung kommer till dig!

Matt. 21: 5.

Det kan hända, att konungen kommer till dig icke blott skänkande, vad du behöver, utan också begärande något av dig. Då han ville komma till Jerusalem, skickade han bud framför sig och bad om, vad han behövde för att kunna rida in i staden. Det kan hända, att konungen begär något också av dig. Och näst det, att vår konung Jesus Kristus själv kommer till oss och ber sig själv åt oss, är detta det bästa, att han i sin underbara nåd begär något av oss. Om någon riktigt fattig människa har en vänlig givare, som överhopar honom med godhet, och han så en dag kommer till den fattige och säger: Du har en sak, som jag tycker mycket om. Vill du giva mig den? Då gläder sig den fattige mannen över att få skänka något åt sin vänlige givare. Kanske den himmelske konungen begär något, som du skall uppgiva. Han, som på jorden var de fattiges förespråkare, begär kanske ditt guld. Gör som mannen, som ägde åsnan och hennes fåle, uppgiv det strax, då du förstår, att din konung behöver det.

Och ännu ett: Du skall mottaga honom inne i din innersta personlighet och uppgiva, vad han begär, men du skall ock göra detta med glädje. Såsom folket gick sjungande fram från Betfage till Jerusalem, så gå ock du sjungande i ditt hjärta under dina vardagssysslor: »Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn.»

(Fr. Hammarsten)

FRÅN MISSIONÄRERNA

På resor ofta.

Av *Ingeborg Ackzell.*

Efter vår kinesiska konferens i Honanfu skulle jag återvända till Shensi. Men kriget rasade och allt vad som fanns av djur och vagnar i Shensi och Honan behövdes för trupptransporter. Därför måste jag resa över Shansi, Kinas lyckliga provins, som ej är med i kriget. Det stora höstregn, som kom någon vecka förut, hade gjort vägarna så svåra. Nu var det torrt igen, men mycket hårt och djupa hjulspår. Det var ett hemskt skakande en och en halv dag, om man kan kalla en dag från kl. 4 på morgonen till kl. 12 på middagen för en halv dag. Sedan voro dock svårigheterna slut för den resan, och jag fick vila i Yüncheng över söndagen.

I tisdags morse började »den senare delen», och den värsta av resan. Första dagen kom jag blott 4 sv. mil framåt, och ändå måste jag hålla på till kl. 10 på kvällen. I mörkret körde vi ned i en håla, där vi sutto fast tills körkarlen hunnit gå efter folk och lykta. Jag måste se efter vagnen, fastän jag kände det mindre trevligt, emedan jag förr en gång på samma plats i mörkret hört vargarnas tjut. Nöden har ingen lag. Lyckligtvis gick det utan äventyr. Äntligen kommo vi till värdshuset, och det var skönt att få sova.

Vägen, som vi påföljande dag skulle befara, stod delvis under vatten. Djuren ansträngde sig av alla krafter, körkarlen hojtade och slog, och så kommo vi till sist över. Dock måste detta upprepas flera gånger, och ej nog med det: det gällde ibland att köra genom lera, som fastnade som kitt i hjulen, då dessa voro nere i lerhålorna. Vad jag beundrade de klumpiga och obekväma vagnarna. De hålla åtminstone. En svensk vagn hade säkert gått i småbitar. Den kvällen sluppo vi att åka i mörkret. Vi kommo lagom fram tills lamporna skulle tändas. Efter att ha kalasat på bröd och mjölk gick jag till sängs, d. v. s. kröp upp på »kangen» (den kinesiska, murade sovplatsen).

Nästa morgon kom ock med den ett starkt regn. Ja, det hade regnat även under natten och värdshusgården var full av vatten. Körkarlen sade, att det var omöjligt att resa vidare för regnets skull. Egentligen tycker jag ej om, när mina

På resa i Shansi. »De stora höstregnen göra vägarna svåra.» Foto: O. Beinhoff.

beräkningar korsas, men jag ville ej göra det otrevligt för mig själv, utan tänkte: »Skall jag nu i alla fall ej få resa i dag, så packar jag upp papper och skriver brev till vänner. Allt samverkar till vårt bästa, och jag skall ej bli lika grå som vädret». Litet senare klarnade det, och körkarlen var villig att fortsätta.

Vid middagstiden kommo vi till Gula floden och gingo på färjbåten för att resa över till Shensi. Jag tittade på klockan och gladdes över att möjligen, om allt

Foto: O. Svensson.
Med färjan över Gula floden.

gick snabbt, vara i Tungchowfu på kvällen. Båten startade med ett 50-tal personer som passagerare samt en vagn och några djur som last. Jag tog fram papper och penna för att skriva brev, men det blev annat av. På somliga ställen hade en massa jord samlat sig sedan översvämningarna i somras. Där var vattnet för grunt för båten. Vi kunde ej komma ur fläcken. Både båtsmännen och de flesta resandena måste i vattnet för att med förenade krafter söka få båten ut på djupare vatten. Jag var den enda kvinnliga passageraren och fick sitta kvar i båten.

Under tiden blåste det upp till regn, och när vi voro mer än halvvägs över, måste vi ändå tillbaka till Shansi-sidan, ty regn och storm hindrade oss att landstiga. Inte kunde jag stanna på båten utan tak över huvudet på natten, och de små låga halmhyddor på stranden, som finnas för att härbärgera resande, blevo fullpackade av männen. Jag gick då till officeren, som med sina soldater har till uppgift att bevaka flodövergången. De ha några stora båtar, på vilka de byggt sig rum av halmmattor. Denne herre var mycket vänlig och erbjöd mig genast sitt eget rum. Själv lovade han att gå till soldaternas rum i stället. Var det ej fint av honom! Han t. o. m. kallade tillsammans sina 45 soldater i båten för att jag skulle få predika för dem. Tätt packade sutto de där, men stilla och uppmärksamt lyssnade de alla. Ja, det var ju underligt, att vi skulle få lov att vända åter till Shansi, för att jag skulle få ha »soldatmöte».

Sedan frukosten kl. 7 på morgonen, som bestod av mjölk och bröd, hade jag ingenting ätit. Det var därför mycket gott att nu få mjölk och bröd igen kl. 5 e. m. På resor har jag nämligen en burk kondenserad mjölk med mig, men det är ej alltid man kan få vatten att blanda upp den med. På natten sov jag, vaggad av Gula flodens vågor. Nästa morgon försökte vi åter komma över floden, och kommo över efter omkring fyra timmars resa.

På Shensisidan tager militären alla vagnar för trupptransporter, varför jag måste gå till en ämbetsman för att få vagn. Kunde ej heller hos honom få en tom vagn. Mina och andras saker kunde packas på en vagn, men för mig var det omöjligt att få plats på den. Körkarlen och jag vandrade alltså bredvid vagnen.

Nu var jag åter i »rövareprovinsen», varför det gällde, att ej släppa vagnen ur sikte. Regnade gjorde det, men vi knogade på från kl. 2 till kl. halv 7 på kvällen. Längre kunde vi ej fortsätta, utan vi måste stanna på värdshus över natten. Trött var jag, men det var ändå svårt att sova, ty sängkläderna voro våta, mina egna kläder voro också våta, och intet torrt fanns att byta med. Det var nu fjärde dygnet av resan, och jag hade under hela tiden ej ens haft klänningen av mig. Dörrarna på värdshusen gå nämligen ej att stänga. Därför ligger

jag, då jag är ensam, helst färdigklädd, ifall något skulle hända.

Det var ej heller bara vätan och kylan, som störde mig, utan mina grannar gjorde det också. Jag hade nämligen råkat få ett rum, som endast genom en manshög mur var skild från ett annat, där en duktig grismamma och hennes mer än ett dussin småttingar bodde. De kunde grymta!!! Och kl. 3 på morgonen började en åsna draga kvarnen utanför min dörr. »Tramp, tramp», lät det i ett kör, ända tills det var tid för mig att stiga upp. Så vandrade vi åstad igen vid 6-tiden, utan mat eller dryck. Efter mera än tre timmars vandring voro vi äntligen hemma i Tungchowfu, men o vad jag var trött, hungrig och törstig! Det var så gott att få frukost. Kanske det dock smakade ändå bättre att få kaffe, som jag ej fått sedan tisdagens morgon, och nu var det lördag förmiddag.

Så var jag då hemma igen. Inte var den här resan något särskilt ovanlig, utan ungefär som man brukar ha det, men jag tror det kan ha sitt intresse för er hemma, som ha allt så bekvämt och bra, att i tanken göra oss sällskap någon gång på våra resor härute. På resor måste vi för arbetets skull ofta vara. Vore det för nöjes skull, så tror jag ingen av oss reste och utsatte sig för resebesvärligheterna, men för arbetets skull måste det ske. Vi behöva dock mycken resenåd, ty när man är trött, våt, frusen, hungrig m. m., är det ej så lätt att vara en rätt representant för honom, som alltid var mild och full av förbarmande kärlek. Det går lättare att bli retlig, stygg och snäsa av de nyfikna, smutsiga och stimmiga kineserna, som ej synas förstå, att en trött resande behöver ro och vila.

Hoppas att detta, som jag nu talat om beträffande min resa, må mana till förbön för oss missionärer och våra prövande resor härute!

Tungchowfu, She. N. China den 8 okt. 1924.

Hjärtat hos Gud och våra händer mot allt ont, det är att vara kristen.

G. FRENSSEN.

I faror för rövare.

Av *Ingeborg Ackzell.*

I maj månad fingo vi påhälsning av tjuvar, som t. o. m. förutom en del andra saker, togo tjänarens kläder i det rum, där han sov. Då det av allt att döma var våra grannar, soldaterna, som förövat stölden vågade man ej göra något åt det. Tjänaren tackade Gud, att han sovit, ty om han vaknat och gjort alarm, hade de troligen försökt döda honom.

Under sommaren ha tjuvar varit här två gånger, och sedan min kamrat, Hanna Wang, kom tillbaka (före mig) ännu en gång. Det är soldater. När evangelisten anmälde stölden för mandarinen, gav denne honom en sträng tillrättavisning, därför att han anmälde stölden. »Ju mera de stjäla från er, dess bättre», sade mandarinen rent ut. Han hoppas väl att bli av med de hatade »utlänningarna», om tjuvarna hålla på länge nog. Vi ha haft träluckor för fönstren och tillbommat överallt, men vad hjälper det, då de hugga sönder sådant. När lås hindrar dem att öppna en låda eller koffert, så bryta de bara sönder det, eller hugga bort ett stycke av träet. Det har alltid funnits folk på gården, men kineserna sova ofta mycket tungt, och de ha därför ej hört tjuvarna. Omkring gården finnas höga murar och portar, men tjuvarna ha klättrat över taket. Det är svårt att veta, vad man mera skulle kunna göra än vi gjort för att hindra inbrott. Så väl tillbommat och omgärdat, som vi ha det i Kina, borde man vara säker, tycker man. Men tjuvarna äro skickliga att klättra.

Tjuvarna ha öppnat alla mina lådor och noga skilt på innehållet. De ha tillägnat sig det nya och låtit mig behålla det gamla och trasiga. Jag hade ju med mig en del lakan, tyger och annat, då jag för ett år sedan kom ut igen. Det är nu borta. Sydde ett präktigt vintertäcke i vintras. Det och andra sängkläder utom kuddar äro tagna. Det jag hade med mig för sommaren var bara helt litet. Men för vintern behövs ju mycket i våra kalla rum, så de gjorde ett gott kap. Mina gam-

la trasiga lakan, som jag lagt åt sidan för att ha för de sjuka till inpackningar o. s. v., är det enda av den sorten, som de lämnat kvar åt mig.

Smådukar och servetter samt handdukar har jag fått behålla. Det ha de ej förstått sig på. Men mina borddukar, som jag ej ens fållat, och som voro så fina och stora, dem ha de tagit. Likaså ha de tagit ett par filtar, den ena alldeles ny, och mycket annat av tygvaror.

Foto: *M. Folke.*

Ingeborg Ackzell och bibelkvinnor på byresa.

I matsalen ha de tagit tallrikar, tefat och kaffefat, så vi få nu nöja oss med koppar utan fat. Märkvärdigt nog ha de ej tagit knivar, gafflar och skedar.

Böckerna ha de ej förstört, som de ibland göra för att göra oss illa. Skrivmaskinen ha de skadat, så att den »hoppar» och är ej riktigt bra, men jag är tacksam att den ändå går att använda. De trodde väl det var skatter i den och gjorde nog därför en »undersökning».

I en byrå hade jag gardiner nedlagda. Även av dessa togo de de nya, men lämnade det gamla åt mig.

Liknande erfarenheter få våra kristna kineser ofta göra. Soldaterna bryta sig in och stjäla, eller tvinga sig in i rummet medan ägaren är inne, och taga vad de behaga. Det går då så lätt för oss att predika för de kristna om, att de skola följa bibelns lära och med fröjd taga sina ägodelars skövling. Därför är det nyttigt för oss att få gå igenom samma erfarenheter själva. Då kunna vi bättre förstå dem och trösta dem. Det är förunderligt, hur Herren verkligen *kan* hjälpa. Trots allt jag förlorat och svårigheten att få det nödvändigaste ersatt, har jag dock fått erfara, att »större är den nåd han giver». »Min nåd är dig nog». Evangelisten har också så varmt tackat Herren för att jag i detta genom Guds nåd »fått vara ett exempel för de andra», som han sade. Jag talar om detta, för att ni skola förstå, att Herren har en mening med förluster, som Han tillåter att drabba oss.

Ville också med dessa rader bedja om förbön för oss, som bo i ett laglöst land. Shensi synes vara värre än andra delar av Kina, och vi behöva mycken förbön, både när det gäller det hårda andliga arbetet och när det gäller, att vi, och det vi äga, må bli bevarat från rövare. Bed att Herren må bevara våra nerver, ty det är stark »påfrestning» att natt efter natt ligga liksom »på spänn» och lyssna till misstänkta ljud. »Vår Gud förstår, Vår Gud förmår», men hjälp oss med förbön!

Ja, det var litet om några svårigheter, som vi ha härute. En annan gång hoppas jag få skriva om litet mera glädjande erfarenheter. Det finnes nämligen ej bara svårigheter här.

Tungshowfu, She. N. China den 9 okt. 1924. *Ingeborg Ackzell.*

P. S. Jag har endast talat om mina egna förluster, och ej nämnt min kamrats, emedan hon endast förlorat ett täcke och en bäddpåse. *D. S.*

Från Kikung och Pucheng.

Av *L. H. Linder.*

Efter vår svenska konferens i Yüncheng i juni blev det nödvändigt för min maka och mig att sälla oss till den skara av missionärer, som från olika håll och kanter och med olika fortskaffningsmedel styra kosan mot ett eller annat av de för sin svalkas skull efterlängtade sanatoriebergen i Kina. Vi skulle först och främst ta hand om våra barn.

Vi hunno fram till Svenska Skolan på Kikungshan själva examensdagen d. 12 juni, fingo vara med på avslutningen och höra de stora flickornas berömvärda sång. Det hela var mycket gott; dock saknade man vår kära Ester Jonsson. Man nästan överväldigades av det ståtliga skolhemmet, som låg så öppet och majestätiskt, där förut endast snårbevuxna dalar och sandbackar funnits. Vi tacka innerligt Herren för detta präktiga skolhem för våra barn.

Ett par månaders vistelse bland en skara missionärer (med familjer i år uppgående till mer än 700 personer) från olika sällskap och provinser måste givetvis vara mycket givande i synnerhet för dem, vilkas stationer ligga isolerade. Möten och konferenser avlöste också varandra. Vissa sällskap förlägga helt och hållet sina egna konferenser till sanatoriebergen, en stor fördel, då extra konferensresor och extra avbrott i verksamheten därigenom inbesparas.

Den, som vill arbeta med studier, har ej lätt att hålla sig fri, helst som en stor stab av män åtgår till de mer än ett dussin kommittéer, som behövas för att hålla sommarsamhället i rätt spår, så att alla krav angående hygien och sanitet, proviantering, byggnadsverksamhet, tillförsel, väghållning m. m. m. m., så väl som mötenas reglering kunna tillgodoses. Skatt, dels tomt- och fastighets-, dels personskatt, upptages för utgifterna av en av missionärerna årligen vald allmän administrationskommitté, som uppdelar arbetet på subkommittéer. Affärsfolket — alla icke missionärer — inneha ett område för sig och ha vanligen ingen gemenskap med missionärskåren.

Tack vare den goda luften och de goda sanitära åtgärderna råder ett gott hälsotillstånd däruppe, under det de, som nödgas stanna på slättlandet, ofta bli utsatta för de farliga sommarsjukdomarna.

I år kunde svenskarna giva ett i synnerhet av ungdomen särdeles uppskattat bidrag till ökandet av Kikungshans goda genom den simundervisning, som vår kære broder H. Tjäder, såsom en gammal intresserad simmagister meddelade. Vid uppvisningen i den stora präktiga baddammen, för dagen prydd med norska, svenska, tyska, amerikanska och engelska flaggor — den började med bön och avslutades med att varje nationalitet sjöng sin nationalsång — blev Tjäder föremål för livlig hyllning, särskilt av ungdomen, och efteråt kommo flera och togo mig i hand tackande hjärtligt för det goda, som deras söner fått lära.

Det värdefullaste, som jag fick, utgjordes av de bibelstudiestunder, som Dr. Evans från Dr. Torreys Bibelinstitut, gav oss. Han var en utmärkt bibellärare i besittning av en rent av förvånande kunskap i Bibeln. Hans klara perspektiv över bibelböckerna och hans praktiska användning av bibelordet skulle vara något även för våra akademiska teologer att taga vara på i denna tvivlets och förnekelsens tid.

Vi tacka Herren, att våra barn få växa upp i denna rena luft och, befriade från den hedniska omgivningens inflytande vid våra stationer, dock få stå i kontakt med Kina och med sina föräldrars livsgärning. För vår del äro vi tacksamma, att våra barn hålla fast vid sin barndoms tro, ja, att de däri mera stadgats och befästs.

*

Elva och en halv dagar efter avresan från Kikung i augusti voro vi åter hemma, fast utmattade av resans strapatser, och i arbetsselen. En malariaattack, som nedbröt mig dagen efter hemkomsten, bröt också ned arbetsplanerna för ett par

veckor. Men Herren hjälpte och vi äro åter båda krya, innerligt tacksamma, att vi sluppo vara ute i regnen, som nu kommo och möjliggjorde vetesådden, men förstörde landsvägarna.

Det utbrutna nya inbördeskriget med

Gatuscen.

de oerhörda trupptransporterna har f. ö. omöjliggjort resorna till vår stora påtänkta kinesiska konferens i Honanfu, vid vilken Marcus Cheng var kallad att medverka.

Skolarbetet är sedan början av augusti i gång i gosshemmets tvenne skolor samt i Pei-shuis skola; flickhemmet med sina tvenne skolor började i september. Ett nytt uppslag har dessutom gjorts av min hustru genom öppnandet av en Kindergarten med tvenne lärarinnor, båda härifrån och utbildade i seminariet i Yüncheng. Den ena, evangelisten Tungs dotter, är dessutom utbildad för Kindergarten i Hankow.

Efter det tryckta tillkännagivanden utsänts i staden till kända personer, kommo mödrarna troppande med sina små. Vid sista söndagsklassen talade lärarinnan om huru Herren Jesus bespisade de fem tusen med de fem bröden och de två fiskarna. Därpå fingo de små var sin bit kindergartenlera med uppgift att söka modellera något av vad de hört. De gjorde då var sin lilla näpna korg, därpå fem små kakor och så ett par små fiskar, som allt lades i korgarna till stor förtjusning för såväl dem själva, som för mödrarna. De skola nog ej så snart glömma Herren Jesu under med bröden och fiskarna.

En kvinna sade till min hustru:

»Är det möjligt ,att barnen få komma hit och lära sådant varje dag?»

»Jo visst.» Hon skyndade ut, tydligen i syfte att underrätta sina vänner. En annan kvinna kom för ett par dagar sedan och berättade:

»Min gosse var så begiven på att svärja. Sedan han började i kindergarten har jag aldrig hört honom svärja.»

Ett 20-tal elever äro nu i denna skola och flera av mödrarna komma till mötena, vilket ju är det åsyftade målet.

Flera herrar i staden ha gjort påhälsningar i flickskolorna och uttryckt sin belåtenhet med de förra våren av min hustru utförda nyinrättningarna, som ju från sanitär synpunkt äro särdeles goda. På privat väg har jag hört, att somliga av de ledande gräma sig över, att utlänningarna skulle få stadens bästa tomt och det för det billiga priset (omkring 6,000 kr.). Allting har nu stigit mycket i pris.

En à två nya »reformföreningar» ha denna sommar sprungit upp i staden: »Konfucianska församlingen» med metoder lånade från vår missionspraxis och »Internationella Sedlighetsföreningen» med »bort med kriget» såsom motto eller huvudsyfte; ännu en tredje förening förebådas. Det är blott nya försök att släcka den smäktande andens törst, och, så länge dessa brunnar äro nya, dras folket dit, under det evangelii frälsningsbrunnar sättas i vanrykte. Så är det nu i de flesta städer i flera av Kinas provinser.

Vi äga dock, Herren till pris, bönens och ordets kraftiga vapen. Men jag tror, vår predikan och i synnerhet våra möten,

behöva förenklas och göras mera »folkliga» för att bli tilldragande.

Våra fyra tältpredikanter ha under mer än en månad varit i verksamhet i en stor by 25 km. sydost härifrån och ha nyligen fått hjälp av tvenne bibelkvinnor, som i samma trakt arbeta i husen. De rapportera ett stort tillopp av åhörare och erhålla stor uppmuntran.

På hitresan hälsades jag under vandringen av en ung man.

»Ni känner mig?»

»Ja visst. Vi träffades ju i fästningen Ch'e-t'ou för några år sedan.»

Han visade sig vara en av ett 20-tal rövare, d. v. s. soldater, som gjort myteri, och som genom min bemedling erhöllo benådning och så kommo undan med livet, då fästningen omringades av militär. Detta gjorde jag för att rädda en innesluten troende. Han är från den by, där tältet är uppslaget, och prisade oss, utlänningar, för vår trohet. I byn bor också rövarhövdingens mästerkock, som då också räddades från döden. De goda bud, vi fått angående folkets välvilja mot våra predikanter, torde sammanhänga med ovanstående.

Återkommen från den sköna tiden på Kikung med stärkta krafter, med klarare blick på vår uppgift och nya impulser ville man nu se verket gå framåt! Men ack, så många hinder, som lägga sig i vägen!

Skörden har återigen till största delen slagit fel och därmed har församlingens ekonomiska bärkraft förlamats. Detta medför även att tjuvnad och röveri tillväxa och ett nytt osäkerhetstillstånd försvårar de troendes närvaro vid bibelkurser o. d. Hedningarna bliva genom alla dessa prövningar bittra mot allt vad gudomlighet heter. Sederna förvildas, opierökning och kortspel uppblomstrar, och bedrives nu öppet av män och kvinnor. Härtill kommer så satans alla ränker för att förhindra evangelii tillväxt. Se här något av vad vi ha att kämpa med.

Shensi är en hård åkerteg; vad som ger oss hopp och arbetslust är att människorna inte äro likgiltiga för andliga ting, även då de inte vilja tro. — Uppmuntringar ha vi ju många. Så kom i går unge Ma, han som i våras blev skjuten, och berättade huru Herren hjälper honom. Han har hela sommaren utan någon ersättning bott på vår station, Suen-chia-chuang, och samlat till mötena; fadern har han under tiden avvant från opium och håller nu denne där såsom vaktmästare på sin bekostnad, medan han själv är ute och sköter sin affär. Om söndagarna kommer Ma och leder möte, om ingen härifrån kommer. Han synes vara verkligen frälst och vill leva för Gud.

Det är dock hopp om de unga! Då vi nyligen voro i Yüncheng och sågo skaran av skolungdom samlad från alla våra stationer, kände vi mera än någonsin behovet av att bedja för dessa och för deras lärare och i synnerhet för den eller dem, som ha ledningen av dessa skolor och lärare om hand, att denna viktiga arbetsgren må bära riklig frukt åt Herren Kristus. Må vi vara trogna i denna förbön.

Med de hjärtligaste hälsningar, i vilka min hustru även förenar sig, och med tack till alla, som ihågkomma denna åkerteg.

Anna Eriksson.

60 år.

Den 12 december fyller fröken Anna Eriksson 60 år. Red. är tyvärr icke i tillfälle att införa fröken E:s bild i tidningen, då det icke lyckats att anskaffa det därför behövliga fotografiet.

I oktober 1892 anlände fröken Eriksson första gången till Kina. I oktober år 1900, räddad undan boxarupproret, återkom fröken E. till hemlandet för att njuta en välbehövlig vila. Dock icke blott för att vila; tiden ägnades även åt studier. När vår syster i december 1902 för andra gången återvände till Kina hade hon i hemlandet utbildat sig till ackuschörska.

Ända till 1912 i januari stannade så frö-

ken E. i Kina. Även den därpå i hemlandet följande vilotiden användes delvis till studier. Fröken E. sökte nämligen utbilda sig för den undervisningsuppgift bland Kinas kvinnor, åt vilken hon sedan alltmer kommit att helt få ägna sig.

Det är nämligen fröken Eriksson, som tagit initiativet och visat vägen med avseende på det arbete som hos oss går under namnet kvinnoskola.

Ett av missionens svåraste evangelisatoriska problem är att vinna den hedniska kvinnovärlden för Kristus. Om mannen vinnes men icke kvinnan förblir hemmet alltjämt till sitt väsen hedniskt. De unga flickorna kunna kristligt påverkas och vinnas i skolorna. Men hur skall man kunna vinna den stora skaran av unga hustrur och av kvinnor, som ej nås genom skolorna.

Genom bybesök kan visserligen åtskilligt härvidlag vinnas. Fröken Eriksson, som härvidlag har en synnerligen rik erfarenhet — hon har varit med i banbrytningens dagar — insåg emellertid alltmer vikten av, att kvinnorna komme under ett mer permanent inflytande. Och så kom hon fram till kvinnoskoletanken.

Till denna skola få nu kvinnorna komma och stanna allt efter råd och lägenhet. De få lära sig läsa och få mottaga undervisning i frälsningens sanningar. När hemmets plikter åter kalla dem gå de hem och när det åter blir lägligt att lämna hemmet komma de tillbaka. Det är inte fråga om någon bestämd terminseller klassläsning utan de få komma och gå fritt och inhämta det de kunna.

Redan har det visat sig, att detta arbetssätt är en god fiskenot. Många äro de, som genom detta arbete vunnits. Även för de redan kristna kvinnorna är det ju av utomordentlig betydelse, att i missionsstationens stilla lugn kunna få tillbringa några dagar vid Guds ords läsning.

Tanken, som Gud ingav vår syster, har slagit igenom. Det är nu vår missions hopp, att få till stånd dylika kvinnoskolor över hela vårt fält, om möjligt en i varje distrikt Även i hemlandet omfattas kvinnoskoleidén med icke ringa kärlek. Det över allt annat skriande behovet härvidlag är dock arbetare. Arbetsmöjligheterna äro givna, men var äro de, som villigt vilja gå åstad.

Fröken Eriksson har de senaste åren varit bosatt i Hancheng, vår i prov. Shensi nordligast belägna station. Här har vår syster ofta fått stå alldeles ensam i arbetet — ingen har funnits att sända till hennes hjälp. Ensam står hon också nu, vid sin 60-årsdag, då hennes kamrat, fröken Estrid Sjöström, ej ännu blivit stark nog att kunna återvända till fältet.

Låt oss på ett särskilt sätt ihågkomma vår syster och hennes välsignelserika arbete inför Gud i bön.

N. H—n.

Till våra prenumerantsamlare.

Härmed vilja vi rikta en innerlig vädjan till våra värderade medhjälpare, vilka samla prenumeranter, att söka göra detta i god tid före årsskiftet. Upplagan kan då lättatre beräknas.

I samband härmed ber red. att få påpeka, att det står prenumerantsamlare fritt att rekvirera tidningen antingen genom närmaste postkontor eller direkt från expeditionen. Då tidningen rekvireras direkt genom posten, blir ju besväret med att utdela dessa tidningar mindre för prenumerantsamlare. Vi ha därför ordnat det så, att även vid prenumeration å posten provision kan erhållas. Se för övrigt prenumerationsanmälan. Det står emellertid var och en fritt att härvidlag handla, som man finner lämpligast. Vi mottaga med största tacksamhet all den hjälp, som gives oss för att få tidningen spridd.

Hemkommen missionär.

Den 27 november återkom missionär *C. J. Bergqvist* till hemlandet efter några månaders uppehåll i U. S. A. Missionär

B. utreste till Kina i november år 1916. Första tiden vistades B. i Honanfu men förflyttades år 1921 till Yüncheng, där han sedan dess haft sin verksamhet vid det manliga seminariet.

Vi hälsa broder Bergqvist hjärtligt välkommen åter till hemlandet och tillönska honom rik välsignelse och vederkvickelse från Gud.

Bröllop

firades, enligt ingången underrättelse, den 30 oktober i Hoyang, då *Morris Bergling* och *Carola Rudvall* sammanvigdes. Vi tillönska de nygifta Guds rikaste välsignelse!

Bibeln och indiska studenter. — Vid Kalkutta universitetet är det nu bestämt, att en viss bekantskap med bibeln skall vara obligatorisk för studenterna. Som bevis på att man icke låter sig nöja blott med en ytlig kunskap, nämnas t. ex. tvenne uppgifter: »Giv med klara ord en framställning av händelserna vid Jesu död och grunden till förföljelsen mot honom», och »Giv en allmän framställning av grundtankarna i Pauli undervisning». En kandidat hade med anledning härav lånat ett Nya testamente av en missionär. Då han lämnade tillbaka det, sade han, att han hade läst igenom det helt och hållet och hade kommit till den övertygelsen, att Jesus måste vara mer än en människa. Han hade ock sökt ytterligare upplysning.

*

Missionen på West-Madagaskar kunde i sept. fira 50-årsjubileum. Det var nämligen 1874 som de fyra första missionärerna anlände till orten med missionsskeppet »Elieser». Befolkningen var rå och hatfull gentemot missionärerna och dessa voro ofta i livsfara. Klimatet var hett och osunt. Men så småningom började arbetet gå framåt, och nu räknar man något över 5,000 församlingsmedlemmar.

*

Mecka, muhammedanernas andliga huvudstad och alla rättrognas vallfartsort, har blivit intagen av wahabiterna. Striderna mellan »de rättrogna» och de »ännu mera rättrogna» — de muhammedansk reformerta wahabiterna — ha pågått i över hundra år, och för ett sekel sedan var den heliga staden tvenne gånger belägrad och intagen av samma fiender, först 1802 och sedan 1806 av wahabiterhövdingen, emiren Saud, som då anställde stor förödelse, lät riva och plundra alla tempel utom Kaba — det mest bekanta — avrätta alla religiösa ledare och genomföra en stor muhammedansk reformation i staden. Staden återtogs emellertid och har sedan kunnat njuta ett sekellångt lugn, under vilket den dock gått betydligt tillbaka i folkmängd, välmåga och betydenhet.

*

I Japan döptes för 60 år sedan den förste kristne protestanten. Nu finnes det 227, 826 medl. i Japans protestantiska församlingar.

Insänd litteratur.

Från Svenska Missionsförbundets förlag.

Ansgarius. Illustrerad missionskalender. Redigerad av J. E. Lundahl. 19:de årg. Pris kr. 3: —.

Vinterny. Jultidning utg. av Sv. Missionsförb. Redigerad av Martin Westling. 20:de årg. Pris kr. 1: 75.

Hem, Hem. Ungdomens jultidning. Redigerad av Joh. Gustafsson. Pris kr. 1: 10.

Lek och allvar. En samling barnsånger. Ill. av Jenny Nyström. Musik av Gunnar Petersén. Pris häft. kr. 1: 75; kart. kr. 2: 50.

Kring granen och brasan. Söndagsskolbarnens jultidning. 36:te årg. Pris 55 öre.

Barnens jul. Jultidning för de små. 12:te årg. Pris 40 öre.

Barnens julafton. Jultidning för »Våra minsta». Pris 35 öre.

Missionshandbok med Almanack för 1925. Utg. av Sv. Missionsförbundets exp. Pris 3: — kr.

Hemlandssånger. Musik av Gunnar Petersén. Pris kr. 1: —.

Svenska Missionsförbundets julpublikationer framträda i år i en synnerligen förnämlig och konstnärlig utsmyckning. Innehållet är både omväxlande och gediget. Här bjudes mycket till både glädje och uppbyggelse för alla åldrar ända ned till »våra minsta».

N. H—n.

Där mörkret skingras. Mission, kultur och forskning bland Afrikas folk. Av K. E. Laman, teol. dr. 179 sid. Häft. kr. 2: 50. Klotb. kr. 3: 75.

Det är ingen vanlig missionsskildring, som här bjudes. Förf. uppdelar sin bok i tvenne

avdelningar: *Mission och kultur* samt *Mission och forskning*. Han ingår därvid bl. a. på sådana frågor som: Kolonialpolitiken och de sociala problemen, Den allvarliga kris Afrika för närvarande genomgår, Rasproblemet och frihetsrörelserna, Kolonialpolitikens avvägar och misstag, Varför finnes en stark motvilja mot missionen o. s. v. Förf:s ingående undersökning av dessa frågor vittnar om både stor beläsenhet och praktisk erfarenhet, något som icke alltid förenas. Med den borne vetenskapsmannens klara blick ser han på problemen, och hans ofta återkommande citat från framstående fackmän på området giva både vidsynthet och auktoritet åt framställningen. Det som dock är av ännu högre värde är, att det framför allt är *missionären* och ej blott vetenskapsmannen, som här talar. Detta framkommer icke minst när förf. avhandlar frågan: Är folket i Afrika mindervärdigt och obildbart? Här visar förf. sin verkliga storhet som Afrikamissionär. Få torde som han förmått leva sig in i folkets inre själsliv och utläsa dess dolda tankeliv.

Ja, här är en skattkammare att hämta ur för såväl missionsvänner som kulturellt intresserade.

N. H—n.

En missionärs minnen. Självbiografi av L. E. Högberg. 134 s. Pris häft. 2 kr., bibl. band 3: 50.

Den som hade förmånen att något känna Högberg personligen, känner igen honom i denna självbiografi. Skildringen flyter lugnt och värdigt ur hans penna. Det, som bjudes, är renat och luttrat, alltigenom äkta. Man märker att skrivaren skriver med evigheten inför sina ögon. Inga oratoriska blomster möta oss här. Och dock är det en förunderlig poesi över detta växlingsrika liv. I de mest skiftande förhållanden, under stor nöd och den mest triviala enformighet förblir gemenskapen med Gud obruten och kärleken till Gud och medmänniskorna stark och utgivande. Gripande är att läsa om hur den gamle kämpen, under kriget hemkommen till Sverige, beger sig till krigsfångelägren i Tyskland och Österrike för att där, under tjänandet av sina kära ryssar, »svälta och frysa så som han aldrig gjort under sitt växlingsrika liv».

Oändligt stort är ock det, som Högbergs efterlevande maka skrivit om honom: »Någon har angående denna världens store sagt, att inför sina närmaste bliva alla små. Med honom var förhållandet omvänt. Först den, som levde honom riktigt nära, såg, vilken verklig man han var och vilken stor, ädel och ren själ, som bodde i denne Guds kämpe.»

Levnadsteckningar som denna är det bästa, näst bibeln, som vi kunna sätta i de ungas händer. Må den få gå ut till välsignelse för många.

N. H—n.

Själavinnare. Av J. H. Jowett, M. A., D. D. Översättning fr. engelskan. 95 s. Pris kr. 1: 50.

Den i dec. förra året hänsovne dr J. H. Jowett var utan tvivel en av den engelsktalande världens icke blott vältaligaste utan även anderikaste predikanter. Anmälaren har haft förmånen att under ett halvårs tid nästan söndagligen få lyssna till dr J:s förkunnelse, och har även ur hans skrifter hämtat ovärderliga skatter. Glädjen över att denna dr J:s skrift överförts till svenska språket grumlas dock av att denna ingalunda lätta uppgift anförtrotts åt en därför så lite förfaren hand. Nog blir boken ändock till välsignelse, men svenska läsare få ej genom denna översättning det rätta intrycket av förf.

N. H—n.

Från K. M. A:s förlag.

När och fjärran. 24 årg.

K. M. A:s jultidning kommer i år som alltid i elegant utstyrsel, rikt illustrerad och med ett gediget, omväxlande innehåll. En verklig *missionens* jultidning.

N. H—n.

Från Svenska Alliansmissionens förlag.

Ljus i dödsskuggans dal. Skildringar från Saratsi barnhem av Elisabet Öberg. 139 sid. Pris kr. 1: 75.

Det är ett hjältedåd i tro och utgivande kärlek som i all stillhet utförts vid Saratsi barnhem i Norra Kina. Detta storverk skildras i denna, med talr. ill. prydda bok, enkelt och okonstlat men hjärtegripande. Här får man djupt blicka in i hedendomens förskräcklighet. Man skulle ha ett hjärta av sten om man kunde läsa denna bok utan att känna sig djupt gripen. Denna bok ger ock en god belysning åt huru praktisk lydnad och tro i Mästarens tjänst leder till allt större förtroendeuppdrag. Från en ringa begynnelse har arbetet vuxit ut till proportioner över vilka man rent av häpnar.

N. H—n.

Kristus och vår tids unge män. Av John R. Mott. 153 s. Pris kr. 2: 25.

Dessa föredrag, hållna av den framstående kristne ledaren under en längre resa i U. S. A. och Kanada förra året, äro värda att uppmärksammas av alla kristna ledare och av arbetare särskilt bland unge män. Med sina världsfamnande förbindelser och erfarenheter från skilda läger äger dr Mott sällsynta förutsättningar att säga ett ord just för vår tid. Men samtidigt pekar han åter och åter på det centrala: att ställa unge män och pojkar inför levande Kristus.

N. H—n.

Från J. A. Lindblads förlag.

I solens glöd. Berättelse från Sydindien av Ellen Götzsche. 175 s. Pris häft. 2: 75, inb. 3: 50.

En missionsberättelse, som bär tydlig prägel av att äga mycket av det verkligt upplevda bakom sig. Man får här på ett mer ingående sätt än som är vanligt i förekommande skildringar från missionsfälten följa missionären i hans växlande erfarenheter både i helg och söcken.

N. H—n.

Källsprångens land. Reseskisser och pilgrimstankar från det Heliga landet. Andra delen. Av C. Skovgaard-Petersen. 503 s. Pris häft. 10: 50, inb. med pergamentrygg 13: 50, halvfr. band 17: 50.

Alla de, som gjort bekantskap med detta arbetes första del, skola helt visst med synnerlig glädje hälsa den nu utkomna andra delen.

Detta arbete skiljer sig, liksom första delen, från de flesta andra palestinaböcker genom förf. geniala grepp på sitt ämne. Han låter sin skildring fast knyta sig till landets historia och dess bibliska minnen. Förf:s omfattande och grundliga bibelkännedom, vetenskapliga skolning och enorma beläsenhet gör, att det som här bjudes blir något långt mer än »reseskisser och pilgrimstankar». Här har bibelforskaren mycket att hämta.

Då nu hela boken, genom andra delens fullbordande, kan överblickas, får man ett klart begrepp om hur förf. löst sin uppgift. Den genomgående tanken framgår av de stora huvudrubrikerna s. s. Uppenbarelsens land, Förhärdelsens land, Domarnas land, Pilgrimernas land, Uppståndelsens land.

Det är en verklig skattkammare av bestående värde som härmed satts i våra händer. Den andra delen står i utstyrsel i intet hänseende efter den första. Den prydes av ett stort antal illustrationer, färgplanscher, vignetter och kartor. Litteraturförteckningen i bokens slut är imponerande.

Tillkomme ditt rike. Årsbok utgiven av Svenska Kyrkans Missionsstyrelse. Nittonde årg. 152 s. Pris häft. 1: 75, kart. 2: 50.

N. H—n.

Det är genom prövningar, vi skola leva; låt oss hava få prövningar, och vi skola bli kalla och slappas, låt oss få rikligen därav, och vi skola gå framåt i själens hälsa.

CHARLES GORDON.

Prenumerationsanmälan för år 1925.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 30:de årgång.

Sinims Land, som är organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer år 1925 enligt samma plan som det sist förflutna året och redigeras av Nath. Högman under medverkan av Erik Folke m. fl.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina samt missionsnotiser från när och fjärran. På nyåret börjar en serie bibelstudier över »Gamla förbundets sista profetbudskap».

För de många vänliga uttalanden om vår tidning, som tid efter annan kommit oss till del, ber red. att på det hjärtligaste få tacka.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp vid anskaffandet av nya prenumeranter. Varje nu prenumerant icke blott tillför tidningen ökat ekonomiskt stöd. Det är en ännu högre synpunkt, som härvidlag bör anläggas: ju fler nya prenumeranter, ju fler vänner till missionen och ju fler förebedjare samt desto större seger för hela det arbete för vilket Sinims Land vill vara ett organ.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90, 1 månad kr. 0: 65. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 5-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration helst ske på posten.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Missionärernas resor, s. 247.
För vår syster, som blivit bestulen, s. 249.
Kikungskolan, s. 251.
Arbetet i Pucheng, s. 252.
Anna Eriksson, s. 254.
C. J. Bergqvist, s. 255.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under november 1924.

Allmänna missionsmedel.

1624.	Torsås kyrkl. missionssyfören.	100: —
1625.	»Onämnd, ett tackoffer»	200: —
1626.	»Tackoffer»	50: —
1628.	K. M. A., till A. Forsbergs underh.	50: —
1629.	K. M. A:s pensionsfond, till d:o	75: —
1630.	Ölmstads Norra Arbetsförening	100: —
1631.	Ölmstads Mfg, skördefestmedel	75: —
1632.	»I st. för blommor på födelsedagen m. m.»	20: —
1633.	B. E. D., gm E. G., Sollefteå	25: —
1634.	A. B.	20: —
1635.	Sparb.-tömning i Brobacka den 17/10	38: —
1636.	M. J., Ång. tackoffer	25: —
1637.	A., Visby	10: —
1640.	B. F., Genève	100: —
1641.	K. B., Östersund	10: —
1642.	»Gunnar»	20: —
1643.	»Ps. 9: 11», till R. Andersons underh.	200: —
1645.	E. J., Boden, till J. Aspbergs underh.	100: —
1646.	Missionsmedel fr. Ö.	10: —
1647.	F. H., tionde	12: —
1648.	Koll. i Sörskog, gm Hj. T.	13: 25
1649.	D:o i Dala-Järna	7: 50
1650.	D:o i Brötjärna	20: —
1651.	»Herren förser»	50: —
1652.	F. M., Ställberg	20: —
1653.	Koll. i Storå	7: —
1654.	L. A., Lindesberg	5: —
1655.	Onämnd, d:o	10: —
1656.	Koll. i d:o	12: —
1657.	Koll. i Sala	18: —
1658.	H. M., Sala	10: —
1659.	K. F. M., Sala	10: —
1660.	»Onämnd»	30: —
1661.	A. J., Enåker	5: —
1662.	Mfg i Bärby	15: —
1663.	A. H., Simtuna	25: —
1664.	V. P., Norrköping	15: —
1665.	B., Hvetlanda	50: —
1668.	Vänner i H., gm N. H., Hörle	20: 46
1669.	S. J., Örebro	200: —
1670.	Insaml. vid bönestund i Örebro	19: —
1671.	Tostarps syförening	60: —
1672.	P. P., Gånarp	10: —
1673.	»Bönhörelse»	5: —
1674.	L. N., Borås	10: —
1675.	Hännaryds mfg	25: —
1676.	Nye mfg, årsbidrag	50: —
1677.	G. L., offerkuvert, gm H. B., Hova	6: —
1678.	Sparb.-medel av A. Th., gm d:o	15: 30
1679.	»Herren behöver dem»	29: —
1680.	Till C. och E. Bloms underhåll: från Hvetlanda 150:—, Skede 50:—, Lämuhult, koll. vid kretsmöte 33: 43. Till M. Lindéns underh.: från Näsby 200: —	433: 43
1681.	E. L., Köpenhamn	500: —
1682.	J. L., Malmö	1: 57
1683.	H. R., Uppsala	20: —
1684.	H. J., Gbg	25: —
1685.	Ulriksdals mfg	35: —
1686.	K. J., gm D. K., Tjunnaryd	25: —
1687.	Ps. 36: 6	100: —
1688.	Vinköls arbetsfören.	150: —
1689.	»En missionsvän», gm S. L., Ystad	15: —
1690.	»Från en Kinavän», gm d:o	15: —
1691.	Karlslunda missions syfören.	200: —
1692.	H. J., Jkpg	50: —
1693.	E. J., d:o	50: —
1696.	Missionsvänner i Ystad, gm S. L., Ystad	50: —
1697.	Testamentsmedel efter avl. fru Ida Westberg gm J. A. V. P., Mönsterås	500: —
1698.	»Ett ringa tackoffer»	10: —
1699.	I. F., Alingsås	50: —
1700.	A. M. P., Åker	25: —
1701.	G. W., Rögle	10: —
1702.	S. A., Sturkö	10: —
1704.	E. A., Stblm	100: —
1711.	Offerkuvert från Fridhem, gm H. I., Älgarås	3: —
1712.	A. N., gm E. F., Kimstad	10: —
1713.	H. N., gm d:o	2: —
1714.	I. R., gm d:o	5: —
1715.	A. F., gm d:o	5: —
1716.	E. F., gm d:o	15: —
1717.	Skellefteå landsf. mfg	159: 45
1718.	A. L., Offerkuvert, gm A. B., Skellefteå	10: —
1719.	»Veckoslantar av A. B., gm d:o	5: —
1720.	M. Ö., Innervik, gm D. K.	10: —
1721.	Offerkuvert, gm d:o	10: —
1725.	H. L., Vingåker	10: —
1726.	A. & L. A., Vadsborg	20: —
1727.	Sparb.-medel från en hemgången missionsvän	35: 49
1728.	J. N., Kramfors	9: 52
1729.	Matt. 7: 7	10: —
1731.	Offerkollekt från Forshems Kristl. Ungd.-fören.	53: —
1732.	Magra kyrkliga syförening	100: —
1733.	Koll. i Naglarps missionshus vid J. H:s besök, gm G. J., Björköby	26: 70
1734.	»Kinesernas Vänner», Värnamo	100: —
1735.	»Onämnd»	100: —
1738.	Stengöl-Spjutsbygds syförening	41: —
1739.	O. Å., Spjutsbygd	30: —
1740.	H. & S. B., Raus	50: —
1741.	F. P., Björklinge	17: 15
1745.	I. A., Norrköping	20: —
1746.	Hackvads syförening	100: —
1747.	Skärstads Östra mfg	100: —
1748.	B., Kalmar, »Herren förser»	100: —
1749.	Hvetlanda Flickförening, sparb.-med.	91: —
1751.	En gåva lämnad på K. F. U. K. 14/11	5: —
1753.	»Missionsvän, en blomma på K. G. Karlssons, Sjötorp, bår»	5: —
1754.	Koll. i Kroxhult d. 2/11	12: 76
1755.	D:o i Bråbo d. 5/11	13: 82
1756.	M. och E. S., Kristdala, till Minnie Nicholsons underh.	15: —
1757.	Koll. i Sanden, till d:o	13: 01
1758.	D:o i Malghultskog	5: 73
1759.	Stensö Arbetsförening, Kristdala	536: 90
1760.	D:o, d:o	20: —
1761.	A. K., Kristdala	5: —
1762.	E. och S. K., Kristdala	5: —
1763.	S. A. O., Kristdala	5: —
1764.	Kristdala mfg, resebidrag	35: —
1765.	Koll. i Kristdala kyrka 9/11	24: 67
1766.	D:o i Mjölkalla 19/11	9: 31
1767.	Koll. och sparb.-medel fr. Skövde, till O. Carléns underh.	451: 80
1768.	H. B., Skellefteå, »tackoffer»	10: —
1769.	O. N., Helsingmo	25: —

1770. E. H., Broddetorp 30: —
1771. A. och M. S., Sjötorp, gm C. W. C., Leksberg 50: —
1772. Tennnitkretsen av Rogberga Kristl. Ungd.-lören. 100: —
1773. J. och K. B., Tranås 100: —
1774. »Ett missionsappetråd» 5: —
1777. Kinakretsen, Gog, för Elna Gunnardos undern. 175: —
1778. Kinagruppen inom Gbg:s K. F. U. K., till Lisa Gustafssons underh. 1,200: —
1780. Hamrauge kvinno-förening 50: —
1782. Simtuna syförening 180: —
1783. »M. P., Joh. 1: 29» 350: —
1784. Skeldervikens syförening 50: —
1785. L. B., Nora, gm H. D., Sthlm 10: —
1786. Koll. i Ellnsborg, Tumba, vid föredrag av Kinamissionären fröken Hilda Andersson 44: 37
1787. G. K., Björnöby 20: —
1788. D. U. F., i Önnestad, sparb.-medel 50: —
1789. E. K., Sjötorp, »Som minne av min hemgångne make» 100: —
1792. Koll. i Vånga 15: 50
1793. Från Lindkulla, Vånga 3: —
1794. S. T., Maspelösa, resebidrag 20: —
1795. Koll. i Missionskyrkan, Motala 15: —
1796. Koll. i Betel, Vadstena 30: 09
1797. Från vänner i Vadstena 55: —
1798. A. P., Rök 5: —
1799. Koll. i Tjurtorp, Rök 14: —
1800. D:o i Immanuelskyrkan, Ödeshög 14: —
1801. L. E. P., Ödeshög 100: —
1802. Mfg i Bulsbol, Ödeshög, resebidrag 5: —
1803. »Min sparbössa» 7: —
1807. J. E. S., Malmö, för Maria Petterssons hemresa 200: —
1808. T. H., till d:o gm d:o 100: —
1809. E. L., till d:o gm d:o 20: —
1810. I. till d:o gm d:o 5: —
1811. »Tackoffer på 70-årsdagen» 50: —
1812. Koll. i Flisby 23/11 32: 85
1813. Sparbössem. fr. Flisby 26: 55
1814. Koll. vid kinamöte i Örebro 173: 79
1816. Naglarps mfg 75: —
1817. Falköpings syfören. 100: —
1818. Stäckö Mig, till N. Engbäcks underh. 75: —
1819. Grebo D. U. F., koll. vid bönemöte 24/11 24: 25
1820. Koll. vid offerafton i Innervik, gm M. Ö. 24: 23
1821. E. G., Ingarud, sparb.-medel, till Elsa Engbäcks underh. 9: 85
1822. Insaml. på Björnö, gm M. H. 101: 32
1823. Koll. i Byn gm d:o 12: 17
1824. D:o i Näsbol gm d:o 9: 33
1825. D:o i Stömne 18: 70
1826. D:o i Mariestad 120: —
1827. D:o i Hassle 40: 57
1828. Missionsvänner i Hassle, till Hildur Anderssons underh. 90: —
1831. Skördefestmedel från Frösön, till Hanna Wangs underh. 100: —
1832. H. N., Sävsjö, »ett löfte åt Herren» 228: —
1833. D:o, »blommor på födelsedagen» 12: —
1834. »Syster Hannas sparbössa» 27: —
1835. I. A., Norrköping 20: —
1839. »Onämnd, ett tack till all nåds Gud» 5: —
1840. K. K., Vänersborg, gm E. L., 200: —
1841. S. S., Delsbo, »ur sparbössan» 11: 40
1842. »Gåva», gm S. S. 15: —
1843. E. F., respengar från Malmö 29: 50

Kr. 11,588: 29

S. M. K:s Pensionsfond.

1544. Mal. 3: 3 50: —

Särskilda ändamål.

1623. E. O. U., Gonäs, till inf. evangelisters underh. 30: —
1627. »Till kapellet i Ishih» 25: —
1638. Visby lemöresförening, till H. Linder, hjälp i evangelis. arb. 27: 50
1639. D. B., Stocksund, för bibelkv. Jao Da-sao i Hancheng 100: —
1666. Redbergslids syförening, Gbg, till lärare och evangelists underh. 250: —
1667. Vänner i H., Till H. Linder, för utbildande av unga män, gm N. H., Hörle 70: —
1694. »Onämnd», till A. Hahnes kapell i Ishih 10: —
1695. S. S., Sthlm, för underh. av skollärare i Mienchih 137: 50
1703. Söndagsskolan i N. Skärstad, sparb.-medel, för skolgossen Sie Hung-yen i Ishih 53: 50
1705. N. P. E., Långkälen, till Hanna Wang, att anv. efter gottf., gm M. P., Storhögen 20: —
1706. L. och P. O., Storhögen, sparb.-medel till d:o gm d:o 5: —
1707. S. och N. N., Korsmyrbränna, sparb.-m. till d:o gm d:o 4: —
1708. O. H., Korsmyrbränna, till d:o gm d:o 1: —
1709. Mor Säll, till Barnh. i Sinan, gm H. I., Älgarås 10: —
1710. S. S., till d:o gm d:o 5: —
1722. N. L., Norrtälje, till M. Ringberg, att anv. efter gottf. i arb. 200: —
1723. K. S., Huskvarna, till underh. för evang. Liu Young-chou i Hoyang 200: —
1724. E. S. E., Vingåker, för evang. Kao Seng-tsai 100: —
1730. M. S., Sthlm, för M. Ringberg, Mienchih, till arb. bland kvinnorna 100: —
1736. »Till kapellet i Ishih» 5: —
1737. Från en vän, till M. Pettersson, att anv. efter gottf. 10: —
1742. »Tackoffer», till missionsarb. i Tungkwan 50: —
1743. »Ps. 121», till d:o 10: —
1744. O. Ö., Norrköping, till kapellg. i Ishih 20: —
1750. Den äldre syfören. i N. Skärstad, till evan. Gyllenstjärnas underh. 100: —
1752. S. S., Malmö, till Axel Hahne, för Shuen-si, i Yüncheng 100: —
1775. A. G., Vingåker, till missionär Ringbergs verks. i Mienchih 50: —
1776. A. G., Malmö, för evang. Wei Dien-cheng och Siao Hsi-kao i Honanfu 250: —
1779. Hednavännernas Allians, för evang. Loh. Teh-tao, Hsü Hai-yen och Yü Yung-fu 300: —
1781. L. M. F., driftkostnad för kvinnl. seminariet i Yüncheng 5,000: —
1790. »Onämnd», till H. Linder, att anv. efter eget gottf. 110: —
1791. »Ljusglimten», Dnvbo, till Barnh. i Sinan 900: —
1804. Vesta och Hjortsberga syfören., till Maria Nylin, att anv. efter gottf. 50: —
1805. J. E. S., Malmö, årsunderhåll för vår gosse i M. Petterssons skola, Sinan 100: —
1806. J. E. S., Malmö, för Shuen-si's syster i Yungning skola 100: —
1815. A. G., Malmö, för evang. Wei Dien-cheng och Siao Hsi-kao 250: —
1829. E. J., Mariestad, »i st. f. blommor å födelsedag och namnsdag», till riddjur åt O. Carlén 50: —
1830. I st. för blommor på födelse- och namnsdag för herr och fru E., Mariestad, till Barnh. i Sinan 81: —
1836. Sparb.-medel från vänner på Sätra barnkoloni, Adelsö, till Barnh. i Sinan 110: 25
1837. Syförening N:o 1, Sthlm, sparbössa, till underh. av bibelkv. i Honanfu 80: 25
1838. »Onämnd», till kapellet i Ishih 25: —

Kr. 9,100: —

Allmänna missionsmedel *11,588: 29*
S. M. K:s Pensionsfond *50: —*
Särskilda ändamål *9,100: —*

Summa under nov. mån. 1924 Kr. 20,738: 29

Med varmt tack till varje givare!

»Lovsång höves oss» Ps. 147: 1.

MISSIONSLITTERATUR.

Från *Svenska Missionens i Kina förlag* kunna följande böcker rekvireras:

Hudson Taylor.
Mannen som vågade. Tredje uppl. En skildring för ungdom av Marshall Broomhall. Med talrika illustrationer. Pris kr. 1:—. 5 ex. 25 % rabatt.

Ädelstenar i Mästarens krona.
Livsbilder från missionsarbetet i Kina av fru R. Goforth. Pris kr. 2 25. På denna bok lämnas nu 50 % rabatt.

Från lidande till seger.
En kineskvinnas livskamp av Ingeborg Ackzell. Rikt illustr. Pris kr. 1:—. 5 ex. 25 % rabatt.

Missionskallelsen.
Av J. Hudson Taylor. Pris 25 öre. 5 ex. 25 % rabatt.

Nya Begynnelser på den Gamla Grunden.
Av Job. Rinman. Pris 50 öre. 5 ex. 25 % rabatt.

»Om i bedjen».
3:dje upp. Av James H. Mac Conkey. Pris 25 öre. 10 ex. 25 % rabatt.

Svenska Missionen i Kina, *dess uppkomst, utveckling och närvarande ställning* av Nath. Högman. Ny omarbetad och rikt illustrerad upplaga. Pris 50 öre. 5 ex. 25 % rabatt.

Sinims Land.
Tidningen kostar: helt år kr. 2:25; 3 kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, 1 kvartal kr. 0:90. 1 månad kr. 0:65.
Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 3:25 pr år.

Hans Stjärna i Östern.

21:a årgången.

Innehåller:

Välkommen, Jesu, till vårt tjäll!
Av K. W. S.

Det ljus som lyser i mörkret.
Av Nath. Högman.

Missionsarbetarens glädje- och kraftkällor.
Av Axel Hahne.

Inled oss icke i frestelse.
Av Erik Folke.

Jesper Svedberg, en svensk föregångsman för yttre mission.
Av K. G. Magnusson.

»Och så blev jag räddad.»
Av August Berg.

Från mohammedanmissionskonferensen på Oljeberget.
Av Nils Rodén.

Bibelordets makt.
Av Robert Bergling.

Hemsökelser i Kina.
Av Martin Lindén.

En kristen begravning.
Av Karin Landin.

Missionslivet i Schweiz.
Av Karl Fries.

Lösen de fångnas band.
Av Dagny Bergling.

Så i kärlek.
Av Aina Lagus.

Kalendern, som är rikt illustrerad, innehåller även fotografier på Kommitténs för S. M. K. ordinarie ledamöter.

Pris kart. kr. 2:25, klotb. kr. 3:25. 5 ex. 25 % rabatt.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Advent. — Se, din konung kommer till dig! — Från missionärerna. — Anna Eriksson 60 år. — Från redaktion och expedition. — Från när och fjärran. — Insänd litteratur. — Tacksägelse- och böneämnen. — Redovisning. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget. 1924.

N:r 20. ÅRG. 29. 20 DEC. 1924. PREN.-PRIS 2:25.

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

Julens klockor.

Av Eric Bergqvist.

Välkommen, signade julekväll,
du giver oss gåvor rika.
Må jordens mörker, i slott som tjäll,
för himlens strålglans vika!
När julens heliga klockor ringa,
de fridens budskap oss alla bringa.

Nu öppnar minnet sin tempelgård,
fram träda hågkomster många:
Den ene vandrar i rosengård,
den andre törnstig får gånga,
men julens klangfagra klockor ringa:
de ha ett budskap envar att bringa.

Till dem som sörja ringa de tröst,
till smärtan ringa de lisa:
de ringa läkdom till sårat bröst,
och vilsegångna de visa
den rätta vägen till fadershuset:
de ringa värme till hjärta fruset.

När klockeklangen den rike når:
på nödställd like han tänker:
från ögat faller medkänslans tår,
sin gåva gärna han skänker.
Men julens heliga klockor ringa:
Åt Jesubarnet din gåva bringa!

När fridens budskap all världen nått,
den långa natten är liden;
Guds frälsningsplan sin fullbordan fått,
på jorden råder då friden.
Då julens klockor Te Deum ringa,
lovoffer folken Gud Fader bringa.

FRID PÅ JORDEN.

Av pastor primarius d:r
N. Widner.

»Ära vare Gud i höjden och frid på jorden bland männniskor, till vilka han har behag.»
Luk. 2: 14.

I snart tvåtusen år ha änglarnas lovsång ljudit i kristenheten. Vid varje högmässa i vår svenska kyrka höra vi densamma. Det är som om änglarna ett ögonblick sänkte sig ned i våra församlingar och blandade sin sång med vår för att lyfta den upp till dess rätta höjd. Och varje jul, när den sjunges vid vår julgudstjänst, är det som om vi själva stodo bland herdarna vid Betlehem och lyssnade till den underbara änglakören.

»Frid på jorden!» — Underligt kan det synas, att människorna ej tröttnat på en sång, så verklighetsfrämmande här nere i vår värld, där krig och örlig överrösta alla fridspsalmer. Dock är det icke så. Snarare är det så, att den sången bliver oss kärare, ju mera den skär mot stridslarmet inom och utom oss. I varje kristens hjärta finner den ett djupt och äkta gensvar. Ett sådant hjärta är nämligen stället för frid.

Vi förnimma detta som en hjärteklagan i stilla stunder från de kristna, som tvingas att leva i stridens buller. Mer än en gång klagar t. ex. Gustaf Adolf, att han var trött på fejderna. Han kallade, då han stod inför riksens ständer, Gud till vittne, att han icke kastade sig in i det pågående religionskriget »av eget bevåg eller lust till strid, som väl mången skall sig imaginera eller inbilla». I de psalmer, som stamma från denna tid, höra vi gång på gång den vemodiga tonen av längtan efter en frid, som synes nästan ouppnåelig.

Man berättar ju även från den sista stora ofreden i vår världsdel, att på julkvällen soldater i motsatta skyttegravar tillsammans uppstämt julsånger.

Den verkliga friden kommer inifrån. Den är frid med levande Gud. Men den har, såsom allt hjärteliv, behov av att giva sig tillkänna även i förhållande till medmänniskor. Den vore annars endast halv. En kristens inre liv måste motsvaras av ett yttre, såsom vi bedja i bönen: »Fader, förlåt oss våra skulder, såsom vi ock förlåta dem oss skyldiga äro!»

Men en kristen får och kan dock ej på vilka villkor som helst söka fred. Med rättfärdighet och synd får han aldrig dagtinga. Därför ljuda i kristenheten samtidigt med fredspsalmer även eggande krigssignaler. »Jag har icke kommit för att sända frid på jorden utan strid», säger Kristus, fridsfursten själv. Och han tillspetsar denna stridsställning till en strid mot allt och alla, som företräda mörksens makter, skulle det så än vara fader eller moder, syster eller broder. I denna kamp får på intet sätt visas mannamån.

Och så djupgående är den striden, att dess åskor rulla ända fram till Kristi dag.

Frid kan enligt änglarnas sång vinnas endast på ett villkor, det nämligen, att Gud bliver de stridandes gemensamma konung. »Frid på jorden bland människor, till vilka Gud har behag!» — Frid på andra villkor är osann och ohållbar.

Men även med denna begränsning har kristenheten lång väg fram till målet.

När skall nämligen den dag komma, att kristna kyrkor och samfund gräva ner de köttsliga vapen, som de föra mot varandra för att i stället sida vid sida med erkännande av varandras historiska rätt endast tävla om att giva Gud äran? — Därtill kräves en långvarig fostran till insikt om det egnas ofullkomlighet, även när det är som bäst. Därtill fordras insikt jämväl om att vi hava att kämpa i sista hand icke för våra samfund utan för Guds rike och att kyrka och samfund liksom enskilda kristna, när de äro som bäst, blott äro ringa tjänare för Kristus och hans rike. Det är ännu långt till full dag i kristenheten. Men dagbräckningen skönja vi dock. När vi varsna denna och åter lyssna till änglasången, då få orden om frid på jorden en ny betoning. Då tycka vi oss även längre bort skymta en fredsaera mellan kristnade folk. —

»Ära vare Gud i höjden och frid på jorden bland människor, till vilka Han har behag.»

(Ur Bromma församlings julbok.)

Vid krubban.

O, Jesu kär!
Din krubba är
Mitt paradis,
Där sig mitt hjärta gläder.
Du själla jord,
Se där Guds Ord,
Som med vårt kött
Personligen sig kläder.

Så se vi här:
Han porten är,
Som leder oss
Till frälsningen och friden.
Han förer ut
Till saligt slut
Allt, vad hans barn
Få lida här i tiden.

Paul Gerhardt.

Upprop till allmän bönedag för missionen Trettondagen 1925.

Den kristna missionens viktigaste fråga i närvarande tid är utan gensägelse, huruvida den skall vara i stånd att utnyttja de möjligheter, som stå till buds för att föra frälsningens evangelium till världens yttersta ändar. Så rika tillfällen och så vidsträckta möjligheter, som Kristi evangelium nu har att tränga in bland folken, har det aldrig haft. Över allt i den icke kristna världen märker man en allt starkare längtan efter sanning och ljus. En reaktion mot materialismen och egennyttan har inträtt. Man börjar mer och mer fråga efter andliga och eviga värden. Nöden driver människorna till att söka Gud. Dyrbara tillfällen att gå dessa törstande själar tillmötes med levande vatten givas oss överallt. Men tyvärr äro våra missionärer alltför få och den andliga kraft, vi insätta i arbetet, alltför ringa, för att vi, såsom vi borde, skulle kunna utföra vår heliga kallelses verk.

På samma gång som missionens möjligheter äro stora, äro ock svårigheterna stora. Folkhavet uppröres av häftiga stormar. Stora sedliga och religiösa värden stå på spel. Fienden till Guds rike står rustad och bereder sig till stormning. Även ute på missionsfälten börjar man få allt starkare känning härav. Nu har det visserligen alltid gällt att tum för tum kämpa sig fram. Men kampens karaktär har aldrig varit så allvarlig som just nu.

För att närmare belysa ställningen vilja vi fästa uppmärksamheten vid några drag i det närvarande tidsläget, som särskilt beröra missionsverksamheten:

1. Det misstroende, som under och efter världskriget uppstått gent emot de kristna nationerna, gör, att på många håll missionärernas motiv misstänkliggöras, och deras inflytande såsom en följd därav förminskas.
2. Världskriget har orsakat, att de icke kristna folken börjat ifrågasätta kristendomens värde som omskapande kraft i sedligt och religiöst hänseende.
3. Den ekonomiska depressionen under de senare åren har haft till följd, att man på många fält nödgats nedlägga viktiga arbetsgrenar och företaga inskränkningar i verksamheten till men för ett framgångsrikt bedrivande av missionsarbetet.
4. Den starkt tilltagande nationalismen har hos de färgade folken skapat en sjuklig misstänksamhet mot alla vita, vilken hotar att få en menlig inverkan på missionärernas arbete.
5. De starka politiska och materiella intressen, som tidsförhållandena väckt till liv hos alla folk, ha verkat förslöande på deras sedliga och religiösa medvetande.
6. Det motstånd mot kristendomen, som reses från de uppvaknande icke kristna religionernas sida, blir mer effektiv därigenom, att dessa nyvaknade religioners ledare från kristendomen upptaga vissa sanningsmoment och verksamhetsmetoder, som saknas i deras egna religioner, för att därigenom neutralisera kristendomens inflytande.

Inför detta allvarliga sakläge behöva vi därför vända ansikten och hjärtan till att ödmjuka oss inför vår Gud och med ivrig bön och åkallan ropa till Honom, att Han måtte väcka sitt folk till att först söka Hans rike och Hans rättfärdighet och till att på nytt med villiga hjärtan helga sig till Herrens tjänst.

Internationella Missionsrådet, som utgör nära nog samtliga protestantiska missioners samarbetande råd, har fördenskull känt sig uppfordrad att anbefalla en gemensam årlig missionsbönedag i varje land. För Sverige har enligt beslut av samtliga till Svenska Missionsrådet anslutna missioner till sådan gemensam bönedag valts Trettondagen.

På grund därav ville vi nu uppmana alla, som i vårt land nitälska för missionens heliga sak, att den dagen i kyrkor och bönehus och enskilt i hemmen med endräktiga hjärtan bekänna vår synd och skuld och anropa Herren, att Han måtte i sin nåd hos oss på nytt väcka missionskärleken till liv.

Herrens apostlar behövde fordom stödet av en bedjande församling, och våra missionärer behöva det icke mindre. Lämnas de ensamma i kampen, är det fara värt, att de duka under. Hemförsamlingen behöver väckas till nytt missionsliv och därför till nytt böneliv, ty förnyas vi ej i detta hänseende, är det fara, att församlingens eget liv tynar av och dör. Ett friskt missionsliv är en nödvändig betingelse för församlingens bestånd. Församlingen lever genom att missionera. Låt oss därför gå in i denna bönekamp, såsom gällde det vårt liv. Vi skola då bliva delaktiga av Guds välsignelse och tillika märka, huru Han är mäktig att genom sin Ande och kraft undanrödja de hinder, som i denna tid resa sig mot det heliga missionsverkets framgång.

Stockholm i december 1924.

SVENSKA MISSIONSRADET:

E. Folke,
ordförande.

Efraim Borgström. *Ad. Kolmodin.*
Gunnar Brundin. *Elisabeth Mörner.*
J. Byström. *J. Nyrén.*
Nils Dahlberg. *Anna Roos.*
Th. Ericson. *K. A. Rundbäck.*
K. A. Jansson. *Hj. Stenberg.*

Jakob E. Lundahl,
sekreterare.

Läget i Kina.

Hur omöjligt det f. n. än är att, med nu tillgängliga uppgifter, bilda sig ett rätt begrepp om läget i Kina, torde likväl ett försök till en orientering vara på sin plats och säkert även väntad av vår läsekrets.

En betydande händelse var det, då marskalk Feng frändrog marskalk Wu sitt stöd, intog Peking och där den 22 okt., lika plötsligt som lugnt, genomförde sin statskupp.

Kännare av kinesiska förhållanden ha vetat, att ett kyligt förhållande under de sista 2—3 åren varit rådande emellan marskalk Feng och hans chef marskalk Wu. Det kan icke ha varit angenämt för en kristen som marskalk Feng att stå som medhjälpare åt en man, vilken byggde hela sin maktställning på våld, mutor och korruption. Det är allmänt känt, att president Tsao Kun — marskalk Wu's skyddsling — erhöll presidentvärdigheten genom anlitande av ett hejdlöst mutsystem, då ända till 5,000 dollars betalades till varje medlem av parlamentet, som gav Tsao Kun sin röst.

När nu marskalk Wu framdrog sina trupper mot norr för att gå till strid mot marskalk Chang Tso lin, Mandsjuriets härskare, tvingade detta tydligen marskalk Feng att taga sitt avgörande steg. I den proklamation Feng lät sätta upp på Pekings stadsportar omkr. d. 22 okt. förklarar han:

»Feng Yu hsiang önskar icke krig, vilket ruinerar landet och skördar många människoliv.»

Därefter sammankallade Feng en konferens mellan de stridande parterna för att få slut på striden.

*

Följderna av denna Fengs kupp blevo mycket vittgående. Sv. D. Pekingkorrespondent skriver därom:

Fengs coup d'état företogs ju närmast för att göra ett slut på inbördeskriget, och det blev också vid fronten som dess följder genast visade sig. Marskalk Wu Peifu tvangs att draga en del trupper söderut mot Pekings sjöstad, Tientsin, i vars närhet han redda en ny front och trodde sig stark nog. Men »mannen, som aldrig förlorat en slaktning», var dömd att misslyckas. Marskalk Chang Tso-lin genombröt hastigt fronten i norr, Wus trupper, undernärda och torftigt klädda, deserterade, nedgjordes eller drevos i oordnad flykt åt alla håll, medan deras fältherre själv drog kortaste strået mot general Feng i några mindre, men avgörande skärmytslingar väster om Tientsin.

Omringad på alla håll såg sig Wu ingen annan väg till räddning än sjöledes. En knapp halvtimme innan Fengs förtrupper

nådde Tientsin befann sig Wu med c:a 4,000 man ombord på några mindre kinesiska fartyg och har styrt färden söderut för att söka en möjlighet att gå i land någonstädes och så småningom ta sig ner till Yangtseområdet och tillbaka till hemprovinsen Honan, varest han ännu har många inflytelserika vänner och gamla trupper, som nog äro villiga att understödja nya vanvettiga företag. För tillfället är alltså marskalk Wu Pei-fu ur spelet, kanske för alltid. På fyra år hade det lyckats honom att från en obemärkt ställning nå maktens högsta tinnar och var under de sista åren Kinas verklige diktator, den där inte bara tillsatte president, utan snart sagt alla viktigare ämbetsmän efter eget gottfinnande.

Och vilka blevo statskuppens närmaste verkningar i Peking?

President Tsao Kun tvangs att abdikera, och den för endast kort tid sedan utnämnde premiärministern, dr W. W. Yen, avgick tillsammans med största delen av sin ministär. En ny sådan med generallöjtnant Hwang Fu i spetsen har redan tillförordnats. Denne är en helt ung man, blott 43 år gammal, alltför grön tycker man kanske att leda ett presidentlöst land med bortåt fyrahundra miljoner själar, men han är allmänt känd för sin dugliglhet och raka rygg, varför man tror, att statsrodret kommit i rätta händer, åtminstone tills ny president och regering hunnit väljas i enlighet med landets konstitution.

I allt vad som ännu händer och sker — och det är en hel del — synes general Feng vara den drivande kraften, och han tycks fast besluten att nedslå allt, som kan misstänkas motverka det påbörjade nydaningsarbetet. President Tsao Kun blev ju hastigt och lustigt kvitt sitt höga ämbete i förra veckan, och i går kom vräkningsordern till den unge mandschuriske ex-kejsaren, Hsuan Tung, vilken allt sedan republikens införande i Kina levat en väl bevakad fånges liv inom den »förbjudna purpurstadens» höga murar. Han var dock en gång utkorad till »Himmelens son» och betraktas än i dag av mandschurerna och millioner kineser som den rättmäktige härskaren över »Mittens blomstrande rike». Också ha flera fastän misslyckade försök gjorts att återinsätta honom på den gyllene tronen, ett allvarligt sådant år 1917. När just i dagarna en ny monarkisk komplott uppdagats, så var det den kristne general Feng, som genom en lika rask som drastisk åtgärd visat, att han velat en gång för alla avskaffa den traditionsgamla kinesiska kejsardyrkan, vilken han likställer med avgudadyrkan. Det var en enkel sak för honom att låta sina soldater besätta »förbjudna staden», varefter ett par deputerade begärde att genast bli mottagna i audiens av hans kejserliga höghet, vilken vid tillfället i fråga just intog lunch i sällskap med sin lilla kejsarinna och »the charming second wife».

Kejsaren underrättades först om, att hans palats behövdes av guvernementet, därpå förelades honom till underskrift ett dokument, i vilket han bl. a. måste förklara sig för all framtid avstå från kejsartiteln och nöja sig med att hädanefter bli betraktad som en vanlig kinesisk medborgare, med en sådans alla rättigheter och skyldigheter. Samtidigt mottog han order från den nya regimen att omedelbart lämna kejsarstaden tillsammans med hela sin hovstat men med frihet att välja sin uppehållsort efter behag. Det påstås, att den blott adertonårige kejsaren redan länge varit hågad att utbyta sin höga titel och fängelselivet inom ett strängt bevakat palats mot friheten att kunna leva som en vanlig dödlig. Att han hittills ej lyckats förverkliga sina frihetsplaner beror nog mindre på hans förmenta betydelse som politisk person — skulle han bli fri? — utan fast mer på det motstånd han rönt från vissa kvinnliga högheter och på ekonomiska svårigheter i samband med avvecklandet av ett hov med till flera tusental uppgående tjänstemän och tjänare. Nu har emellertid för hovets upplösande en summa på 2,000,000 dollars garanterats liksom också ett årligt apanage på 500,000 dollars för den kejserliga familjens underhåll. Visserligen uppgick detta förut

till nominellt fyra millioner dollars, av vilken summa dock i regeln blott en ganska ringa del kunnat utbetalas av ett guvernement, som lider av kronisk penningbrist. Vid avflyttningen ur den gamla våningen har exkejsaren rätt att medföra alla de underbara kostskatter han som ättling av Chingdynastien ärvt och »tilläts» behålla vid republikens införande. Resten av det dyra bohaget kommer att förflyttas och så småningom offentligt utställas.

Helt visst har exkejsaren Hsuan Tung, som efter händelserna den 5 november nu bär sitt civila namn Pu Yi, alls ingen del i de intriger, som spunnits kring hans person. Tvärtom torde han nu i djupa drag njuta av den frihet, som han hittills blott vågat drömma om.

Siste kejsaren av den gamla ärorika Ch'ingdynastien har avgått från scenen och hans underbara purpurstad likt ett andra Versailles tagits i arv av nationen. Kina är snart icke mer Kina. —

På c:a 14 dagar har alltså general Feng bland allt annat hunnit med en statskupp, gjort slut på inbördeskriget, fördrivit marskalk Wu Pei-fu, avsatt presidenten och nu sist omintetgjort en monarkisk komplott. Vad kan man mer begära?

Kanske var behandlingen av den allmänt omtyckte unge exkejsaren onödigt brutal, men sedan en del omständigheter kommit i dagen, vilka tyda på att Wu Pei-fu haft sin hand med i mandschuintrigerna, så förstår man Fengs hastiga ingripande. »För mig gälla landets intressen mer än individens, och vad jag hittills företagit har varit absolut nödvändigt, om över huvud den konferens skall i lugn och ro kunna hållas, till vilken redan inbjudits landets främsta och bästa krafter», säger generalen.

*

De från Kina senast anlända telegramen giva vid handen, att läget nu är synnerligen oklart, men ock, att det som nu sker därute måste komma att få ytterst vittgående framtida konsekvenser. Marskalk Feng, som är en glödande patriot, anses stå i fara att på grund härav intaga en antiutländsk ställning. Med ovilja betraktar han Japans försök att exploatera Kina. Och denna hans antijapanska uppfattning har gjort honom misstänksam gentemot England, som under så många år var Japans allierade. Att bolsjevismens kommunistiska och antiutländska element skola försöka att vinna Feng på sin sida är givet. Det har påståtts att Soviets sändebud i Peking, Karachan, och Sun Yat-sen haft sin hand med i kejsarens avlägsnande. Vid tillsättandet av den nya regeringen i Peking tros Karachan hava spelat en mycket aktiv roll. Den nya regeringen i Peking har 5 medlemmar, vilka äro anhängare av Sun Yat sen. Hittills har Suns inflytande varit begränsat till Syd-Kina; nu har han även vunnit inflytande i Peking. Sun Yat sen säges driva en intensiv propaganda för bildandet av ett asiatiskt block Japan—Ryssland—Kina, som skall befria Asien från Europas och Amerikas kontroll, och särskilt rikta sig mot de anglosachsiska makterna. Det är utan tvivel utomordentligt viktiga framtidshändelser som förberedas.

Man förstår vilka oerhörda svårigheter som skola möta general Feng. Många stridiga och starka viljor skola möta honom, när han med andra skall konferera om sitt lands väl och om fredens säkerställande. Fengs militära makt är ringa i jämförelse med marskalkerna Wu's och Chang's makt. Var och en av dessa kunna ställa 10 man mot en av marskalk Fengs soldater. Feng synes ock hava varit beredda på att en gång bli nödd att avstå från sin maktställning. Skulle så en gång ske önskade han få ägna sitt liv åt att förkunna evangelium, har han yttrat. Ett obekräftat telegram har ju ock redan meddelat, att han avgått från sitt befäl och ställt sin armé till krigsministeriets förfogande.

Ett är visst, Feng isynnerhet och alla andra goda ledande män i Kina behöva på ett innerligt och allvarligt sätt omslutas av varje missionsväns förböner. Att missionen och dess arbetare på det när-

maste beröras av vad som sker i Kina behöver ej sägas. Låt oss vid gränsen till ett nytt år, på ett särskilt sätt i vår förbön ihågkomma allt detta.

N .H—n.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Trettondagen

kl. 11 f. m. anordnar S. M. K., i likhet med föregående år, en *missionshögtid* i *Betesdakyrkan,* Floragat. 8, Sthlm, enligt följande program:

Inledning av överste *H. Dillner.*

Föredrag av missionärerna *Carl Blom* och *C. J. Bergqvist.*

Solosång av direktör *Edmund Skoglund.*

Sparbössor och offergåvor framlämnas.

Låt oss bedja Gud om rik välsignelse över vår missionshögtid!

Nyantagen missionärskandidat.

Fröken *Bertha Flodberg,* Bollnäs, har av kommittén antagits till missionärskandidat. Fröken F. har genomgått kursen på Elsa Borgs bibelkvinnohem å Vita Bergen, därefter haft anställning i sjukvård, bl. a. som sköterska på Uppsala Hospital, och har nyligen avlagt ackuschörskeexamen i Stockholm. Efter en tids ytterligare utbildning, särskilt i England, hoppas vi, att vägen skall vara öppen för vår syster att nästkommande höst utresa till Kina. Vi glädjas åt denna välbehövliga förstärkning och bedja att i missionsvännernas trogna förböner få innesluta fröken Flodberg.

Till våra prenumerantsamlare.

Härmed vilja vi rikta en innerlig vädjan till våra värderade medhjälpare, vilka samla prenumeranter, att söka göra detta i god tid före årsskiftet. Upplagan kan då lättare beräknas.

I samband härmed ber red. att få påpeka, att det står prenumerantsamlare fritt att rekvirera tidningen antingen genom närmaste postkontor eller direkt från expeditionen. Då tidningen rekvireras direkt genom posten, blir ju besväret med att utdela dessa tidningar mindre för prenumerantsamlare. Vi ha därför ordnat det så, att även vid prenumeration å posten provision kan erhållas. Se för övrigt prenumerationsanmälan. Det står emellertid var och en fritt att härvidlag handla, som man finner lämpligast. Vi mottaga med största tacksamhet all den hjälp, som gives oss för att få tidningen spridd.

Provexemplar.

Red. tar sig härmed friheten utsända några provexemplar på S. L. i och för utdelning under förhoppning, att på så sätt nya prenumeranter och vänner må vinnas.

Bönemötena,

som inställas under jul- och nyårshelgen, taga åter sin början i Betesdakyrkan tisdagen d. 13 jan. kl. 7 e. m.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

Missionens allm. bönedag, s. 264.
Läget i Kina, s. 265—268.
Trettondedagens möte, s. 268.
Fröken Bertha Flodberg, s. 268.
För spridningen av S. L., s. 268.
Guds beskydd åt våra ofta på resor stadda missionärer, s. 269.
Arbetet i Shanchow, s. 270.
Synodalmötet i Honanfu, s. 271.
Pastor Markus Chengs möten, s. 272.
Hemarbetet, s. 273.

En god jul

tillönskas alla

S. L:s läsare!

FRÅN MISSIONÄRERNA

Axplock från fältet.

Av *August Berg.*

Sommaren försvann så hastigt. Det var ett par vilsamma och vederkvickande månader vi fingo tillbringa på Shui-iu. Sommarbibelkursen för ledarna inom församlingarna kvarstår som ett skönt minne, och de dagliga, uppfriskande bad vi fingo njuta voro stärkande och vederkvickande.

fa, det hör till det som man helst vill glömma, på samma gång man tackar Gud för hans nådefulla ingripande. Vi hade läst den 91 psalmen på morgonen!

*

Strax efter hemkomsten från Shui-iu måste jag företaga en resa till Kikungshan i och för skolstyrelsesammanträde i samband med höstterminens början. Det torde vara bekant för några, att rektor

»Hon satt i en av två mulåsnor buren bärstol.»

En av våra systrar undgick en ögonskenlig livsfara, då hon skulle återvända hem. Hon satt i en av två mulåsnor buren bärstol och skulle ned för en backe. Den främsta av åsnorna vrenskas, svänger om med bärstolen och skulle helt visst stupat ned för en hög brant med sig själv, den andra åsnan, bärstol och passagerare, om den ej rusat in mellan tvenne aspar, *de enda som växte där*, och där blivit inklämd med sin kropp! Att höra mulåsnedrivarens stönande, där han, inklämd även han, i sin iver att rädda åsnorna, och att se vår bleka syster, då hon hoppat ned från bärstolen, och så tänka sig, vad som kunnat inträf-

Olsson under sommaren låg mycket allvarligt sjuk. Desto större var glädjen att nu se honom återigen fatta rodret i sin hand. Rudolf Bergling och jag voro reskamrater från Yüncheng, och han dokumenterade sig som en mycket trevlig sådan. Då vi i Chengchow efter tågombyte skulle stiga på tåget, som kom från Peking sade jag till honom:

»Nu skall du få se, att helt säkert är det flere av dina kamrater med på det tåget.»

Då lyste han upp och utropade: »O, så roligt!»

Då tåget satt sig i gång, gjorde jag en rekognosering genom vagnarna och fann,

mycket riktigt, en hel svärm av gossar och flickor med sina ledare. Det var sent på kvällen och andra resedagen för dem, varför somliga av dem sovo. Då jag kom tillbaka till Rudolf, sade jag till honom:

»Nu kan du gå och hälsa på kamraterna, så skall jag se efter våra saker.»

Men det dröjde ej länge, förrän han kom tillbaka, ganska lång i ansiktet, sägande: »Alla pojkarna sovo, endast flickorna voro vakna.»

ivrigt på att missionär och fru Beinhoff snart må återvända! För tillfället uppehålles arbetet av tre kineser under medverkan av syskonen Carléns från Juicheng och Joh. Aspberg från Mienchih.

Det var en stor glädje att i Mienchih finna den lilla missionärsgruppen fulltalig, tre stycken. Måtte ej vinterns kyla inverka menligt på vår kära systers, fru Ida Ringbergs, hälsa. Flick- och gosskolorna voro i full gång och förberedelser voro vidtagna för ombyggnad och utvidg-

Gosskolan i Honanfu. Foto: *E. Andersson.*

Besöket på Kikungshan ställdes i samband med synodalmötet i Honanfu. Dessförinnan hann jag dock att avlägga ett besök i *Shanchow* och *Mienchih*. Järnvägen har nu hunnit så långt som till Shanchow, och en blomstrande affärsverksamhet har i och med detsamma uppstått runt omkring själva stationen, utanför stadens södra mur. Missionsstationen ligger avlägset från den livligaste delen av staden, och ett livsvillkor är, att missionen förskaffar sig *ett gatukapell* mitt ibland de myllrande, köpslående skarorna. En lämplig lokal torde nog kunna få hyras. Hyra och inredning kräva nog ett par tusen kronor. Här är ett ypperligt tillfälle att med evangelium kunna nå resandeströmmen åt nordvästra och östra Kina. För övrigt väntar Shanchow

ning av missionärsbostaden. *Cheo Tehtu*, vanligen kallad »arken», som under boxaråret 1900 ådagalade så mycken självuppoffring, nu en grånad man, går varje dag ner till tåget och bjuder ut bibeldelar och andra böcker. *Kung Shuentao*, som går under namnet »bågen», en annan av våra gamle medhjälpare, bor här ock. Han får underhåll av sina barn.

*

I Honanfu hölls synodalmöte. Ombud från alla församlingarna inom de tre provinserna skulle komma, men väderlek, soldattransport och annat hindrade alla ombuden från Shensi, och åtskilliga från Shansi att komma. Bortåt ett femtiotal från Honan och Shansi närvoro. Till det-

ta möte var pastor Markus Cheng inbjuden att komma, vilket han ock gjorde. Han medverkade varje dag med trenne möten. Den egentliga konferensen räckte i fyra dagar, då dels frågor behandlades, dels föredrag höllos av pastor Cheng. Efteråt gav han hela sin tid åt dem, som kunde stanna kvar. Bland de samtalsämnen, som ådrogo sig särskilt intresse, var ett, som vår ende kinesiske pastor, Ching, framkommit med. Hans förslag var, att församlingarna skyndsamt, oberoende av om de kunna underhålla personen i fråga eller ej, borde utvälja och tillsätta infödda pastorer. Hans tanke är, att den kinesiska församlingens självständighet och stabilitet härigenom skulle befordras.

Frågan blev ju något ventilerad, men ej på långt när fullständigt, utan hänsköts till provinssynoderna för vidare utredning.

Mycket talar för framställarens förslag, mycket gör en betänksam och manar till begrundande av apostelns förmaning: »Lägg icke händerna för hastigt på någon.» Vi ha icke så få diakoner och äldste, somliga rätt så unga. Men när man ser, huru icke så litet högmod och fåfänga vill smyga sig in, särskilt hos de unga, över detta dem tilldelade förtroende och vet, att just de kanske skulle av församlingarna väljas till »pastorer», bävar man nästan litet vid tanken på, att man ofrivilligt skadar dem och ej gagnar församlingarna. Här behövs gudomlig vishet, så att man å ena sidan förstår tidens krav, och ej motsätter sig en berättigad, god önskan, å andra sidan ej utser män till ett arbete, vartill de icke äro kallade av Gud eller vuxna, blott för att man måste ha någon, som fyller den befattningen.

Foto: V. Wester.

Föregående synodalmöte i Puchowfu. Pastor Ching längst fram med bibeln under högra armen.

Om pastor Chengs möten i Honanfu och sedermera under en veckas tid i Yüncheng, är intet annat än gott att säga. De voro allvarliga, rannsakande, uppfordrande och skriftenliga, uppburna av personlig gudsfruktan och stor människokännedom och erfarenhet.

Han lade sig särskilt vinn om att kom-

ma åt all slentrian och att utdöma sådan. »Vet du om, att du är en syndare? Äro dina synder förlåtna? Huru skola de kunna förlåtas? Känner du Kristus? Har du personlig kännedom om honom, eller har du blott hört talas om honom? När du bekänner dina synder, så akta dig för att bekänna dem så att säga i klump — förlåt mig alla mina synder — utan bekänn dem en och en, allteftersom

Kapellet Honanfu. Foto: *R. Anderson.*

du blir vaken över dem. Han berättade om en katolsk präst, som sörjde över, att i bikten det förekom så mycket av s. k. allmän syndabekännelse och litet av personlig sådan. För att söka råda bot för det onda, pålyste han, att alla t. ex. som stulit skulle komma på måndagarna och bekänna sin synd, alla som ljugit om tisdagarna, alla som övat skörlevnad om onsdagarna o. s. v. med den påföljden, att *inga kommo.*

Därpå lät Markus Cheng flera läsa upp 1 Joh. 1:9 och i stället för »vi» sätta in sitt eget namn. Detta klarade begreppet hos många och förde dem till eftertanke. Andens gåvor äro olika. Vi behöva dem alla och behöva vara tacksamma för dem, där de uppenbara sig.

»Studera läran» är ej detsamma som att tro på Jesus. Jag kan teoretiskt tillägna mig mycken kunskap om Jesus utan att därför hava en levande tro. Det var en gång en person, som hade en apa. Själv trodde han, att människan ledde sitt ursprung från apan. Han lade sig mycket vinn om att modernisera denna apa och med icke ringa framgång. Så t. ex. gick hon iklädd rock, byxor och väst, satt med sin herre till bords och lärde sig hantera kniv, gaffel, sked, glas och kopp. Sov om nätterna i bäddad säng, iförd nattdräkt o. s. v. *Men,* då husbonden ej var tillstädes, åt hon med tassarna och kröp under sängen och lade sig. Trots all uppfostran var och förblev hon dock en apa.

Cheng kom icke med något nytt eller märkvärdigt, men han betonade med kraft de evigt gamla och dock alltid nya sanningarna av vad Jesus Kristus, syndares frälsare är för oss.

*

Då dessa anteckningar nedskrivas, sitter jag i Hoyang och väntar på att det regn, som alltfort öser ned, skall upphöra, himlen klarna, vägarna bliva farbara, gästerna komma och Morris Berglings och Carola Rudvalls bröllop kunna äga rum. Dagen var utsatt till den 3, men då lade sjukdom hos den blivande bruden hinder i vägen. Så blev det uppskjutet till den 16, i morgon, men nu ser det ut, som skulle ej tjänstförrättande prästen kunna komma fram i tid.

Så kan det tillgå i detta land, de leriga hålvägarnas, groparnas, de sanka mädernas och den nyckfulla Gula flodens land. Jag och mitt ressällskap hit, fröken Lisa Gustafsson, kommo hit efter åtskilliga äventyr. Strax utanför Ishihs stadsmur fastnade vår kärra i en lergrop. Efter

två timmars arbete kommo vi loss, men då var vår lejde körkarl missmodig, fruktande för ett upprepande av samma erfarenheter och ville vända om. Vi lyckades dock få honom att fortsätta till Gula floden. Sedan hyrde vi nya fordon tvenne gånger, båda förspända med mula och oxe och kommo lyckligt fram till sist i vårt fjärde fordon, broder Rob. Berglings av mula dragna kärra.

Vill Gud får jag efter bröllopet tillfälle att besöka alla våra stationer i denna provins och hoppas därför att längre fram få meddela ytterligare om gjorda erfarenheter.

Från Honanfu.

I brev från Honanfu dat. nov. 3 skriver missionär Engbäck:

»På en av våra utstationer, Ien ch'iu, som nyligen öppnats, har arbetet synts mycket lovande, och de troende där ha skaffat sig ett eget hus för gudstjänsten. Sista tiden har fienden sökt utså oenighetens fördärvbringande säde där, men vi bedja och tro, att de två ledare, som det närmast gäller, skola bli försonade igen. Av senaste nyheter därifrån synas vi ha anledning att vänta det. I allmänhet går dock arbetet fram i kärlekens och fridens tecken, och några själar här och där bli uttagna för Guds rike.

Äldste Wei har varit ganska klen en tid och varit sängliggande över ett par veckor. Han är ej stark till kroppen, och jag har varit orolig för honom mer än en gång. Det är gott, så länge vi få behålla honom.

Den politiska ställningen i Kina är för närvarande mycket prekär. Feng Y hsiangs »statskupp» har varit föremål för livligt intresse. Nu synas molnen åter hopa sig tjockare än någonsin, och man väntar med spänning på utgången av kriget mellan Wu och Feng. Här ha vi det dock lugnt än så länge, fastän vi höra från en del platser, att rövarna börjat röra på sig . Det är gott att under allt få vila vid honom, som »råder över konungarna på jorden».

Från hemarbetet.

Minnen och hågkomster.

Under hösten detta år har undertecknad åter haft förmånen att under resor få samla minnen och hågkomster. Sådana ges det ju tillfälle att samla även under expeditionsarbetet. Ja, liksom proven på Herrens omvårdnad och trofasthet där äro många, så äro också minnen och hågkomster därifrån värdefulla. Dock komma vi ju under resorna i mera personlig och direkt gemenskap med Herrens och missionens vänner, och detta gör, att reseminnena komma att intaga en särskilt stor och framstående plats.

Denna gång börja vi då i *Norrköping*. Dit hade jag kallats av därvarande K. F. U. M., som anordnat möten för mig i staden med omnejd den 13—19 okt. Under dessa möten trängde sig åter med makt på mig intryck av både K. F. U. M.-arbetets möjligheter och svårigheter. Svårigheterna äro förvisso ej små, men möjligheterna äro ock stora samt löftesrika. Därför skulle jag vilja tillropa dem som taga del i denna gren av kristligt arbete: Tack för redan utfört arbete; ej minst för arbetet, som har till mål kinesers frälsning! Tröttna ej att kämpa trons goda kamp! Nej, bed i stället om mycken andlig kraft i den striden!

»Vår egen kraft ej hjälpa kan,
Vi vore snart förströdda,
men med oss står den rätte man,
Vi stå av honom stödda.»

*

Från Norrköping ställdes min resa till *Flisby*, där vänner till S. M. K. anordnat möte med sparbössetömning. Höstregnet föll rikligt och vägarna voro långt ifrån lätta att vandra. Dock kommo ganska många till mötet, och proven på deras kärlek och trogna offervillighet voro ej små.

*

Den 25 och 26 okt. hade jag glädjen att få vara i *Kristinehamn* tillsammans med

missionssekr. N. Högman. Även där beredde oss Herren genom sina och missionens vänner mycken glädje och uppmuntran. — Efter ett av mötena hörde jag, huru en person frågade en annan: Togo Ni upp kollekt? — Svaret blev: Nej, men *offer*. — Offerstunder var det också för mer än en av deltagarna. Förvisso såg Gud flera, som ej blott lade i av sitt överflöd. Två guldringar bars t. ex. fram på offeraltaret. Där gavs offer, och där fanns glädje.

»För himmel, ej för jord vi gå
till strids och *glada* äre,
äro alltid *väl till mods*,
fast vi våga gods
och ära, liv och allt:
Ske blott som Gud befallt!»

*

Bland kära vänner i *Kristdala* fick jag tillbringa tiden den 1—11 nov. Dit är alltid så kärt för mig att få komma. Där har jag fått vara med och se Gud arbeta. Även denna gång förnummo vi Guds närvaro ibland oss. Vännerna visade ock på mångahanda sätt sin kärlek och beredde mig sålunda stor uppmuntran. Väl är kanhända motståndet, särskilt för de unga kristna, svårare nu än förr. Kanhända få de nu mera kämpa sin strid i ensamhet. Dock, *är Gud allsmäktig för oss, vem kan då vara emot oss?* Förtröttas ej!

*

Den 16 nov. hade jag åter glädjen få vara tillsammans med sekr. Högman, denna gång i *Skövde*. Där mottogos vi ock med stor kärlek och bereddes mycken uppmuntran. Mötena voro väl besökta, offervilligheten stor, och vi fingo där en riktig högtidsdag. På måndagen bereddes oss ock genom kärleksfulla, omtänksamma vänner ett tillfälle att besöka Varnhems klosterkyrka. Även den turen blev oss till stor glädje. För allt tacka vi Herren.

*

För första gången fick jag sedan den 22—24 nov. besöka *Örebro*. Jag möttes emellertid där av ej blott nya utan även av gamla vänner. På lördagen samlades Kinakretsen, på söndagen talade jag på f. m. i Lutherska Missionshuset, på e. m. i K. F. U. M., och på måndagen fick jag vara med bland en grupp lärare anslutna till Sveriges Lärares Missionsförening. Samtliga dessa möten gåvo rik anledning till tacksägelse. Man får en ny syn på Guds rikedom och storhet även genom att lära känna Herrens vänner på platser, där man ej förr varit. Huru stor måste ej vår Gud vara, som har sitt folk spritt över hela jorden, och huru rik måste ej *hans* kärlek vara, då *hans vänner* kunna taga emot en mer eller mindre okänd främling så kärleksfullt, därför att han är ett ringa Herrens sändebud.

*

Så ställdes resan mot norden. Då jag vaknade på morgonen någon timma innan vi kommo till Långsele, fann jag marken vit av snö. Uppe i Skellefteå var det full vinter.

Huru stämningsfullt är det ej bara att se den rena vita snön på marken. I Skellefteå fann jag ock i mera än ett hänseende adventsstämning. Mötena, som där skulle hållas, voro bl. a. förberedda genom bön och bibelsamtal. Ämnet för dessa hade varit: »Väntan efter Herren», och de syntes ha väckt och stärkt denna väntan. Det kändes så ansvarsfullt att komma såsom ett Herrens vittne till dessa väntande. — »Herre låt icke i mig dem komma på skam, som förbida dig, Jakobs Gud», var en bön, som gång efter annan trängde fram ur hjärtedjupet.

Pastor J. Hagner och undertecknad fingo där vara »en ropandes röster» och pekfinger, som pekade på Guds Lamm. Mottagligheten kändes stor, och därför var det en förmån att där få tjäna. Kallt var det ute, men ej i hjärtana. I andligt hänseende var det säkert många, som »bodde på solsidan» de dagarna. Själv fick jag göra det även lekamligen.

*

På återresan fick jag besöka *Bastuträsk, Umeå, Vännäs* med omnejd samt *Sollefteå*. På alla dessa platser möttes jag av »riklig nåd och välsignelse tillfyllest». Synnerligen kärt var det för mig att få besöka Umeå och Vännäs, men ej blott där, utan överallt mötte ett hjärtligt: »Välkommen!» och följde ett: »Kom igen!» —

*

Så var var resan slut, men minnena förbliva. De göra mig rikare och fylla mig med tacksamhet. — I Rom. 16: 3, 4 talar Paulus om två sina medarbetare i Kristus Jesus, vilka han var särskilt tack skyldig. Han säger då: »Icke allenast jag tackar dem därför, utan också alla hednaförsamlingar». Det ordet gäller missionärernas medarbetare i Kristus Jesus. Missionärerna önska tacka dem, men ej blott vi missionärer, utan också alla hednaförsamlingar. »Och så skola många hembära tacksägelse för oss.» (2 Kor. 1: 11).

M. L.

MISSIONSLITTERATUR.

Hans Stjärna i Östern.

21:a årgången.

»Hans Stjärna i Östern» är visserligen tillägnad Kinamissionen, men i år synes den mig ur allmän missionssynpunkt mer allsidig, och den har därigenom vunnit i värde. Jag tvekar icke att säga, att flera bidrag äro riktiga pärlor, för det kristna tros- och missionslivet mycket värdefulla. Genom sin utstyrsel och illustrationer står den framom många dylika kalendrar.»

A. K. i »Libanon».

»Vad som utkommer på Svenska missionens i Kina förlag är gediget och något med kärna i, och föreliggande julkalendrar utgör i det stycket intet undantag. Missionssekreterare Högman, som redigerat den, har fått flera av sitt missionssällskaps bästa pennor att bidraga, han har ock själv skrivit en av djupt allvar präglad betraktelse, däri han påvisar, hurusom i alla länder och alla tider, ja, mitt i mörkaste mörkret funnits en längtan efter ljus hos folken ocb hurusom icke minst vår sönderslitna tid sträcker sig i medveten eller omedveten längtan efter den fullkomning, som allenast genom Kristus kan komma den till del.

Ingenjör K. G. Magnusson har i en av innerlighet präglad framställning ristat en runa över Jesper Svedberg såsom en svensk föregångsman för yttre mission, och doktor Karl Fries lämnar en upplysande och av statistiska fakta mättad redogörelse för missionslivet i Schweiz. Bland övriga bidrag märkes en intressant redogörelse av pastor N. Rodén över muhammedanmissionskonferensen på Oljeberget, vari han påvisar, hurusom även Islams värld börjar bli alltmer tillgänglig för Kristi evangelium. En den allvarligaste vädjan till vaksamhet och ödmjukhet utgör missionsdirektor E. Folkes uppsats med titeln »Inled och oss icke i frestelse». Här tecknas i vemodiga färger bilden av en kines, som till en början var en god kristen och en synnerligen framgångsrik evangelist, men som blev alltmer självisk och säker, tills han slutligen, trots församlingens förböner, dog som en avfälling med den fruktansvärda bekännelsen som en maning till sina forna bröder: »Det är för sent, för sent».

E. O. i Sv. M.

Hudson Taylor. *Mannen som vågade.* Tredje uppl. En skildring för ungdom av Marshall Broomhall. Med talrika illustrationer. Pris kr. 1: —. 5 ex. 25 % rabatt.

»Först och främst en ungdomsbok. Den besitter alla de egenskaper, som böra utmärka en sådan. — — Den utstrålar från varje blad något av den ljuvlighet, den renhet, den Gudstro, den människokärlek, som präglade denna utvalda Gudstjänares liv. —

En äldre läsare kommer likväl som den unge att gripas av detta höga föredöme.

E. O. i Sv. M.

Fioretti, »Små-blomster». Legenden ur S:t Franciskus' liv. Wahlström & Widstrand, Stockholm. Häft. kr. 6: 25, pergamentsband kr. 12: 50.

Den karaktärsbild av »Guds lille fattige» från Assisi, som tecknas för oss i denna bok, är ej lik nutidsmänniskans. Miljön är medeltidens med dess för en främmande skaplynne. Ur det medeltida dunklet strålar oss tillmötes ljus av underbar skönhet. Vi se en yngling mitt i världens yppighet och glans gripas av en överväldigande himmelsk syn, som kommer honom att företaga en omvärdering av alla värden. Franciskus såg sitt livsmål klart, han såg också vägen, en väg så motbjudande för kött och blod. Dock vandrade han den osvikligt till sitt livs slut. Den rike världsmannen blev »Guds lille fattige», så fattig, som en människa kan bliva på jordiskt gott, men i besittning av eviga rikedomr, som gåvo mättnad och glädje åt hungrande människosjälar. »Den allraheligaste fattigdomens gränslösa skatt.»

Glädjen strålade från hans väsen i sällsport grad, en glädje som hade sitt ursprung i den eviga värld, i vars verkligheter han levde. I helig enfald, tillitsfull som ett barn, med vördnad och kärlek betraktande all Guds skapelse, vandrade han bland människorna, fick smaka hån och förakt men ock mottaga kärlek och beundran av en stor skara, som vid hans åsyn gripits av längtan efter något mera, än jorden har att bjuda. Han blev vördad av sin samtid, hängivna lärjungar följde honom. Franciskus förhärdades ej. Han förblev under allt »den lille», den ödmjuke. Tusenden grepos av hans förkunnelse, men han räknade alla andra yppare än sig själv. En kraftig ande var han i all sin ödmjukhet, som med makt lät sanningens ord utgå utan hänsyn till person. Franciskus var en personlighet och han var en Gudsmänniska.

I denna märkliga livsskildring erbjudes oss, gömda i legendens dräkt, skatter av oförgängligt värde. Vi behöva i denna starkt materialistiskt färgade tid lyftas upp över jordegruset till klarare rymder, där oförgängliga värden bjudas oss. Vi behöva lära oss att likt denne gudsman försaka oss själva, övergiva allt och följa Mästaren.

E. F.

Prenumerationsanmälan för år 1925.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 30:de årgång.

Sinims Land, som är organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer år 1925 enligt samma plan som det sist förflutna året och redigeras av Nath. Högman under medverkan av Erik Folke m. fl.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina samt missionsnotiser från när och fjärran. På nyåret börjar en serie bibelstudier över »Gamla förbundets sista profetbudskap».

För de många vänliga uttalanden om vår tidning, som tid efter annan kommit oss till del, ber red. att på det hjärtligaste få tacka.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp vid anskaffandet av nya prenumeranter. Varje nu prenumerant icke blott tillför tidningen ökat ekonomiskt stöd. Det är en ännu högre synpunkt, som härvidlag bör anläggas: ju fler nya prenumeranter, ju fler vänner till missionen och ju fler förebedjare samt desto större seger för hela det arbete för vilket Sinims Land vill vara ett organ.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, 3 kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, 1 kvartal kr. 0:90, 1 månad kr. 0:65. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2:75.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2:25 för varje 5-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration helst ske på posten.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim". Stockholm.**
Telefon: **44 59. Norr 224 73.**

INNEHÅLL:

Julens klockor. — Frid på jorden. — Vid krubban. — Upprop till allmän bönedag. — Läget i Kina. — Från redaktion och expedition. — Tacksägelse och böneämnen. — Från missionärerna. — Från hemarbetet. — Missionslitteratur. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget. 1924.